

Колитн Фолкнър

Исторически
Романси

Той разпали в душата ѝ
сладка, първобитна страст!

Албина

ЕВРАЗИЯ 054-628-002-X

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

КОЛИЙН ФОЛКНЪР АЛБИНА

Превод: Победа Гьорева

chitanka.info

ЕДНА ЖЕНА С МЕЧТИ ЗА БЪДЕЩЕТО.

Лейди Албина Ламберт зарязва перспективния годеник, когото родителите ѝ са избрали, дори без да си даде труда за де запознаят, и заминава за колониална Америка. В пустинните прерии на Мериленд тя е пленена от банда индианци, които се канят да я продадат в робство. В последния момент съдбата ѝ е променена от един суров странник. Неотразимо привлечена от този груб варварин, Албина разбира, че е готова да пожертва свободата си за една нощ екстаз в диво възбуждащите му прегръдки!

ЕДИН МЪЖ, ПРЕСЛЕДВАН ОТ МИНАЛОТО.

Виконт Джефри Рордън решава да се освободи от неприятностите на един предварително аранжиран брак и избира живота с индианците на границата на Дивия Запад. Животът му с племето шоуни обаче е белязан с печата на кървава трагедия. Рордън решава да отмъсти на коварния враг, но на пътя му се изпречва жена с рядък дух и поразителна красота. Джефри не е и предполагал дори, че това ще се окаже жената, заради която е напуснал Англия и заради чиято любов ще е готов да пожертва и живота си!

ПРОЛОГ

Есента на 1716

Йън се ухили пиянски и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че това си ти. Не мога да повярвам същото и за себе си. Представяш ли си, Джефри, ние пътуваме към американските колонии с този клатушкащ се кораб!

Джефри Рордън, виконт Аштън, се опря на перилата на кораба и отпи от бутилката, която държеше здраво в ръката си. Съзерцаваше очертанията на брега на фона на пълната луна, докато корабът вдигаше котва и се носеше бавно към океана.

— Хайде! Къде е прословутият ти авантюризъм? Що се отнася до мен, винаги съм искал да видя колониите, знаеш това много добре. — Той се опря на приятеля си, за да запази равновесие. — Всеки трябва да види колониите, и ти включително — добави Йън, като се изкиска. — И татко казваше това. — Дръпна бутилката от ръката на Джефри и отпи една солидна глътка. — Но, за Бога, не знам дали именно това е имал предвид. Сега той е там горе, в дома на хълма, и вдига тост в чест на това, че се е сродил с графа на Монтроп. Може би се чуди къде ли, по дяволите, е неговият блуден син.

— Ще разбере, когато прочете прощалното писмо.

Йън върна бутилката в ръцете на Джефри.

— Разбирам, сигурно ще побеснее.

— Нямам намерение да се обременявам с жена, куп деца и родителски задължения — каза Джефри и кимна с глава. — Все още ми е рано. Има много неща, които искам да видя и да направя.

— И много млади момичета за сваляне?

Джефри свали перуката си и разроши рижата си коса.

— Боя се, че това винаги е било твоя слабост. — Той въздъхна и замислено завъртя перуката на показалеца си. — Не, просто искам да видя залива Чесапийк, да усетя уханието на боровите гори и да чуя песента на птиците.

— А какво ще кажеш за онази малката? — Йън се завъртя и се облегна на перилата, като скръсти ръце на гърдите си. — Тя все още е горе в къщата и мисли, че нейният годеник е закъснял. Как ли ще се почувства, когато разбере, че те няма?

Джефри вдигна широките си рамене и продължи да върти перуката си.

— Не знам какво може да се случи. Няма съмнение, че баща й веднага ще я продаде на сина на друг граф, стига само да се появи такъв. — Той пое дълбоко морския въздух и издиша шумно. Бе забравил вече за годеницата си.

— Ето я свободата, Йън? Усещаш ли я? — извика от удоволствие и бързо метна перуката си в Темза.

ГЛАВА 1

*Някъде на запад от залива Чесапийк
Септември, 1722*

Албина затвори очи и наведе глава. Кожените каиши стягаха здраво китките и глезените ѝ, като се връзваха в плътта ѝ. Тя потрепваше всеки път, когато се опираше на единия или другия си крак, за да облекчи босите си и подути крака, в които сякаш се бяха забили парещи игли. Роклята ѝ бе накъсана и тя болезнено усещаше грапавината на бора зад гърба си.

Изрече тихо някаква ужасна ругатня.

Колко време бе минало, откакто я бяха завързали в това диво място? Два дни, или може би три? И тя самата не знаеше. През последните седмици бе загубила представа за времето.

За нея бе важно дали е жива, или мъртва. Да, все още бе жива... само това имаше смисъл за лейди Албина Ламберт, дъщерята на граф Монтроп.

Лейди Албина! Тук титлата и състоянието на баща ѝ не означаваха нищо. Далеч от Лондон, далеч от всякаква цивилизация...

— Дори не знаят, че съм тук — промълви тя пресипнало. — Никой не знае, че съм жива.

Тя облиза сухите си и напукани устни.

Бе толкова жадна, че не можеше да мисли за нищо друго. Когато слънцето изгрее, ще ѝ донесат вода. Този гаден червенокож винаги ѝ носеше вода по това време. Бе се събудила отдавна, а слабото есенно слънце едва — едва се показваше.

Албина отвори очи. Видя колибата, изградена от груби дървета и разположена сред дъбове и бял бор. Не се чуваше никакъв шум. Дори и червеното платнище, окачено на прага, не потрепваше.

Опита се да раздвижи ръцете си, завързани зад гърба ѝ, като хранеше мъничка надежда, че каишите са се разхлабили по чудо. Но чудо не бе станало.

Опита се да долови някакво движение около колибата. Знаеше, че червенокожите диваци все още спяха след поредната си пиянска оргия. Вечерта бяха се наливали с долнокачествено уиски и бяха танцували, като издаваха неистови викове почти до разсъмване.

Албина отново затвори очи. Докога този миризлив негодник щеше да я държи завързана? Щом Гарвана бе решил да я продаде, както бе казал, защо още не го беше направил? Просто искаше да я измъчва, сигурна бе в това. Така беше, откакто я отвлече преди месец.

Отново си спомни събитията от този ден. Бе прекрасен августовски ден. Чичо Чарлз предложи да ги заведе заедно с братовчедка й Сюън да видят бебето на Кристин Ландън. Слънцето напичаше, а бризът подухваше приятно разхладително. Спомни си бистрата и спокойна вода. Спомни си и песента на птичка, която бе чула.

След това водата почервения... почервения от кръвта на чичо Чарлз и Сюън. Птичата песен бе прекъсната от диви викове.

Албина отвори очи. Не трябваше да мисли за това, защото щеше да полудее. „Най-важното е, че съм жива — мислеше тя. — Успях да оцелея, ще успея и да избягам.“

Внезапно платнището на колибата се повдигна и Албина отново притвори очи, като се преструваше, че спи. Не искаше да привлича вниманието. Въпреки че бе собственост на Гарвана, имаше още четирима червенокожи, които бяха ако не и по-големи от него негодници. След това, което бе видяла тази сутрин, тя знаеше, че с нея може да се случи и най-лошото.

Гарвана я бе довел тук, за да я продаде. Очевидно сделката вече бе сключена. Собственикът ѝ щеше да се появи скоро, някой, когото Гарвана наричаше Капитана.

Шумът на тихи стъпки се чуваше все по-близо и тя се изкушаваше да погледне. Усети миризмата на мъжка пот и разбра, че това е Гарвана.

Той промърмори нещо на своя език и след това изсумтя, тъй като тя не му отговори.

— Заек, който се крие в тревата, така ли? — Той се изкикоти и потри бузата си с мазната си ръка.

Албина отвори очи.

— Ако ме докоснеш още веднъж, дивако, ще ти отхапя пръста.

Гарвана се озъби, но отстъпи. След това потри засъхналата кръв на ухото си.

Албина се усмихна. „Не смяташ, че съм ти отхапала ухото, нали? Е, не можах да го отхапя, но добре те гризнах, нали?“

Тя го погледна предизвикателно.

Негодникът избърса носа си с ръка и след това я изтри в кожените панталони.

— Този мъж — той се ръгна с пръст гърдите — нямаше време да покаже на бялата жена къде ѝ е мястото, но следващият, Капитана, ще направи това — каза той, като се захили на собствената си шега. — Той е известен с подхода си към жените.

— Да, вече ми каза за този човек, който ме е купил, но него го няма никакъв. Не виждам и пушките, които ти е обещал. Може би няма да дойде.

Очите на Гарвана се свиха застрашително.

— Ще дойде.

Албина знаеше, че животът ѝ зависеше от благоволението на Гарвана.

— Освободи ме и ще ти платя два пъти повече от това, което ти е обещал той — каза тя внимателно. — Освободи ме и ще ти дам пушки. Заклевам се. Ще намеря майстор, който ще ти направи пушки, каквито ти харесваш.

— Вече съм сключил сделката — излая той.

— Страхуваш се от по-добра сделка?

Гарвана замахна и я удари силно през устата.

Албина трепна, но не изплака. Ако покажеше уплаха, можеше да намери смъртта си. Гарвана се възхищаваше от нейната сила. Точно това я бе запазило досега. Усети, че от устата ѝ потича струйка кръв.

Затвори очи, като се опитваше да запази самообладание. „Внимавай. — Това бе вътрешният глас, който я предупреждаваше. — Ако станеш много агресивна, той ще те убие.“

— Ако кажеш още нещо — изруга Гарвана, — ще последва нещо повече. Ако кажеш още нещо...

Шумът в гората прекъсна индианеца. Албина чу тропот на копита, бавен и мелодичен. Някой се приближаваше към тях.

Двама мъже и един катър излязоха от гъстата борова гора. Отпред вървеше бял мъж. Бе обут в мокасини, имаше дълга кестенява

коса и гъста червена брада. Зад него вървеше индианец, който носеше триъгълна шапка и червена панделка на плитката си.

„Това ли е човекът, на когото ме е продал Гарвана? Това ли е Капитана, за когото говореше? Бял човек. Сигурна съм, че нито един бял не би купувал и продавал хора. Нито един почтен бял, разбира се...“ — мислеше си тя.

Гарвана се изправи важно пред новодошлите. Този с червената брада вдигна ръка за поздрав, който според Албина бе някакъв мирен жест. Бе висок човек с широки рамене и като че ли не усещаше тежестта на големия товар, който носеше на гърба си.

— Защо идваш, Червена брада? — попита Гарвана.

Червената брада остави товара на земята.

— Дошъл съм да търгувам — гласът му бе силен и самоуверен. Като че ли не се страхуваше от никого.

Албина можеше отдалеч да види неговите пронизителни кафяви очи, когато я погледна. Забеляза, че Червената брада изучаваше Гарвана изпод вежди.

— Искам да ти задам няколко въпроса.

Гарвана изсумтя.

— Търговия, да. Обаче въпроси — той замахна с длан, като че ли режеше въздуха, — никакви въпроси!

„Значи това не е човекът, за когото ставаше дума. — Сърцето на Албина замря. — Той не е дошъл да ме купи. Няма да ме спаси.“ Сведе поглед и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Не бе плакала, не бе проронила нито сълза, откакто я бяха хванали. Но изведнъж се почувствува загубена. Това бе крадец на дребно, нещо от рода на Гарвана. Нямаше място за никакви съмнения.

Но след това повдигна очи.

„Е, добре, какво от това, че той не е човекът, който ще ме купи. Откъде да знам кой е и какво прави тук. Това е първият бял, когото виждам от цял месец. Той ще ми помогне.“

Тя прехапа долната си устна. Дали да го извика? Какво ли ще направи Гарвана? Дали ще я удари? Той вече го бе правил. Може би ще я убие? Трябваше да рискува.

— Сър, моля ви.

Гарвана се обърна.

— Млъквай! — изкрещя гой.

— Трябва да ми помогнете — молеше се тя. Говореше бързо. — Този индианец ме открадна! Той уби моя...

Гарвана посегна към пояса си и преди Албина да разбере какво става, видя острието на ножа, насочен към нея. Затвори очи, като очакваше да усети студения връх на ножа и болката на смъртта.

Ножът мина на три инча от врата ѝ и падна сред дърветата. Беше отрязал част от косата ѝ. Албина разтреперана си пое дъх.

— Ако се обадиш пак — Гарвана изкрещя неистово, — ножът ми няма да те пропусне.

Ловеца погледна завързаната бяла жена. „По дяволите, тази жена е твърде смела“ — помисли си той. Погледът му се насочи към индианеца, който миришеше на пот.

— Имам захар, тютюн. Плат. Търся кожи от видра. Първокласни.

Негодникът поклати глава, като насочи вниманието си отново към Ловеца.

— Имаше много видри през този сезон. Намира ли ти се уиски?

— Малко.

С крайчеца на очите си той наблюдаваше жената, която бе завързана за дървото. Тя се бе втренчила в него. Боже господи, откога ли я държаха така? Сигурно не е отдавна, в противен случай нямаше да бъде жива. Знаеше какви хора посещават местата за търговия като това. Хора извън закона, извън всякакви закони, както червени, така и бели.

Ловеца кимна към жената.

— Тази жена. Каква е цената ѝ?

— Гарвана няма да продаде тази жена. Тя вече е продадена.

Ловеца стисна по-здраво пушката, която носеше в ръката си. Хвърли поглед към Йън, човека, който го придружаваше. Не можеше да очаква помощ от него. Приятелят му гонеше мухите от задницата на катъра.

— Колко? Аз ще платя повече. — Погледите на двамата се срещнаха. — Имам слабост към жени с кръгли очи. Отдавна не съм имал жена.

Гарвана поклати глава.

— Не, няма да я продам. Ще ти създаде неприятности. Твърде много неприятности ще ти създаде, Червена брада. Искаш жена ли? Ще ти намеря. Каква харесваш? Руса? С големи гърди?

— Искам тази тук.

— Тогава напусни, преди този човек да е побеснял. —
Негодникът скръсти ръце на гърдите си. — Казах ти, че не я продавам.

С едно бързо движение Ловеца вдигна пушката си и я насочи
точно между краката на ирокеза.

— Казах ти, че искам тази жена — процеди през зъби Ловеца. —
Кажи ми цената, ако ли не, ще я взема, без да си платя.

Гарвана започна да пелтечи.

— Не можеш...

Ловеца щракна затвора на пушката, като насочи цевта така, че да
накара Гарвана да се почувства в опасност.

— Ако не искаш да загубиш топките си, миризливецо,
предлагам ти да се съ согласиш на това, което ти се предлага.

— Боя се, че правиш грешка — измърмори Гарвана, като хвана
уплашено цевта с пръстите си. — Капитанът ще се вбеси, че крадеш
негова жена. Той ще те проследи, ще ти вземе жената и ще те убие.

Ловеца се засмя.

— Направих своя избор, Йън.

Йън се появи зад Ловеца.

— За бога, Ловецо, какво става? — той хвърли поглед към
негодника, без да може да прикрие учудването си.

— А сега я освободи.

Йън мина покрай Гарвана, като му намигна. Гарвана се опита да
мръдне, но Ловеца вдигна пушката.

— Внимавай, Гарване — предупреди го Ловеца, като гледаше
свирепо. — Мога набързо да те прострелям и тогава ще има да търсиш
топките си. — Той повдигна веждата си и се усмихна лукаво.

— Аз не държа на тази жена — измърмори Гарвана. — Просто
те предупреждавам. Той повдигна рамене. — За мен тя означава само
неприятности. Вземи я. Използвай я. Но внимавай. Ще кажа всичко на
капитана. Той е опасен човек.

Йън се приближи до жената и отрязвайки каишите, я освободи.

Албина пристъпи и се олюля. Йън се протегна, за да ѝ помогне,
но тя го отблъсна.

— Всичко ще се оправи — измърмори тя, като се олюляваше.

— Да тръгваме — каза Ловеца.

Йън се наведе към нея и започна да ѝ говори тихо.

— Можете ли да вървите? Мисля, че Ловеца иска да се махнем оттук, преди да са се върнали другите.

Тя пое дълбоко дъх, като го гледаше неспокойно.

— Те спят дълбоко след пиянската си нощ. Ще можем да се измъкнем. — Набирайки сили, тя се насочи към катъра. Когато мина покрай Гарвана, го изгледа продължително. — Дано да идеш в пъкъла — процеди тя през зъби, отдалечавайки се сред дърветата след Йън.

Ловеца леко се отдръпваше заднешком, като все още държеше цевта насочена към слабините му.

— Няма нужда да те предупреждавам, че не трябва да ни преследваш, нали така? — След това продължи, без да чака за отговор. — Защото, ако ни преследваш, това, което ще направя, няма да бъде само да те застрелям. Преди това ще си направя малка шега. И след като умреш, ще ти изям черния дроб.

Гарвана направи крачка назад, като размахваше ръце, като че ли за да се предпази от зли духове.

Ловеца се засмя, когато се озова отново сред гората и се затича по пътеката.

След четвърт миля настигна Йън и жената. Преди да си отвори устата, за да разбере как се чувства, тя се обърна, погледна го и каза:

— Доста време ти трябваше, за да ме вземеш.

Ловеца се спря недоумяващ. Усети ярост в гърдите си. Нима бе рискувал живота си, за да спаси една никаквица?

— Какво искаш да кажеш?

— Казах ти, че твърде много време ти отне.

Тя отметна с ръка един кичур коса, като откри линията на лицето си.

Жената бе млада и твърде привлекателна със своята тъмна коса и черни очи... е, щеше да бъде привлекателна, ако не бе така намръщена.

— За момент си помислих, че ще направиш търговия за твоите миризливи кожи с този кучи син и ще си тръгнеш, като ме оставиш завързана за това дърво.

Йън отметна глава и шумно се засмя.

Ловеца хвърли негодуващ поглед към неблагодарната жена. За Бога! Тя бърбореше като сврака. Ловеца не обичаше да му дрънкат. Безсмисленото бърборене бе едно от нещата, което го бе прогонило от

Лондон. Безсмислено бърборене и хапливите жени... Той се опря на пушката.

— Как се казваш?

Тя сложи ръката си на хълбока.

— Разбира се, че имам име! Всеки си има име, нали така? Но моля те, преди това искам да знам твоето име. Преди всичко...

— Ловеца.

— Ловеца ли, що за име е това?

— Това е името, което ми е дадено заради заслугите ми. А сега, ще бъдеш ли така добра и ти да ми кажеш своето име? — продължи той нетърпеливо. — Коя, по дяволите, си ти и какво правеше там завързана за това дърво на петдесет мили от залива?

— Какво? Мислиш, че съм дошла по собствено желание? Мислиш, че една прекрасна сутрин съм се събудила, измъкнала съм се от пухеното си легло, изпила съм си чая и съм си казала, че трябва да отида на това място и да накарам някой мазен и миризлив индианец да ме завърже за едно дърво и да ме продаде на първия човек, който дойде. Ти в ред ли си? Откраднаха ме, това е самата истина.

— А как е името на откраднатата?

За момент тя се поколеба.

— Албина. Това е всичко, което трябва да знаеш.

Ловеца леко я докосна, като пое юздите на катъра от ръката на Йън.

— Е, добре, Албина. Затвори неблагодарната си уста и върви, или и аз ще те завържа на някое дърво.

ГЛАВА 2

Албина трябваше да съсредоточи вниманието си към самото ходене. Трябваше да бърза, за да не изостане. Трябваше и да мълчи, защото щяха отново да я вържат. Така поне ѝ казаха.

Потърка ръце, за да се стопли. Високо в небето септемврийското слънце, огненочервено, бе започнало да залязва зад върховете на дърветата. В гората настъпваше хлад и влага, а те все още вървяха.

Албина хвърли поглед към широкия гръб на червенокосия трапер. Кучи син! Само ако знаеше коя е тя, нямаше да се отнася така. Сигурно би поискал и откуп за нея. Хора като него ще използват всичко, за да изкопчат пари от благородник, като баща ѝ. Но Албина бе твърде хитра. За нищо на света нямаше да каже истинското си име. По-добре беше да я вземат за слугиня или дъщеря на някой селянин, отколкото да узнаят истината.

Но независимо дали беше слугиня или кралица на Англия, тя все пак бе жена, и нито една жена не заслужаваше да се отнасят с нея по този начин.

Той не обръщаше внимание на оплакванията ѝ, че е изтощена, жадна и гладна. Трябваше да вървят, и когато негодуваше, той я предупреждаваше, че ако не млъкне, ще ѝ затвори устата.

Спътникът на Ловеца, индианецът Йън, ѝ бе дал да пие подсладена вода от един мех, а също така и чифт мокасини за голите ѝ крака. Той беше толкова мил. Попита я откога Гарвана я държи и дали не е наранена. Но също ѝ даде да разбере, че червенокосият трапер отговаря за нея и че ако каже, че трябва да вървят, те трябва да вървят.

Необходимо бе да избистри ума си. Бе толкова уморена, че не можеше да мисли. Изпитваше и известен страх. Бяха ли я спасили от ужасните диваци, за да попадне на нова опасност? Можеше ли да се довери на този луд Ловец, за да се върне жива и здрава в Анаполис? Или може би, беше сбъркала, когато тръгна с него? Почти се засмя на глас. Имаше ли друг избор? Тези двамата или някой войник, който купуваше бели жени от Гарвана на съответната цена.

— Още малко и ще спрем за нощувка — каза Йън, като се обърна към нея. Той вървеше до катъра и леко го потупваше. — Наблизо има малък поток. Може да се изкъпеш, ако искаш.

Албина го погледна. „Да се изкъпя ли? — Оправи един кичур мръсна коса. — Ако тези двама господа мислят, че ще се съблека за тях, те са направо луди. Това, че са ми помогнали, не означава, че трябва да получат нещо в замяна.“

Йън се усмихна.

— Много се радвам, че тези диваци не са успели да сломят духа ти. — Той като че ли се забавляваше от това. — При такива обстоятелства, една по-слаба жена сигурно би се уплашила. Но искам да ти кажа, че нямаме намерение да посягаме на твоята добродетел. — Той вдигна вежди многозначително. — Освен, разбира се, ако ти не предложиш това.

Реши да не обръща внимание на неговото нахалство и забърза, за да върви наред с него. Когато имаш да говориш с някого, времето минава бързо, дори и ако този друг е червенокож.

— Диваци? Ти ги наричаш диваци? Това не те ли обижда, нали и ти си червенокож?

Йън се спря и се обърна, за да я погледне.

Ловеца продължаваше да върви, като водеше катъра, без да обръща внимание на Йън и Албина.

Йън вдигна загорялата си от слънцето ръка и след това я погледна шокиран.

— Ей, богу! — извика той драматично. — Червенокож съм.

Тя не можа да се сдържи да не се разсмее. Йън поклати глава, като продължаваше да я гледа.

— И през всичките тези години аз се смятах за английски джентълмен — изкрещя той по посока на Ловеца, размахвайки юмрук. — Защо по дяволите, Ловецо, не си ми казал, че съм индианец?

Тъй като Ловеца продължаваше да върви, Йън отново се обърна към нея. За момент тя го погледна втренчено.

— Да, приличаш на дивак, но трябва да призная, че не говориш като тях. — Тя го погледна изпитателно. — Ти си твърде образован. Как така.

— Не ме карайте да прекъсвам приятния ви разговор — извика Ловеца. — Но нека да ти напомня, Йън, твоят скалп може да изчезне толкова лесно, колкото и моя.

Йън се намръщи, но продължи да върви.

— Ловеца на шоуните ни вика.

Албина побърза, за да ги настигне. „Вземане на скалпове? За какво говори?“ Тя погледна през рамо. Сенките в гората се бяха удължили. Светлината и мракът играеха с върховете на дърветата, като придаваха причудливи форми на познатите неща.

„Преследва ли ни Гарвана? Може би Ловеца вижда някого?“

Йън я хвана за ръката.

— Ловеца винаги е подозрителен. Той навсякъде вижда опасности. Сега сме в безопасност. Трябва да бъдем колкото се може по-далеч от онова място, преди да се е стъмнило. Налага се да бъдем предпазливи.

Албина кимна и за миг замълча, като вървеше до Йън по тясната пътека. Виждаше катъра, който се полюшваше след рошавия трапер. Косата на трапера имаше най-странния червен оттенък. Последните лъчи на слънцето си играеха с нея, като се получаваха различни нюанси, от тъмнокафяво до ягодово червено. На такава коса можеше да завиди всяка жена или всеки майстор на перуки в Лондон... или може би по-точно, биха му завидели, ако поне веднъж се бе сресал през последното денонощие. Тя си спомни за един мъж, за когото ѝ бяха казали, че е риж. Разбира се, тя никога не го беше виждала без перука. Това бе твърде отдавна...

Албина посочи към Ловеца.

— Винаги ли е толкова заядлив?

Йън погледна към Ловеца, който вървеше отпред.

— Понякога е и по-лош.

Албина отново млъкна. Искаше да попита Йън за повече неща за Ловеца. Искаше да знае нещо повече и за двамата. Несъмнено те бяха образовани англичани. Какво правеха тук сред тези диви места? Реши да мълчи. Искаше да знае нещо повече за Ловеца, дали да се страхува или не от него, но истината бе покрита с непроницаем воал. Бе твърде любопитна да узнае нещо за него, любопитството ѝ граничеше дори с очарованост.

Стана тъмно, когато стигнаха потока и спряха за нощувка. Ловеца разтовари багажа от катъра и го поведе настрана, до брега на потока, където имаше повече зелена трева.

Когато двамата мъже спряха, Албина коленичи до потока, за да се напие със студена вода. След това написка лицето и ръцете си. Знаеше, че изглежда толкова зле, колкото се чувстваше. Когато погледна към тъмната вода, тя се сети за това, което Йън ѝ предложи. Беше минал месец, без да се къпе. Знаеше, че мирише лошо, но също така знаеше, че е твърде глупаво да се изкъпе в присъствието на тези двама мъже, дори и по риза. Рисковано бе, а тя вече беше преживяла твърде много.

Албина се почувства малко по-добре, стана и отиде до мястото, където се бяха разположили двамата мъже. Ловеца търсеше нещо в торбите. Йън беше събрал дървета и суха трева и се опитваше да запали огън с кремък.

— Смяташ ли, че е уместно да правиш това? — попита тя, като посочи искрящите пламъци.

— Да се стоплим ли? — попита саркастично Ловеца.

— Не — намръщи се тя. — Да палим огън и да привличаме вниманието към себе си. Гарвана може да ни проследи, а той не бива да ни намери. Светлината и димът ще го привлекат. — Тя сложи ръката си на хълбока. — Може би иска да знае къде съм. Ловеца извади лък и стрели от една торба.

— Ако Гарвана е тръгнал след теб, с огън или без огън, той ще те намери. За Бога, жено, не е необходима светлина, за да ни намери, може да те чуе как крещиш дори и от брега на Атлантическия океан.

Албина искаше да отвърне, но се отказа. Може би говореше малко повече, отколкото бе нужно, но се чувстваше нервна и винаги когато бе в такова състояние, говореше твърде много.

Ловеца се обърна.

— Ще отида да видя дали мога да уловя нещо. Ще се върна бързо.

След това, като че ли искаше да продължи мисълта си, той се наведе над една от торбите и показа на Албина нещо.

— Знам, че си гладна — измърмори той. — Ще ти стигне, докато приготвим вечерята.

Тя хвана това, което ѝ хвърли. Бе малка торба със сушено месо. Отчупи голямо парче и лакомо го сложи в устата си. Месото бе жилаво и миришеше силно, но след толкова дни глад нищо не можеше да бъде по-вкусно.

Албина погледна Ловеца, за да изрази благодарността си, но той бе изчезнал. Бе се шмугнал в храстите, без да го усети.

След десет минути се появи отново така безшумно, както бе изчезнал. След това хвърли един убит заек и нож в краката ѝ. Ножът бе дълъг и остър с гравирана дървена дръжка и кожен ремък, от който се подаваше едно перо.

— Прясно месо — каза той, — почисти го и го сготви.

Беше решил отново да изчезне, но се обърна.

— Можеш ли да го одереш?

Албина с мъка потисна отвращението, което изпита. Разбира се, че никога не бе чистила заек, но начинът, по който я гледаше, като че ли бе малоумна, я вбеси. Тя грабна ножа.

— Пържено или фрикасе?

На светлината на огъня Албина улови усмивка на лицето на Ловеца. Но само за момент. След това срещна отново студения и твърд поглед на гладен и нетърпелив мъж.

— Просто не го прегаряй отвън и нека месото бъде по-сочно, разбираш, нали?

Видя го да се отдалечава, след това отново погледна заека, който лежеше между краката ѝ. Пое дълбоко дъх и пое безжизненото животното. Все още бе топло. „Това е месо, Албина — каза си тя. — Единственият начин да възвърнеш силите си е да ядеш прясно месо.“

Хвана здраво ножа, изправи се и тръгна към един плосък камък, който бе видяла преди това. Тя се наведе и просна заека по гръб. Нямаше и представа откъде да започне.

Хвърли поглед наоколо, като се надяваше, че поне Йън ще ѝ помогне, но не го видя. Само Ловеца бе наоколо, облегал се до огъня, за да стопли големите си ръце. Той я погледна, но тя бързо избягна погледа му.

Проклетата да е, ако си признаеше, че не знае какво да прави. Албина пое дълбоко дъх и вдигна ножа. Той иска заек за вечеря. Щеше да го има.

След петнадесет минути Йън избухна в смях, когато тя вдигна заека. Сълзи напиреха в очите ѝ. Беше успяла да махне повече от кожата, но все още имаше сива козина останала върху розовото и кърваво месо, или поне върху това, което бе останало от него. Бе ѝ много трудно да го одере и на много места месото се бе разкъсало. Сега на светлината на огъня можеше да види, че не бе останало много от заека.

— Какво, за Бога, е това? — попита Йън, като все още се смееше.

— Заек — каза тя, като се задушаваше от притеснение. Беше объркана от сълзите, които напиреха и скоро щяха да рукнат по бузите ѝ.

— И това според тебе е заек?

Тя махна козината, която се виждаше. Чувстваше се като последна идиотка. Как може да плаче за един умрял заек, след като изобщо не бе плакала, когато видя окървавеното тяло на чичо си и братовчедка си?

— Ето, тук... Има повече, отколкото се вижда. Аз...

Ловеца стана и внимателно взе окървавеното месо от нея.

— Няма нищо — промърмори той. — Нищо, ще го почистим.

Чу, че Йън все още се смееше, но гласът на Ловеца звучеше нежно.

Тя го последва до потока, където той потопа заека няколко пъти в бавнотечащата вода. Албина се бе навела, като почистваше ръцете си от кръвта и козината. Кръвта от заека внезапно ѝ напомни за кръвта, която се бе разпръскала върху лодката, когато я хванаха. Кръвта на нейната братовчедка Сюзън. Тя затърка ръцете си, движенията ѝ станаха объркани.

Преди да разбере, Ловеца я хвана за китките.

— Толкова кръв — промълви тя, като се задъхваше. — Никога не съм виждала толкова много кръв.

Той потопа ръцете ѝ във водата и започна да ги търка с пясък, който загребваше от дъното.

— Няма нищо... всичко е наред, милата ми — промълви той. — Всичко е наред. Сега си в безопасност. Ще те измием.

Тя погледна лицето му, което едва се виждаше от буйната му коса и гъста червена брада. Някъде скрита там съзря душата му.

— Няма нищо — повтаряше той. — Ти си в безопасност. А сега нека се върнем при огъня, за да сготвим заека.

Тя погледна чистото заешко месо, което лежеше върху тревата. Успя да събере сили. Мислите за кръвта и ужаса, който бе преживяла, изчезнаха.

— Съжалявам, че не можах да се справя.

Той се изправи и я хвана за ръка. Грубата му ръка като че ли я успокои.

— Йън понякога постъпва като магаре — каза тихо той. — Трябваше да кажеш, че не знаеш как да го изчистиш. Щях да ти покажа.

Тя кимна с глава и след това отмести погледа си от него. В него имаше нещо толкова познато.

— Благодаря ти — промълви тя.

Объркана от мекия тон на гласа си, тя издърпа ръцете си и се отдалечи бавно.

Ловеца набучи заешкото месо на шиш и го опече на открития огън. Това, заедно с малко сушени плодове, беше вечерята им.

След като свършиха с вечерята, двамата мъже разстлаха две одеяла и се проснаха на тях само на няколко крачки от нея. Албина седна на своето одеяло и загледа Йън, който пълнеше глинена лула с тютюн. Той лежеше назад, отпуснат, с кръстосани крака, обут не като Ловеца в мокасини, а в ботуши от телешка кожа.

Погледът ѝ се отмести към Ловеца. Той лежеше по гръб и бе сложил ръка под главата си. Имаше вид на човек, който е нащрек. До него лежеше пушката му, заредена и готова да стреля. Пръстите на ръката му галеха дървения приклад.

— Неприятност ли очакваш? — попита го тя.

За миг имаше чувството, че не я чува. Не я чува или не иска да ѝ отговори. След това обаче той бавно се обърна към нея.

— Винаги очаквам неприятности. Това често ми е спасявало живота.

Тонът му не бе любезен, но очевидно разговорът бе приключен, тъй като той се обърна на една страна.

Албина погледна Йън. Искаше да поведе разговор с него, но видя, че спи. Освен това все още му се сърдеше за заека. Не бе честно от негова страна да се смее така. Направо бе подло.

Тя въздъхна и легна на постелката. Ето защо не обичаше мъжете. Те не означаваха нищо за нея. Тяхната мисия в живота не бе нищо друго, освен да упражняват контрол над жените около тях.

Реши да затвори очи, като мислеше за двамата си годеници. О, Боже, какво нещастие. Първият ѝ бе представен преди шест години. Баща ѝ бе решил да я сгоди за Джефри Рордън, виконт на Аштън. Беше го видяла веднъж по време на танци. За нея той бе образец за мъж. Тогава Албина нямаше и петнадесет години и лудо се бе влюбила в него. Той бе с десет години по-голям.

Не знаеше дори и името му, но си спомняше как го гледаше зад перилата на стълбите, когато той танцуваше с една млада дама. Тя бе толкова красива с русата коса, вдигната високо на кок. Двата весело се смееха. О, небеса! Албина ревнуваше.

След една година, когато бащата на Албина обяви сродяването между неговото семейство и това на Джефри, тя изпадна в екстаз! Не обръщаше изобщо внимание на предупрежденията. Джефри Рордън бил твърде буен и никога не би могъл да бъде добър съпруг. Не обръщаше внимание на това, което се говореше зад гърба ѝ. Графът на Монтроп най-накрая бе намерил съпруг за голямата си дъщеря.

Годежът бе определен за след шест месеца и бяха започнали приготовленията, въпреки че евентуалният съпруг не се бе върнал още от Франция.

Наистина Джефри не се върна. Минаха седмици, след това месеци, а него все още го нямаше. Още тогава Албина трябваше да разбере, че нещо не е наред. Но тя бе млада и влюбена в човек, с когото никога не бе разговаряла. Накрая той се върна от Франция и бе организиран годежен бал в чест на младата двойка. Именно на този бал Албина щеше да бъде представена на Джефри.

Той никога не се появи на бала...

Албина усети, че се изчервява, когато си спомни за тази вечер. Той бе разбил сърцето ѝ. През цялата вечер тя стоеше в стаята си и чакаше да се появи... чакаше да хване ръката ѝ и да я целуне по бузата. Колко страшно бе, когато разбра, че той няма да дойде.

По-късно гостите казаха, че са го видели вечерта. Той бе дошъл за минута и след това бе изчезнал. Разказваха, че тя го е отблъснала с характера си. Преди всичко, защо трябва един хубав, млад мъж с титла като Джефри да се жени за една толкова опърничава жена?

Беше оставил кратка бележка на баща си, че заминава за американските колонии и се извинява на годеницата си. Никой повече не чу за него.

След като се разбра, че виконтът е избягал толкова далеч, за да не се ожени за дъщерята на графа на Монтроп, баща ѝ реши, че няма да намери никого, който да се ожени за неговата мила, но твърдоглава дъщеря. Поради тези ужасни слухове той можеше да разчита само на възрастни, беззъби господа, които търсеха богати наследници. Слуховете около лейди Албина се пръснаха из целия Чийпсайд. Някои казваха, че не е в ред и затова дрънка каквото ѝ падне. Други твърдяха, че има незаконно дете от сина на някакъв горски пазач. Независимо от усилията на близките ѝ да докажат, че няма нищо такова, графът не можеше да ѝ намери годеник.

Накрая един стар приятел на баща ѝ, граф Грант, обяви, че търси жена за сина си. Сега вече Албина настоя да види този господин. Тя се усмихна при спомена. Роланд бе прекрасен, на нейна възраст, интелигентен и все още имаше пълен комплект зъби. Те се бяха харесали от пръв поглед и се бяха сближили. Роланд не я намираше за опърничава. Очевидно той ценеше нейния пряк характер. Като че ли най-накрая Албина бе намерила съпруг и това щеше да реши съдбата ѝ.

Албина прехапа устни. Скоро разкри истината за Роланд и остави нещата да приключат от само себе си. Тя отвори очи, за да махне спомените си, разочарованието, което все още ѝ тежеше. Нямаше смисъл отново да си спомня, нямаше смисъл да мисли нито за Джефри, нито за Роланд.

През следващите няколко години графът на Монтроп се опита да ѝ намери друг съпруг, но след като двама уважавани мъже не я бяха одобрили, другите отказваха. Всеки джентълмен в Лондон като че ли знаеше непристойно за репутацията на лейди Албина. Именно тогава отчаяният ѝ баща реши да я изпрати в американските колонии. Сигурен бе, че репутацията ѝ няма да я последва в Мериленд. Два месеца след като пристигна при чичо си, недалеч от Анаполис, Гарвана я отвлече.

Албина се загледа във върховете на дърветата и въздъхна. По дяволите мъжете! По дяволите всички мъже! Но особено Джефри

Рордън, който я бе забъркал в тази каша. Трябваше да се ожени за нея, както бе обещал! А всъщност се бе измъкнал като долен страхливец.

Албина погледна Ловеца и Йън. И двамата почиваха със затворени очи. Тя също бе изморена, но най-напред трябваше да се приведе в ред. Промъкна се тихо в гъсталака. Без да се страхува от тъмнината, тя навлизаше все по-дълбоко в гората. Някъде над нея се чу крясък на бухал.

„Къде си сега, Джефри Рордън? — мислеше си тя с болка. — Дали си все още някъде тук в колониите, женен за някоя руса хубавица? Или индианците са те скалпирали? Мога само да се надявам, че...“

Точно когато Албина искаше да запретне полите си, чу шум наоколо. Преди да може да се обърне, една мръсна ръка запуши устата ѝ. Гарвана! Знаеше, че е той, преди да види лицето му.

Опита се да извика, но не можеше. Успя да го ухапе по ръката. Той изръмжа и я пусна. Албина побягна.

— Остави я — чу глас в тъмнината. Гласът на Ловеца! Албина се обърна и на лунната светлина видя, че Гарвана вади ножа си от колана. — Не бих направил това, ако съм на твое място — предупреди го Ловеца.

Албина не виждаше Ловеца, но знаеше, че е някъде край нея.

Гарвана отдръпна ръката си от ножа. Албина отвори уста, за да извика, но не можа.

Пушечен изстрел раздра горската тишина. Видя светлина в тъмнината и барутен пушек изпълни нощта.

Гарвана извика, ножът падна от ръката му след изстрела.

Албина бе смъртнобледа, но така и не се обърна. Гарвана се свлече на колене, като притискаше ръката си и се мятеше напред — назад.

Ловеца изскочи от гъсталака, а пушката все още димеше в ръката му.

— Добре ли си? — попита я той.

Албина се обърна към него и сложи ръка на хълбока си. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че го чуваше в ушите си, но бързо се съвзе.

— Защо, за Бога, ме следиш? — извика тя. — Да не би да не си нещо наред?

ГЛАВА 3

Ловеца недоумяваше.

— Мадам?

— Загуби ли способността си да чуваш, да отговаряш, или и двете? — каза тя, като нравоучително поклати пръста си. — Попитах те защо ме следиш в гората, когато много добре знаеш, че имам някои лични нужди.

Ако дамата не говореше толкова сериозно, Ловеца щеше да се изсмее.

— По дяволите, спасих живота ти, неблагодарнице, а ти ме ругаеш.

— Това няма нищо общо с моя въпрос.

Тя нетърпеливо тропна с босия си крак. Изглеждаше твърде странно на лунната светлина. Беше спасил тази жена от смърт, а тя му искаше обяснение за това.

— Искам да знам защо ме следиш — настояваше Албина.

Ловеца присви очи.

— Мисля, че ще е по-добре да оставим този разговор за после — каза той и посочи Гарвана. — Точно сега трябва да се оправя с този дивак, който щеше да ти пререже гърлото.

— Ти да се виждаш като рицар с броня, а? — Тя пристъпи към Ловеца. — Е, добре, позволете ми да ви уверя, сър, че аз самата щях да се оправя с тази ситуация.

— Щеше да бъде много любопитно — каза той и повдигна подигравателно вежди — как би понесла ножа в стомаха си.

— Той нямаше да ме нарани, след като ме е държал толкова време. Просто искаше да си вземе това, което счита, че е негово, или поне онзи капитан смята така.

Понечи да му обясни по-подробно, но Ловеца отказа да слуша.

— Ти винаги ли така бърбориш?

— Само когато съм права.

Ловеца повдигна поглед нагоре в недоумение и отново се взря в Гарвана.

Негодникът вече се бе изправил, но изплашено търсеше нещо в сухите листа, покрили земята.

— Осноса, осноса — викаше той обезумял.

— Не трябваше да ни преследваш — каза Ловеца сърдито. — Отиди на север при твоите хора. Нямаш работа тук при шоуните.

— Осноса — нареждаше Гарвана, вдигал окървавената си ръка към Ловеца. Куршумът бе разкъсал плътта му и бе откъснал двата му пръста над първото кокалче.

Ловеца се поколеба за момент, след това опря пушката си на дънера на едно дърво и се приближи към Гарвана. С ножа на пояса си и при това състояние на индианеца, той вярваше, че е в безопасност.

— Ето. Ето пръста ти.

Той му подаде окървавения остатък, а след това и другия.

— Ето и другия. А сега си тръгвай. — Той посочи на север. — И гледай пътеките ни да не се пресекат отново, защото този път ще те убия.

Гарвана се изправи стиснал остатъка от пръстите си в здравата ръка, свил наранената си ръка под мишницата.

— Ти посрами един мъж — каза той горчиво, изпитвайки силна болка.

— Ти си виновен, защото не познаваш тези, които са насреща ти. Платих ти за бялата жена и сега тя е моя. Не можеш да си я вземеш обратно.

— Тя не беше за продан — запротестира той. — За нея получих уиски, пушки. Капитанът ще се сърди много.

— Не ми казвай, че за първи път продаваш една и съща стока два пъти, защото ще ти отговоря, че лъжеш. А сега се разкарай оттук, преди да съм се вбесил и взел пръстите ти, за да ги окача на колана си.

Гарвана отстъпи назад, като държеше здраво пръстите си.

— Предупреждавам те, Червена брада, капитанът ще те потърси.

— Името ми е Ловец, Ловеца от шоуните. Кажи на капитана това, за да ме потърси — каза Ловеца, докато метисът навлизаше в гората.

Ловеца взе пушката си и изчака метисът да се отдалечи. След това се обърна към жената. Когато погледите им се срещнаха, видя, че

тя цялата трепереше.

— Неговите пръсти. Ти му отряза пръстите.

— Да — каза той и се взря в тъмните ѝ очи, като се учудваше на бързата промяна в настроението ѝ. Само преди минута бе агресивна и студена като скала, която се мие от бърз поток. Сега бе само една изплашена жена, една съблазнителна жена. Използва неловката ситуация, за да зареди пушката си. Мракът не го тревожеше. Той зареждаше по интуиция, без да гледа.

— Да, откъснах пръстите му. Трябваше да му откъсна главата, но винаги съм толкова благороден с индианците. Йън постоянно ми се кара за това.

— Неговите пръсти.

Ловеца забеляза, че долната ѝ устна трепереше. Боже, защо ли искаше да я поеме в обятията си и целуне треперещите ѝ устни? Какво го караше да забрави любимата си жена и... своята мисия?

Той бе по следите на убиеца на жена си, Смеещия се дъжд. Все още бе в траур. Беше непочтено от негова страна да гледа Албина по начин, по който бе гледал и нея.

— Неговите пръсти — повтаряше тя ужасена. — Ти му даде неговите пръсти.

Ловеца зареди пушката си.

— Индианците вярват, че когато ги погребват, трябва да имат всичките си части от тялото. От това, което разбирам, когато дойде време, ако липсва нещо от тялото им, душата им не може да отиде в рая. Шоуните смятат, че мохауките нямат душа.

Албина стоеше и го гледаше с широко отворени очи.

Без да мисли, той оправи един кичур, който бе паднал върху бузата ѝ.

— Може да се изкъпеш, ако желаеш — каза ѝ той меко. — Нито Йън, нито аз ще ти направим нещо лошо, а Гарвана няма да дойде пак.

Тя отблъсна ръката му.

— Казваш, че съм мръсна ли?

— Да, така е. Не искам да кажа, че вината е твоя. Негодници като Гарвана не обичат хигиената. Ако малкото мръсотия, която се е събрала под ноктите ти, те тревожи, ти наистина си ужасно щастлива жена. Йън ми каза, че си била с Гарвана в продължение на цял месец. Имаш късмет, че си жива, Алби.

— Аз съм Албина. Само приятелите ме наричат Алби, а ти, господине, не си ми приятел. И кой си ти, че си позволяваш да правиш забележки за вида ми. Аз поне имам извинение. Погледни себе си — каза тя, като го сочеше с ръка. — От това, което чувам, ти не си израснал в краварник. Но я се виж. Близките ти биха се засрамили, независимо кои са те, от тази твоя рошава коса и ужасна брада!

Ловеца се загледа след нея, когато тя тръгна към бивака. Вдигна ръка и опипа брадата си.

— Трябваше да те върна на Гарвана, когато имах тази възможност — измърмори той и тръгна след нея.

— В името на краля, какво правиш, Ловецо? — Йън вървеше към ръба на потока и се наведе, за да измие лицето си.

Ловеца бе нагласил едно малко парче от огледало на едно дърво.

— Бръсна си брадата. Какво ще кажеш, как изглежда? — отговори му той грубо.

— Така ли? — Йън поклати глава. — Бръснеш си брадата и си миеш косата едновременно в една и съща година? Да не си болен? — Ловеца се намръщи и продължи да бръсне бакенбардите си. — Събуди ли жената?

— Името ѝ е Албина. Чудесно парче, не си ли съгласен? Комбинация от лед и огън. — Той поклати глава и продължи да се бръсне. — Опичай си акъла, приятелю. Тя не е нито уличница, нито забравена жена на някой богаташ.

— Каза, че била слугиня в Анаполис.

Ловеца се ухили.

— Тогава аз съм Снежната кралица.

— И аз не ѝ повярвах. Говорът ѝ е твърде изискан. Дрехите ѝ са твърде хубави, или поне това, което е останало от тях. — Йън се усмихна. — Тя изглеждаше твърде привлекателна с този дълъг крак и бял задник, който се загатва.

Ловеца наплиска лицето си с вода и отми сапуна.

— Жената току-що е избягала от ирокезите и всичко, за което можеш да мислиш, е да я прекараш. За бога, Йън, ти си болен човек.

— А ти? Нима си напълно безразличен към една приятна външност? Закръглени бедра? — Гласът на Йън се понижи с една

октава. — Исусе, Ловецо. Смеещия се дъжд е мъртва от година и повече. Време е да се оправиш.

— Шоуните казват, че не бива да споменаваме името на умрелия — промърмори Ловеца.

Смеещия се дъжд. О, боже. Той я бе обичал много. От първия ден, когато тя се появи в лагера на делауерите, Ловеца знаеше, че ще се ожени за нея. Тя бе висока за Делауер, но все пак дребна в сравнение с него. Имаше най-черните очи, очи, в които човек можеше да се загуби. Ожениха се само три месеца след като се видяха. Какви планове имаха. Къща. Място за търговия, където щяха да търгуват честно с червенокожи и бели. Деца...

Един ден тя отиде да търси мед в гората зад лагера. Бе помолила Ловеца да тръгне с нея, но той оправяше пушката на един приятел. Спомняше си как се шегуваше с него, че може би меденият им месец е свършил, тъй като вече не иска да ходи с нея в гората.

Ловеца затвори очи, усещайки все още устните й. След това тя тръгна. Когато не се върна на свечеряване, той отиде да я търси. Видя я да лежи под едно дърво, питите бяха разпилени около нея. Потръпна при мисълта за тялото, което видя. За Бога, кой бе този звяр, който я бе похитил. Измъчена, изнасилена и... убита.

Като гледаше следите по тревата, той разбра, че се бе съпротивлявала, дори бе ранила нападателя с ножа си, но накрая бе загубила битката и живота си. Както и живота на тяхното неродено дете.

Ловеца отмести поглед от огледалото. Не искаше да гледа лицето си, не искаше да види сълзите си.

Смеещия се дъжд. Той я обичаше толкова много. Щеше да открие убиеца и да поиска възмездие, или да умре. Затова и бе тръгнал. Той и Йън пътуваха на запад, за да открият информация за един английски войник, който бе известен на шоуните и делауерите под името Синьо-зеленото око. Говореше се, че този човек се занимава с покупко-продажба на жени, както бели, така и цветнокожи. Казваха, че това е човекът, когото Ловеца търси.

— Ето я. Идва — каза Йън, като върна Ловеца към настоящето.

— Кой?

Йън стисна ръката на приятеля си.

— Албина, разбира се. Казвам ти, тя те харесва. По-добре да използваш чара си, докато все още ти е благодарна, че си й спасил живота. Ще се радвам да ти отстъпя място, за да опиташ.

Ловеца изръмжа.

— Аз не съм разгонен нерез като теб, Йън. Това не ме засяга.

— Тогава е моя.

— Обзалагам се, че ако я докоснеш, ще ти откъсне онази работа.

Йън повдигна вежди.

— Това предизвикателство ли е?

— Не, не е. И слушай, приятелю, ако те повреди, няма да се грижа за раните ти.

Двамата мъже погледнаха към жената, която идваше.

Албина бе висока, с дълга гъста коса, която по време на пътуването й ставаше маслинено червена от слънцето. Дори и със своите преследващи тъмни очи и прекрасни скули тя не минаваше за красавица според модните изисквания на Лондон. Но за Ловеца, който бе свикнал с тъмната кожа и ореховокафявите очи, бе истинска красавица.

Раздразнен от мислите си, Ловеца се изправи и завърза косата си с кожена каишка. Тази сутрин бе сресал косата си и я бе скъсил до раменете си. Когато видя Албина и разбра, че го е направил за нея, той се почувства твърде неловко. Мислеше, че е оставил суетата си в Лондон. Той се прикриваше с дългата си коса. Сега птиците щяха да използват червените му къдрици, за да си свият гнезда през пролетта.

— Добро утро — кимна Албина към двамата мъже, но не ги погледна. Изведнъж избухна в смях. — О, небеса! Какво е станало с теб? Не приличаш на себе си.

Ловеца сграбчи острия бръснач и парчето огледало и ги мушна в кожената торба, в която държеше личните си вещи.

— Един мъж има правото да се обръсне, без това да е някакъв спектакъл, нали така?

Тя кимна, като все още го зяпаше втренчено. Така, както си бе прибрал косата, тя забеляза, че носи медна обица на едното си ухо.

— Не мога да повярвам! В този си вид можеш да влезеш и в гостната на кралицата.

Ловеца усети, че се изчервява, и се ядоса при мисълта, че тази жена го смути, и то пред Йън. Няма да има повече живот за него.

Йън изкряка:

— Красив е, нали? — Той отстъпи крачка назад, за да застане до Албина, разбира се, за да го вижда по-добре. — Обзалагам се, че може да хване някоя богатска дъщеря с този си вид.

— Да, наистина, че може — каза Албина, като мислеше за човека, който я бе оставил. След това изведнъж се обърна: — Ако вие, господа, сте завършили с утрешния си тоалет, моля ви да ме оставите и аз да се оправя.

Тя прокара ръка по мръсната си коса.

— Мисля, че трябва да се изкъпя в реката, преди да тръгнем, ако, разбира се, има време.

Ловеца взе торбата си и тръгна към бивака.

— Използвай случая. Имаме достатъчно много време.

След това се обърна и продължи:

— Викай, ако имаш нужда от нещо. Не вярвам обаче Гарвана да се появи пак, но за всеки случай няма да се отдалечаваме.

Тя отвори устата си, за да му каже нещо, но се отказа.

Ловеца изчака, докато Йън си отдалечи, тъй като не искаше да слуша отново закачките му по свой адрес.

— Какво искаш да ми кажеш? — попита той Албина, когато Йън изчезна зад дърветата.

Албина се сгуши в това, което бе останала от полата и блузата ѝ.

— Моите дрехи. Вижда се повече, отколкото е необходимо. — Тя вдигна поглед. — Имаш ли нещо по-подходящо за пътуване да ми послужиш?

— Не нося женски дрехи, но може да се намери нещо.

Тя се усмихна така, че утрото засия по-силно.

— Благодаря ти...

— Ловецо, Ловец е името ми — каза той, като не разбираше, защо бе толкова важно да я чуе да произнесе името му.

— ... Ловецо.

Тя спря, погледна надолу и след това отново към него.

— Ловецо, въпреки забележките ми, на мен ми харесва промяната във външността ти.

— Какво?

Тя посочи с ръка.

— Това чисто лице и коса. Прилича ти.

Ловеца се почувства неловко, че говори по този начин с някого, когото не познаваше. Но тези комплименти като че ли му допаднаха. Погледите им се срещнаха и за момент тя бе негова.

— Ще видя какво мога да намеря за теб. Ще се върна бързо.

Когато вървеше под дърветата към бивака, той размишляваше върху тайната на жените. Тази Албина в един момент настръхваше и показваше ноктите си, след това се усмихваше като ангел от небесата. Всички бяха като нея и всеки мъж рано или късно биваше поразен от нея!

Неизвестно защо, мислите на Ловеца го отнесоха към една жена, забравена от него. Спомни си за годеницата си от Лондон. Бе само преди шест години, а му се струваше, че са минали шест хиляди.

Никога не съжеляваше, че е решил да дойде в Америка, а не да се ожени, както бе решил баща му. Но съжеляваше, че всичко бе станало така. Мъчно му беше, че я бе наранил. Не трябваше никога да подписва това съглашение за годаж. Но след като го беше направил, трябваше да има доблестта да отиде при нея и да ѝ каже всичко, сам той. Нямаше значение, че никога не я бе виждал, дължеше ѝ това уважение. Не трябваше да бяга така. Трябваше да се сбогува с нея. Трябваше да обясни на баща си защо напуска...

Ловеца коленичи и започна да тършува в кожените торби. Чудеше се какво ли е станало с детето, за което бе сгоден. Сигурно баща ѝ бе намерил друг подходящ съпруг, тя се бе оженила и вече имаше много деца. Бе сигурен, че така ще бъде по-добре за нея. Той нямаше да бъде подходящ съпруг за една почтена девойка. Никога не бе щастлив в Лондон... щеше да направи живота ѝ непоносим.

— А, ето — каза той и извади една туника от сърнешка кожа. Оправи внимателно гънките ѝ. Това бе негова риза, но щеше да върши работа с един колан през кръста. Бе къса, но не твърде къса, и много по-практично от това, което Албина носеше в момента.

Грабна едно малко памучно одеяло и тръгна към потока.

Като наближи, видя, че Албина е в средата на потока. Дори и там бе плитко, но тя бе приклепнала. Не се виждаше нищо друго, освен главата ѝ и презрамките на долната ѝ риза.

Ловеца извърна поглед. Не искаше да я притеснява, нито пък желаше да си представя мократа дреха, очертала здравите ѝ гърди. Той остави дрехите на земята.

— Ето одеяло, за да се избършеш, и една туника, която да облечеш. Завържи я през кръста и ще видиш, че ще ти хареса.

— Но, за Бога, тя е твърде къса — извика Албина от водата, като зъбите ѝ тракаха от студ. — Нямах ли нещо друго?

— Казах ти вече. Не съм вехтошар. Нямам никакви женски дрехи. Ако искаш, я носи, ако не искаш, недей. За мен няма значение. Ще отида да приготвя катъра. — Той се обърна и тръгна към бивака. — Тръгваме след десет минути.

Вървеше под широкостволите дървета и се питаше защо е толкова саркастичен с Албина.

Колко ли необичайно бе за нея да облече туника без ръкави, след като винаги бе ходила с дълга рокля, която покриваше тялото ѝ от корсажа до обувките. Но той нямаше време за нежни чувства или мисли за благоприличие. Бе направил много за нея. Имаше по-важни неща, за които да мисли. Трябваше да намери Синьо-зеленото око. Беше спасил Алби от Гарвана. Ще я изпрати обратно в Анаполис с водач, веднага щом стигнат селището на шоуните.

Така щеше да бъде най-добре.

ГЛАВА 4

През първите няколко часа Албина вървеше сама по стъпките на двамата мъже, които разговаряха помежду си. Изоставаше и се опитваше да не се поддава на самосъжаление.

Имаше за какво да им бъде благодарна. Беше жива и донякъде на сигурно място. Гарвана се намираше вече далеч от нея. Тези мъже я водеха към къщата на чичо й. След ден или два щеше да си бъде отново в Анаполис. Леля Сали и братовчедите й щяха да я успокоят. Щеше да се изкъпе в истинска баня, да си сложи ябълковозелената рокля от китайска коприна, която не бе обличала досега, и спокойно да пие чай в един от двата апартамента на леля Сали.

Албина знаеше, че трябва малко да почака. Какво от това, че бе облякла тази кожена туника, която едва скриваше краката й. Какво от това, че имаше комари, които жужаха около нея. Какво от това, че нейният спасител бе най-грубият мъж в колониите. Трябваше да не обръща внимание на всичко това, включително и на Ловеца. Ловеца! Името му отекуваше в главата й.

Тази сутрин той я изненада, като се обръсна и подстрига косата си. Сега бе толкова красив без онези рошави кичури, че беше по-добре да си държи устата затворена. Бе твърде привлекателен без дългата си коса и брада.

Албина въздъхна.

Усещането за уют, което изпита, когато го видя тази сутрин, й бе непознато.

Образът му изпълваше съзнанието й. Така както стоеше до реката без риза, той наистина бе твърде привлекателен. Наистина, тя бе виждала голи мъже до кръста. Баща си и братята си... и веднъж дори Чарлз, братовчеда на своята приятелка Марта. Но никога не бе виждала мъж като Ловеца.

Неговите рамене и мускули като че ли бяха изваяни или нарисувани от четката на Леонардо. Обгорялото му тяло излъчваше сила. Гърдите му бяха широки и покрити с червеникави косми, които

се спускаха надолу към стомаха и се губеха в кожените му бричове. Първият ѝ импулс, когато го видя с голи гърди, бе да го докосне, да усети плътта му с върховете на пръстите си.

При мисълта за него Албина усети, че по бузите ѝ се разлива топлина. Знаеше, че трябва да се срамува от себе си. О, небеса, мислите ѝ бяха похотливи. Но тя бе само на двадесет и две години, бе минала възрастта на младо срамежливо момиче. „Вече си стара“ — би казала нейната майка, която много — много не се церемонеше.

Какво от това, че се отдаваше на фантазията си? Намираше се в диви места, като се опитваше да запази здравия си разум. Щом се върне в Анаполис и след като мине необходимото време от смъртта на чичо Чарлз и братовчедка ѝ Сюзън, тя ще се ожени за този мистър Комегис, за когото говореше леля ѝ Сали. Той бе подходяща партия, внимателен и само двадесет години по-възрастен. Братовчедка ѝ Моли обаче ѝ бе казала, че е нисък и има голям нос, както и двадесетгодишна дъщеря с мършаво лице. Но какво друго можеше да очаква Албина? Каквото и да беше, един съпруг е по-добре, отколкото никакъв.

Погледът на Албина се спря върху широкия гръб на Ловеца. Тя стисна зъби. Този мъж беше твърде избухлив. Понякога бе много мил с нея, понякога крещеше като луд. Сега бе решил да не я забелязва. Не знаеше кое от трите неща я вбесява най-много.

Йън тръгна по-бавно. Очевидно искаше да ги настигне. Ловеца вървеше напред и водеше катъра.

— Умори ли си? — попита я Йън.

— Не.

Той кимна с глава.

— Искях да ти се извиня за снощи. Не трябваше да се смея.

Той я погледна и очите им се срещнаха.

— Такова деликатно създание като теб може би не знае как се дере заек. — Меките нотки в гласа му като че ли я предупреждаваха. Йън не бе първият мъж, който се опитваше да съблазни Албина. Мнозина искаха да я притежават. Албина имаше много предложения. Това, което не ѝ предлагаша обаче, бе женитба. — Сигурен съм, че следващия път, когато трябва да дереш заек, ще бъдеш по-добра. — Той спря и докосна ръката ѝ. — Гарантирам ти. Но, моля те, нека ти кажа едно нещо. Бе грубо от страна на моя приятел, че те накара да

направиш това. Жена с твоята красота трябва да върши по-изискани неща.

Тя го изглежда любопитно. Забавляваше се.

— Кажи ми, Йън, хвърлихте ли жребий кой ще ме притежава?

Йън сложи ръка на гърдите си.

— Моля?

Тя се засмя и продължи:

— Не се прави на божа кравичка. Знам кога един мъж иска да спи с мен. Всички мъже са едни и същи, когато искат това, независимо на кой континент се намират, независимо дали са бели или цветнокожи.

Албина чу сподавения смях на Ловеца, който вървеше пред тях, но забави крачките си така, че разстоянието между него, Йън и Албина да се скъсило.

— Това, което искам да знам, Йън — продължи Албина, — е следното. Когато хвърлихте монетата, за да видите кой ще бъде първият, ти ли бе този, който спечели, или загуби?

Ловеца се удари по коляното, дори не се опитваше вече да сдържа смеха си.

Йън погледна Албина, като се правеше, че не включва.

— Не мога да разбера какво имаш предвид, Албина. Просто...

— Ти просто ми правиш явни предложения — каза тя, като се обърна към него. — Сега, нека ти кажа, Йън, за да няма никакви недоразумения. Ценя твоята помощ. Ако искаш, ще ти платя за изгубеното време, когато стигна у дома. Но няма да предложи тялото си, независимо колко си чаровен.

Йън отново тръгна, като че ли нищо не се бе случило.

— И така, ти ме намираш за чаровен?

— Чаровен като всеки Джек или лондонско денди.

— Виждаш ли, тази дама ме намира за чаровен — извика той към Ловеца.

— Тя ти казва да я оставиш на мира — отговори му Ловеца, като продължи да върви.

Йън отново погледна Албина.

— Нима ми казваш да си обирам крушите?

— Точно така. В противен случай ще те одера така, както одрах заека, и ще започна между бедрата. — Тя се усмихна сладко.

Йън се намръщи.

— По-добре внимавай, приятелю — намеси се Ловеца. — Няма да бъде приятна гледка.

Йън кимна към Албина.

— Не можеш да ме виниш за това, че правя опити.

Тя вдигна властно брадичка.

— Нямам нищо против теб. Само дръж ръцете си далеч от мен и всичко ще бъде наред. — Тя стъпи върху едно дърво, което лежеше напреки на пътеката. — Кажи ми защо си тук, в тази пустош? — Тя го изгледа от главата до петите. — Сигурно си образован. А също имаш и пари. Разкажи ми нещо за себе си. Сигурна съм, че ще ми бъде интересно.

Йън въздъхна.

— Ако трябва да знаеш, аз съм наследник на голямо наследство в Англия. Избягах от баща си и неговите приказки за отговорност. Освен това ме бяха сгодили за едно дете. — Той кимна с глава. — Онзи там е мой слуга, въпреки че, в интерес на истината, аз му позволявам твърде много волности.

— Ти си мошеник — каза тя и очите ѝ се свиха. — Но нещо ме кара да мисля, че в лъжите, които ми изтърси, има и доза истина.

Ловеца отново се изсмя. Албина забеляза, че той не искаше да участвува в разговорите, но въпреки това се прислушваше във всяка дума. Йън оправи плитката си.

— Обвиняваш ме, че ти говоря лъжи, но какво ще кажеш за себе си? Очевидно и ти не си слугиня.

— Не е твоя работа коя съм — каза тя и посочи напред. — Ето там е Анаполис. Ако ме заведеш дотам, всичко ще се оправи. Казах ти вече. Ще ти платя добре за помощта.

Когато погледите им се срещнаха, тя разбра, че нещо не е наред. Той отмести поглед.

— Е, какво? — попита тя меко. Той търкаше брадата си, като че ли, за да помисли. — Какво ще кажеш? — повтори тя по-високо. — Какво не си ми казал?

Той се изкашля.

— Анаполис ли казваш?

— Да.

— Анаполис не е там.

— Какво искаш да кажеш? — Почувства, че сърцето ѝ заби силно. „Запази самообладание“ — каза си тя тихо. — Нали ме водите в Анаполис? Ще се опитам да се свържа с леля си. Тя може да изпрати някой да ме вземе. Сигурна съм, че мога да намеря някое място, където...

— Албина, ние се движим на запад, а не на изток. — Той я погледна виновно. — В тази посока няма никакви селища. Никакви, освен индиански вигвами.

— Какво? — изненада се тя и спря. — Какво казваш? — повтори тя. — Вие не ме водите у дома?

— Може би някога ще стигнеш и дотам. Но не и сега.

— Ловецо... — Албина изтича напред, като се хвърли върху широкия гръб на Ловеца. — Ти, кучи сине — изкрещя тя, като го удряше със стиснати юмруци. — Каза ми, че ме водиш у дома! Ти ми каза...

Ловеца пусна юздите на катъра, завъртя се и се опита да се защити.

— Остави ме...

— Ти ме излъга! Излъга ме!

— Не съм те лъгал. Махай се, по дяволите. — Отметна глава, но въпреки това успя да получи един удар. От носа му плисна кръв. — По дяволите, заболя ме.

Албина бе загубила контрол над себе си. Почти изпаднала в истерия, тя го удряше с юмруци и риташе с краката си.

— Трябваше да ме заведеш вкъщи! Трябваше да ме заведеш в Анаполис! При моята леля! Трябва да ѝ кажа какво се е случило с братовчедка ми и чичо ми! Трябва да си отида у дома веднага!

Ловеца хвана едната ѝ ръка, а след това и другата.

— Никога не съм ти казвал, че те водя у дома ти в Анаполис! Никога не си чула подобно нещо от мен.

Като ругаеше така, че всеки моряк би се засрамил, Албина удари с коляно Ловеца между краката. Той изрева от болка и се сви, падна на земята и повлече и нея.

— Престани да се биеш, мърло — изстена той. — Престани, или...

— Или какво? — тя се опитваше да се освободи от ръцете му, като продължаваше да го удря. Краката ѝ бяха сплетени с неговите.

Лицето ѝ бе толкова близо до неговото, че усещаше дъха му върху бузата си.

— Какво ще направиш? Ще ме откраднеш ли? Ще ме завържеш за някое дърво? Ще изнасилиш и ще убиеш моята дванадесетгодишна братовчедка пред очите ми?

Ловеца внезапно отпусна китките ѝ и я блъсна върху купчината сухи листа. Йън притича към тях.

— По дяволите, Ловецо.

Албина дръпна туниката върху голите си бедра.

— Изчезвай — изкрещя Ловеца на Йън.

— Ти ми каза, че ще ме заведеш у дома — обвиняваше го Албина, като го гледаше застрашително. — Каза ми, че ще ме заведеш! Лъжец!

— Казах ти, че ще се погрижа за твоята безопасност! — Той стана от земята, без да се опитва да махне сухите листа, които висяха по наметката му. — Никога не съм ти казвал, че те водя направо в Анаполис. Никога не бих казал такова нещо.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, но тя го отблъсна и се изправи сама.

— Добре тогава, може би никога не си казвал, че отиваме направо в Анаполис — съгласи се тя разгорещено. — Но ти ме накара да мисля, че си отивам у дома. Накара ме да повярвам, че съм в безопасност.

— Ти наистина си в безопасност. Йън и аз ще се погрижим да си добре, докато ти намерим водач, който да те върне обратно. — Той изтри кръвта, която се стичаше от ноздрите му. От ъгълчето на устата му също се стичаше струйка кръв. — Ще бъдеш в безопасност, ако преди това не те удуша.

Тя скръсти ръце.

— Не мога да повярвам, че всичко това е истина! След ужасите, което преживях! О, Боже, какъв позор! С Гарвана бях по-добре!

— Можеш да се върнеш! — Ловеца вдигна ръката си. — Върви при Гарвана. Нека те продаде на войника. Може би ще искаш да станеш курва! С тази твоя голяма уста, добре ще се наредиш.

Албина млъкна шокирана.

— Ти, мръсно... — Тя отново се хвърли срещу него, но сега той хвана и двете ѝ ръце и я завъртя, като гърбът ѝ се опря на гърдите

му, задникът ѝ интимно се отъркваше в слабините му.

— Пусни ме, пусни ме!

— Тогава престани с тази истерия!

— Това не е истерия! — Влагата напираше в очите ѝ. — Вбесена съм. Мислих, че ме водите в Анаполис — каза тя, като преглъщаше сълзите си. — Мислих, че след ден — два ще бъда у дома и ще пия чай с леля си.

— Идваш ли на запад с нас?

Тя го погледна. Сега, когато се бе успокоила малко, разбра, че бе необходимо да направи компромис. Беше в ръцете на Ловеца. Той миришеше на борови игли и от него лъхаше истинска мъжественост. Близостта му ѝ бе приятна.

Внезапно разбра, че този мъж я привлича много повече, отколкото предполагаше.

— На запад ли? — попита тя задъхано. — Не знам какво имаш предвид. Откъде да знам в коя посока се движим? Всичко изглежда едно и също в тази ужасна дивотия!

— Е, тогава, кой е побърканият? — Гласът на Ловеца отекуваше ядосано. — Ние се движим на запад, към залеза на слънцето, откакто сме напуснали търговския форт.

Сега тя наистина осъзна колко е глупава. Той бе прав. Движеха се по посока на залязващото слънце. Как можеше да е толкова глупава, че да не го разбере?

— Да вървим тогава — каза тя тихо.

— Ще се държиш ли добре?

За момент тя замълча.

— Да — тихо изрече тя.

— Моля?

— Казах „да“, а сега ме пусни.

Ловеца я освободи бавно от ръцете си. Тя политна напред, смутена от физическата близост и привличане, а също така и изгубила сили от караницата. Обърна се, за да го погледне, сложила ръка на хълбок. Сега трябваше да мисли рационално, трябваше да разговаря с един лунатик.

— Щом не се движим на изток към Анаполис, тогава къде отиваме?

— Вместо да си толкова любопитна, можеше да изразиш известна благодарност — прекъсна я остро Ловеца. — Аз те спасих, нали си спомняш? — Той оправи дългата си червеникава коса, която се бе разрошила по време на свадата.

— Къде отиваме? — повтори тя, като погледна Йън, който стоеше до катъра. — Имам правото да знам къде ме водите?

— На запад, в Охайо. Търся един човек, знахаря на шоуните.

— При индианците? — долната ѝ устна трепна. — Ще прекосим половината континент, за да намерим някакъв индианец? Няма ли твърде много от тях и в Чесапийк?

— Не е твоя работа, но трябва да разбере някои неща от него. Търся един друг човек.

— Търсиш друг? И не можеш да почакаш? — Тя учудено поклати глава. — Този някой е толкова важен, че дори не можеш да ме върнеш обратно в цивилизацията, след като тези диваци ме отвлякоха? Толкова ли е важно, че трябва да ме влачиш след себе си. Кой, за Бога, е толкова важен? Да се надяваме, че индианците не са откраднали също и крал Джордж.

Лицето на Ловеца потъмня. Той се обърна и тръгна.

— Не ми обръщай гръб, когато говоря! — Албина изтича след него. — Не ти ли е казвал някой колко си груб? — Тя сграбчи ръката му. Той трепна.

— Остави го, Албина — каза Йън.

— Кого търсиш? — повтори тя, без да обръща внимание на Йън. — Щом съм принудена да бъда с вас, трябва да знам защо.

Ловеца поклати глава, като гледаше далеч пред себе си.

— Няма значение.

Тя се засмя, но в гласа ѝ нямаше и нотка веселие. Все още държеше ръката си върху ръкава на ризата му. Под меката кожа на ризата му тя почувства, че мускулите му се втвърдяват. Реагира така на думите ѝ, че тя почти отстъпи. Почти.

— Защо ме въвличете във всичко това? Искам да знам кой е толкова важен.

Ловеца се обърна към нея, като я прониза с кестенявите си очи.

— Човекът, който уби жена ми и нероденото ми дете — промълви той. — Албина пусна ръкава му, ужасена от собственото си поведение. Ловеца се дръпна настрана. — Отивам да разузная

наоколо — каза той, като мина покрай Йън. — Вземи катъра и карай на запад.

— Съжалявам — тихо промърмори Албина и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Болката в очите на Ловеца бе толкова силна, че сърцето ѝ се разкъсваше. — О, Боже, съжалявам, Ловецо.

Но той бе твърде далеч, за да я чуе.

Гарвана се бореше с двамата английски войници, които почти го внесоха в стаята. Лицето го болеше, лявата му страна бе подута от боя в затвора на форта. Едното му око бе подпухнало, носът му счупен, бузата разпорена, а долната му устна разцепена.

Единият войник го пусна, но другият го удари силно. Гарвана падна, като сви ръце и крака, доколкото, разбира се, можеше да го направи, като се има предвид, че бяха завързани. Главата му се удари в дърветата и за момент остана неподвижен в калта, изгубил дъх. След това запълзя настрани и погледна униформените войници.

— А сега не ходи никъде — предупреди го по-високият от тях.

Във форта се чу вик на жена. Войникът се захили на приятеля си.

— Капитанът иска да те види, цветнокожи.

Той излезе от стаята и след малко се върна, като вървеше след капитан Йън Кейн. Капитанът бе облечен в безукорна червена униформа, а гърдите му обкичени с медали за храброст. Това, което не бе на място, бе зачервеното му лице и капките пот по горната устна.

Гарвана погледна капитана. Усети миризмата на кожа от лъснатите му обувки и дима от тютюна. Но почувства и една друга миризма. По-изтънчена. Полудяваше ли?

— Свободни сте — заповяда Кейн, като махна с ръка. Той бе нисък, но добре сложен мъж, с широки рамене, които излъчваха сила.

— Наистина ли искате да останете сам с това цветнокожо копеле? — попита по-високият войник.

— Казах, че сте свободни, Митчел. Ако ми създава неприятности, ще го застрелям — повтори той, като се обърна към Гарвана. — Честна дума, нали?

Гарвана не отговори.

Кейн кимна с глава. След това погледна двамата мъже.

— Свободни сте, вече казах. Ще ви повикам, когато трябва. — След това помисли и допълни: — Защо не изчистите стаята? Знаете коя имам предвид. Заведете жената обратно в килията.

— Да, сър — отговориха едновременно войниците. След това набързо излязоха през. Насочиха се към мястото, откъдето се бяха разнесли виковете на жената.

Кейн мина през стаята и сложи обувия си крак на един стол. Погледна през малкото прозорче и извади лулата си.

Гарвана го следеше с изплашен поглед. Капитанът бе луд. Той усещаше тази миризма. Гарвана бе истински глупак, че позволи на войниците да го хванат жив. Трябваше да умре като воин. Така би направил баща му. Но той се различаваше от баща си. Никога нямаше да бъде като него. Бялата кръв на майка му го беше покварила.

Кейн напълни лулата си с тютюн и погледна Гарвана.

— Разбирам, че нещо е станало с нашата сделка.

Гарвана се изправи.

— Червената брада я отмъкна.

— Един трапер. А какво правиха останалите петима или шестима? Бихте могли да повалите и най-силния мъж.

— Те бяха двама.

— Двама на петима — гласът му се извиси се превърна в крясък. — Дори и десет да бяха, няма никакво значение. Ние бяхме сключили сделка.

— Ще ти намеря друга жена. Дори две.

— Искях бяла жена. Червенокожите ми омръзнаха. Те никога не викат достатъчно силно. Никога не молят. — Погледна през прозореца. — Не мога да ги накарам да молят — измърмори той.

— Тогава ще ти дам бели. Ще ти дам две заради тази.

Кейн поклати глава.

— Не съм доволен. Искам тази жена. Моят човек ми каза, че е необичайно красива. На север цената ѝ ще се качи. Мохауките обичат белите жени, нали? Затова съм я купил. Нали се казваше Албина? — Той захапа лулата между зъбите си. — Албина. Нея искам. — След това се обърна отново към Гарвана: — И ще я имам.

Гарвана кимна с глава.

— Да. Албина. Ще я намеря. — Сега можеше да обещава всичко, за да се окаже на свобода. — Ще ти я доведа.

— Как ще я намериш?

— Тя пътува с белия мъж. Човека, който се нарича Ловеца.

Кейн се обърна. Бе чул нещо интересно.

— Ловеца, така ли казваш? Името ми е познато. За първи път Гарвана видя, че капитанът имаше едно синьо и едно зелено око. Лоша поличба.

— Познаваш ли Червената брада?

— Чувал съм за него. — Гарвана кимна. — Ще го проследя и ще взема момичето. Ще ти я доведем.

Кейн се засмя и отново се вторачи през прозореца.

— Знам, че ще го направиш. Ако ли не, ще съжаляваш за деня, когато тази бяла курва, майка ти, те е родила.

ГЛАВА 5

Албина разпитваше внимателно Йън.

— Това истина ли е?

Той вдигна дясната си ръка:

— Самата Божя истина.

Тя погледна малкия огън. Мракът бързо падаше, а Ловеца все още го нямаше. Йън й каза, че той често избързва напред и след това ще ги намери, но тя се безпокоеше. Не беше ли нейна вината, че той тръгна сам? Тя се бе вмъкнала в живота му. Бе го накарала да й каже за това, че жена му и детето му са мъртви.

Отново погледна Йън, който се беше излегнал пред огъня, сложил едната си ръка под главата. За миг Албина забрави собствените си неволи. Това, за което мислеше, беше Ловеца и ужасът, който бе преживял.

— Но как може семейството на жена му да го обвинява за такова ужасно престъпление? Той не може да бъде убиец. Познавам го от два дни и мога със сигурност да твърдя това.

Йън сви рамене.

— Намериха го с нож в ръката. Беше покрит с нейната кръв. Очевидно по случайно стечение на обстоятелствата. Трябваше им убиецът, някой, когото да обвинят. Според тях той бе човекът, който удобно можеше да бъде обвинен.

— Но те са знаели, че я обича. — Албина грабна една пръчка и засили огъня, размишлявайки на глас: — Ти каза, че се е съгласил да остане при индианците, за да я притежава като жена. Каза, че е бил готов да остави Англия, за да я има. Защо ще убива жената, която обича?

— Нейното семейство го обвини, че е бил ядосан от това, че тя е бременна. Смятат, че я е убил, защото белият човек не обича мелезите.

Това, че Ловеца е богат, й направи впечатление. Но сега за нея това нямаше смисъл.

— Къде беше ти, когато всичко това се случи? Ти си един от тях. Индианците биха те послушали.

— Бях отишъл да играя карти в Анаполис, когато Смеещия се Дъжд бе убита. Трябваше да се срещна с Ловеца в една кръчма следващата седмица. Не бях го виждал от шест месеца. Освен това те са от делауерите. Аз съм от шоуните. Ние сме близки, но не и едно племе. И след това — той се плесна по кожената наметка, която носеше, — аз не си падам много по шоуните, имам предвид навиците си на бял.

Тя поклати глава.

— Каква трагедия. Ловеца сигурно е забележителен човек, за да може да устои на всичко това. Всеки по-слаб би се самоубил или просто би избягал някъде. Похвално е, че е решил да залови убиеца на жена си.

Йън се усмихна.

— Не ми казвай, че си лапнала по тази намръщена стара мечка. Предупреждавам те. Той е твърде див за твоята деликатна натура. Ще ти причини само болка. — Той се протегна и хвана ръката ѝ. — По-добре бъди с мен — каза той, като намигна. — Аз съм чудесен мъж! Дай ми само възможност и ще го докажа. Кълна се, че ще го направя.

Тя издърпа ръката си, без да се обижда. Наистина донякъде бе поласкана. Въпреки, че за нея Йън бе един от онези мъже, на които не можеш да се довериш. Той бе безобиден... разбира се, ако нямаш нищо общо с него.

— Казах ти, че това не ме засяга. Не се интересувам нито от теб, нито от Ловеца. Леля ми е намерила чудесна партия в Анаполис. Богат мъж. Джентълмен.

— Ловеца е богат, а аз съм джентълмен. Комбинирай, толкова ли е трудно?

Албина въртеше една пръчка.

— Много забавно. А сега ми кажи, защо не си взел една от тези красиви индианки, както е направил Ловеца?

Любопитно ѝ бе да узнае, но в същото време изпита известна ревност. Йън се понамръщи и отново погледна огъня.

— Не съм създаден за живота в колонииите и още по-малко харесвам живота на индианците. Не съм като Ловеца. Животът за мен са театрите, игралните маси, Уайтхол, ако мога да намеря място там.

Домът ми е в Лондон и щом като Ловеца намери убиеца на Смеещия се Дъжд, ще се върна там, с него или без него. Дойдох в този забравен от бога край преди шест години. Той се кълнеше, че няма да стоим повече от година. Мисля, че задълженията ми към него са приключили.

— Да — каза тя, сгъвайки краката си, очевидно ѝ бе студено през есенната вечер. — А какъв ти е на теб Ловеца?

Йън поклати бавно глава, като наблюдаваше пламъците на огъня, които обхващаха дървото, което той хвърли.

— Спътник. Приятел от детинство. — Той отново легна на земята и мушна ръцете си под главата.

— Баща му ме е довел от колонии, когато съм бил на три години. Очевидно съм сирак от селата на шоуните. Никой не ме е искал. Скоро след това графът се оженил за майката на Ловеца и се родил Ловеца. Мисля, че са искали да бъде негов слуга, но не стана така. Графът бе много мил към мен. Двамата с Ловеца имахме едни и същи учители. Двамата сме неразделни от малки.

Албина се усмихваше, като слушаше Йън.

— Приятно е да се чуе за такова приятелство. — Тя разтърка ръцете си, за да се стопли, като си спомни, че винаги бе желала да има добър приятел. Къщата им бе пълна с момичета, нейни сестри, но с нито една от тях не бе приятел. Поне не такъв, за какъвто говореше Йън. Тя вдигна поглед към Йън.

— Кой е той, Йън? Ти говориш за титла, земи и пари. Може би моето семейство го познава. Кажи ми, кой е той? — попита тя меко.

— Нямам право да ти кажа.

— За какво става дума? — попита Ловеца, който се бе появил като изневиделица.

Албина, без да иска скочи.

— По дяволите, как го правиш така, че да не те чуя?

— Той винаги се промъква така. Някой ден ще ми изкара акъла — каза Йън, като се протегна към шишето с бренди.

— Имате късмет, че не съм мохаук. Щяхте да останете без скалповете си — каза Ловеца. Тонът му бе лек и закачлив. Мрачното изражение на лицето му бе изчезнало. — Вие двамата трябва да сте по-наблюдателни.

— Не е необходимо — каза Йън и се ухили. — Не и когато ти си наоколо.

Ловеца смъкна лъка и стрелите от гърба си и ги остави на земята. Като че ли искаше да каже нещо на Албина, но не можеше да намери подходящи думи.

Тя го погледна и реши да говори, преди да се е отказала.

— Аз... съжалявам много. Не трябваше да се интересувам от миналото ти. — Кафявите му очи се спряха на лицето му, гласът ѝ се разтрепери. — Ти... ти беше прав, че трябва да съм благодарна. Щях да умра в ръцете на Гарвана или при този, на когото щеше да ме продаде.

— Не, това нямаше да се случи. — Ловеца седна на земята между нея и Йън. — Ти си човек, който оцелява. Сигурно е така, след като три седмици си била в ръцете на такива метиси. — Той взе шишето с бренди от Йън и дръпна здраво. — Щеше да намериш начин да избягаш. С език като твоя можеш да извадиш душата на човек. Той би се съгласил с теб, само и само да млъкнеш.

Албина знаеше, че неговите думи я обиждаха, но тя самата реши да не се обижда. Каза, че тя е оцеляла, а това бе голям комплимент за нея. Какво от това, че ѝ каза, че има остър език? Това бе самата истина. Нали и майка ѝ и баща ѝ винаги казваха това. Нали това според тях бе причината да не може да си намери съпруг?

Албина се обърна към Ловеца:

— Има един заек за теб до огъня. Безопасен е. Не съм му одирала аз кожата. Йън го направи.

Ловеца сви рамене.

— Това е лесно за учене, одирането на заешка кожа. Децата на шоуните се учат да свалят кожата на дивеча още когато са съвсем малки. — Той отхапа от сочното и тъмно месо. — Казах ти, че ще те науча. Само питай.

Тя се усмихна, като мислеше, че този мъж можеше да бъде твърде приятен, когато реши. Това ли бе причината неговата жена, Смеещия се Дъжд да се влюби в него? В главата ѝ изплуваха стотици въпроси, докато го гледаше как се храни. Какъв ли съпруг е бил? Предан любовник или хладен партньор? Какъв ли баща можеше да стане?

Защо ли мисли всичко това? Тя си легна на кожата, като слушаше тихите и успокояващи гласове на мъжете. Терзанията несъмнено я караха да мисли за Ловеца.

„Трябва да бъда внимателна. Иначе може да харесам това зряло мъжко създание.“

Но когато вече заспиваше, мислите ѝ отново се насочиха към Ловеца и неговите дълги кичури коса, които се развяваха от есенния вятър.

Зората дойде твърде бързо и Ловеца, Йън и Албина отново бяха на път. Те вървяха твърде бързо, като изгревът оставаше зад гърба им, а хладният есенен бриз духаше в лицата им. Дърветата над тях бяха обагрени от четката на природата в една палитра от кафяво, червено, златисто, а въздухът бе изпълнен със светло обагрени листа, които падаха на земята.

— Колко има още до селището? — попита Албина. Бе решила да не се оплаква от изтощителния път, въпреки че беше твърде много уморена. Главата ѝ просто клумаше и Йън през цялото време я разтърсваше, за да не заспи.

Йън взе една пръчка и започна да я влачи по пръснатите листа.

— Ловеца каза, че днес може да стигнем, ако вървим с това темпо. — Тя изпъшка тихо. — Защо? — продължи той. — Уморена ли си? Искаш ли да му кажа да намали хода? Може и да починем.

— Не. — Тя вдигна ръката си. — Не, добре съм. Ние се движим не по-бързо от Гарвана. Кълна се в краля, той ме прекара през по-голямата част на Мериленд. — Когато погледна Йън видя, че той се хилеше глупаво. — Какво има? Защо се смееш?

Той поклати глава.

— Нищо. Отдавна не съм чувал млада англичанка да говори.

— Млада ли? Майка ми мисли, че съм стара. Почти съм минала възрастта на младата девойка. За мен не останаха перспективни мъже, а само изтощени посивели господа с тежка подагра.

Чу се баритоновия смях на Ловеца. Албина погледна Йън.

— Винаги ли подслушва чужди разговори?

— Винаги.

Импулсирана, Албина ускори крачка и настигна Ловеца, който водеше катъра.

— Намираш ли, че съдбата ми е твърде интересна?

— Да си независим от оковите на брака, това пречка ли е?

— Може би не за мъжете, но за жените, да. Аз съм собственост на баща си, докато си намеря съпруг. Като съпруга мога да имам малко права, но те ще бъдат повече от тези, които имам сега.

— Ти заслужаваш нещо по-добро — каза Ловеца тихо.

— Какво? — тя го погледна недоумяващо. — Заслужавам нещо повече сега?

— Искам да кажа, че жена като теб, не трябва да се хвърля на врата на първия мъж, който идва да я иска, само защото баща ѝ не иска да я храни.

— Странно разбиране за един англичанин.

— Сред шоуните и делауерите мъжете и жените са равни.

— Не може да бъде. — Лицето на Албина светна. — Ти се шегуваш.

— Не, не се шегувам, моя... — Той наведе глава, за да скрие погледа си от нея. — Когато се ожених, тя стана собственик на нашата колиба и на всичко в нея. Ако бяхме имали деца — гласът му беше напрегнат, — те щяха да бъдат и нейни. Сред племената от прерията жените имат също право на глас. Те са не само майки на нашите деца, но често са вождове и лекари на нашите хора.

— Нашите — тихо каза Албина, — ти каза *нашите хора*.

— Приятелят ми се счита за един от тях — каза Йън. — Шоуните го осиновиха.

— Осиновили са го?

— Той стана един от тях, едва ли не с тяхна кръв. Странни са представите за света на тези хора. Смятат, че когато кажат на човек, че е техен брат, той наистина става техен брат.

— Никога не съм чувала за такива неща! Страшно съм впечатлена.

Ловеца гледаше особено, като че ли бе изненадан от думите ѝ.

— Наистина си впечатлена, нали?

— Никога преди това не бях чувала за друга такава култура — каза тя, като се промуши под ръката на Ловеца, докато той държеше

един клон, за да не я нарани по лицето. Когато се изправи, ръката му много интимно я докосна.

— Тези хора изглеждат твърде цивилизовани, за да бъдат само едни голи езичници.

— Голи са само през лятото, но в никакъв случай не са езичници. Много от тях са покръстени. Те са склонни да приемат Бога на белите и да запазят своята древна култура.

— И така, защо са те осиновили? Защо те наричат един от своите, тези шоуни?

Той се протегна, за да погали катъра между ушите.

— Няма никаква определена причина.

— Наистина няма причина — намеси се Йън и хвърли пръчката, която носеше. — Преди няколко зими той спаси живота на едно цяло село.

— Наистина ли? — Албина отново гледаше красивото лице на Ловеца.

— Не съм спасил живота им, само им помогнах.

— Всички се бяха разболели от едра шарка и никой не бе в състояние да им носи вода и храна. Всички умираха. Ловеца се грижеше за тях. Носеше им вода, къпеше ги, събираше дивеч и ги хранеше, докато можеха сами да правят това.

Албина видя, че Ловеца се изчерви. Не можа да сдържи усмивката си. Срамежлив мъж! По-рано смяташе, че двете думи са несъвместими.

— Твоята постъпка е много благородна.

— Не, не е. — Той я погледна, очите му поникваха в мислите й. — Това трябваше да се направи. Ти би направила същото, ако изпаднеш в такава ситуация. Както и Йън. Както и всеки почтен човек.

— Не знам дали бих могъл. Никога не съм боледувал от едра шарка. — Йън чукна едно дърво с кокалчетата на пръстите си. — Да чукна на дърво. По-скоро бих се пръждосал оттам.

Ловеца посочи приятеля си.

— Йън мисли за себе си, че е мошеник и дори, че е малко луд. Той не иска никой да знае колко е добър.

Албина кимна, като се усмихваше. Този шеговит разговор й допаднаше. Никой преди това, никой не бе разговарял с нея по този

начин. Никога не се бе чувствала толкова добре. Отношенията между Ловеца и Йън очевидно бяха добри, за което им завиждаше. Те се обичаха един друг, както се обичат приятели. Защо никога не е имала приятел, когото да обича? Дали причината бе хапливият ѝ език, както казваха родителите ѝ, или защото тя не бе от хората, за които някой би се погрижил истински?

— По-нататък има един малък поток — каза Ловеца, като балансира лъка и пушката си, които носеше на гърба си в случай на нужда. — Ще спрем да пийнем малко вода и да отдъхнем. Ще трябва да продължим с това темпо, ако искаме да стигнем селището на залез.

Изворът, за който говореше Ловеца, бе съвсем малко ручейче, което се спускаше от една скала. Беше се образувало малко корито, което за съжаление бе сухо.

Албина се наведе и лакомо загреба вода с шепите си. Водата бе толкова студена, че парна езика ѝ. Вкусът ѝ бе фантастичен. Тя наплиска лицето и врата си и видя, че двамата мъже поеха към гората.

— Къде отивате?

— Просто да се огледаме наоколо — отговори Йън. — Седни и почивай. Чака ни дълъг ден. Ще се върнем бързо. — Гласът му бе мек и спокоен. Взе една пушка от товара и провери дали е заредена.

— Не ме оставяйте за дълго — измърмори Албина, като се опитваше да не показва, че се плаши. — Гарвана може да се навърта наоколо.

— Гарвана се махна, казах ти вече — отговори Ловеца, преди да изчезне в един гъсталак от дива шипка. — Той си взе пръстите и си отиде в къщи.

Албина отново загреба вода и след това седна, за да чака мъжете. Чуваше движенията на Йън в гъсталака. Ловеца, както обикновено, не се чуваше.

Отнякъде се обади американски козодой и Албина се засмя на писъка му. Никога не би повярвала, че ще свикне с тази дива природа, но тя наистина бе прекрасна. На всяка крачка се срещаше с нещо ново.

Сега, след като се бе примирила, че има доста време, докато се върне в Анаполис, тя започна да се радва на пътуването. Какво от това, че завръщането ѝ можеше да се отложи с няколко дни. Кой ли толкова я чакаше там? Само един стар мъж с голям нос и лош дъх.

Албина чу шума от счупен клон и погледна нагоре. Звукът идваше откъм сухото корито на извора.

— Ловецо? Йън? — Тя стана. — Вие ли сте?

За момент стана тихо, но след това отново чу стъпки. Беше сигурна в това.

Албина отстъпи назад и се опря до катъра. Започна да рови около саковете. Щеше да бъде добре, ако й бяха оставили оръжие, за да се отбранява.

— Здравей? — каза тя, като се напрегна, за да види кой се приближава, и изведнъж изкрещя.

Мечка! Беше мечка, която идваше точно към нея, на не повече от сто фута разстояние.

— Ловецо, Йън... — извика тя.

Тя отстъпи назад и се опита да отмести катъра. Мечката улови движението ѝ.

— Не, не се приближавай. Няма да те нараня — прошепна тя.

Черната мечка изведнъж се изправи на задни лапи. Така изправена бе висока седем фута. Отвори масивните си челюсти и изрева страшно. Катърът зад Албина се разтрепери, удари с копита и се втурна в гъстия храсталак. Албина бе решила да го последва, но знаеше, че няма да може да проникне през гъстите шипки. Докато се промъкваше през непроходимата стена, чуваше зад себе си как катърът отчаяно реве.

Албина отново отстъпи и погледът ѝ се закова върху челюстите на мечката. Тя бе твърде близо, за да усети нейната силна миризма. Би се заклела, че почувства горещия ѝ дъх върху лицето си.

Разяреното животно сега я дебнеше, като се тътреше напред-назад на задните си лапи и приближаваше.

Албина не можеше да избяга. Нямаше как да се защити. Мечката бе готова да я убие, знаеше това. Щеше да я разкъса с железните си челюсти и остри лапи...

— Ловецо! — извика Албина за последен път. — Ловецо! Помогни ми!

Албина чу смразяващ кръвта вик и изведнъж видя Ловеца зад мечката, размахващ ръце и крещящ като луд. На себе си, той нямаше нищо, освен мокасините и една от онези индиански превръзки, които прикриваха слабините. Нямаше нито пушка, нито нож, никакво

оръжие, а само една пръчка, дебела колкото китката му и дълга колкото ръката му.

Крещеше и издаваше непознати звуци, като размахваше пръчката. Удари мечката в гърба, тя изрева досущ като човек и се обърна.

Мечката тръгна бавно от Албина към червенокосия мъж, който я примамваше. Очите на Албина се разшириха от ужас.

— Ловецо! Пази се!

Йън се появи от гъсталака и мина покрай мечката и Ловеца, които се движеха в кръг, като решаваха кой да бъде жертвата и кой хищникът.

— Стреляй! — изкрещя Албина. — Стреляй, преди да е убила Ловеца.

Но Йън не вдигна пушката, като стоеше между Албина и мечката.

— Тихо — промълви той. — Не искам да го разсейвам. — Той се обърна и направи глупава гримаса. — Него, мечока.

— Вие да не би да сте полудели и двамата? — извика тя обезумяла, като го удряше по рамото. — Това дяволско създание ще го убие! За бога, моля те, стреляй!

Но това, което той направи, бе само да вдигне ръката си, за да се предпази от втори удар.

— Нека да видим как го прави — каза й той, като че ли цялата ситуация бе твърде забавна.

Ловеца продължаваше да се върти в кръг и да издава странни звуци.

Албина се опита да се придвижи напред, за да помогне някак си на Ловеца, но Йън я спря.

— Какво казва? — питаше тя сред ревовете на мечката.

— Не знам, моите познания са твърде оскъдни, но мисля, че го нарича кучи син. — Йън се разсмя, като удряше коляното си.

— Не мога да повярвам, че това става пред очите ми — измърмори Албина. Нямаше никакъв друг избор, освен да наблюдава. — Просто не мога да повярвам.

Ловеца сега приближаваше мечката бавно и грациозно, което бе нещо така абсурдно в това диво място. Всеки мускул под бронзовата му кожа подскачаше по време на неговите движения, като всичко това

приличаше на един прекрасен и страшен танц. Едрите му, мъжествени ръце, широките му гърди, мускулестите му крака, всичко участваше в този танц.

— Ловецо — промълви тя.

Струваше й се, че човекът дебнеше мечката...

Още една крачка и Ловеца хвърли пръчката.

Албина прехапа долната си устна, за да не изкрещи. Мечката бе с една глава по-висока от Ловеца и настъпваше към него.

Тогава Ловеца вдигна ръце. Озъби се и изрева като мечката.

За Албина не оставаше нищо друго, освен да стои настрана и да наблюдава ужасена. Мечката на свой ред също изрева.

След това Ловеца повтори рева. Ревеше като истински звяр.

Мечката отстъпи една крачка. Ловеца отново изрева. Мечката отговори, но по-слабо. Ловеца изкрещя нещо на езика, на който бе говорел преди това, и изрева още веднъж.

Тогава, за учудване на Албина, мечката се отпусна на четирите си лапи.

Ловеца изрева за последен път, гласът му бе заплашителен, мечката се обърна и избяга в посоката, откъдето бе дошла.

Албина изтича до Ловеца.

— По дяволите! — извика тя, преди да е стигнала до него. — Какво, за Бога, смяташ, че правеше?

ГЛАВА 6

Ловеца си пое дълбоко дъх, усмихна се широко и удари голата си гръд с длан.

— По дяволите! Обичам да побеждавам.

— Ти малоумен ли си? — извика Албина, като се въртеше около него. — Можеше да те убие! Не, не, това щеше да бъде най-малкото. Можеше да те разкъса! Можеше да ти откъсне ръцете и краката! Щеше да умреш тук в тревата, а кръвта щеше да шурти от корема ти! — Албина се задъхваше. — Защо не я уби? Кажи ми! — Тя го погледна в очакване на отговор.

Ловеца докосна лъскавата си медна обича, както правеше винаги когато трябваше да ѝ отговори. Така, почти гол на слънчевата светлина, с тежко повдигаща се от напрежение гръд, с искрящи от адреналина кафяви очи, той бе наистина привлекателен. Това бе лудост, тя бе сигурна. За Бога, той бе луд! Но като застана така до него в очакване на отговора, тя си помисли как ли би се чувствала жената на този мъж, неговата съпруга и... любовница.

— Е — погледна го тя, — какво ще ми кажеш?

Ловеца тръсна глава и се засмя. Плътният му глас проехтя сред дърветата.

— Ако не бъркам, ти май се безпокоеше за мен, ти, устато момиче!

— Безпокоях се за теб, чумо такава! Нямах желание да помагам на Йън да копае гроба ти! — изкрещя отново тя вбесена.

Йън се приближи и подаде на Ловеца вода.

— Добре се оправяш! — каза той на своя спътник, като се усмихна слабо. — Трябваша ти само две минути!

Очите на Албина се разшириха. Тя гледаше ту Йън, ту Ловеца, който изливаше вода в устата си и по гърдите му потече малка струйка.

— Искаш да кажеш, че винаги прави така?

Йън сви рамена:

— Невинаги. Искам да кажа, че не ги търси... — Той погледна Ловеца и сви вежди. — Не ги търсиш тези отвратителни мечки, нали?

Ловеца се засмя и избърса водата по гърдите си.

— Разбира се, че не — каза шеговито той. — Мечките са опасни. Свирепи. Могат да разкъсат човека парче по парче.

Албина се обърна. Сигурна бе, че си прави майтап с нея.

— Луд — измърмори тихо тя и тръгна с големи крачки. — И двамата сте луди. По-луди сте от истинските луди, по-луди от, о, Боже, не знам от кого.

— Къде отиваш? — извика след нея Ловеца. И двамата се смееха високо.

— Да намеря катъра — отговори им тя. — Защото колкото по-бързо стигнем до селището, толкова по-добре за мен, за да се отърва от двама лунатици като вас.

Албина все още чуваше смеха им, когато се скри зад дърветата, за да търси следите на катъра.

През останалия ден Албина вървя тихо. На няколко пъти Йън се опита да разговаря с нея, но тя му каза да я остави на мира. Бе изморена и объркана.

Ловеца бе луд. Това бе очевидно. Само един луд човек можеше да се бори с разярена мечка, ревейки като нея. Но мисълта, че този ревящ мъж ѝ харесва, я безпокоеше.

Албина оправи кичур коса, като полагаше всички усилия да върви в крак. Беше минала границата на изтощението. Спомни си времето, прекарано с Гарвана, и реши, че са правили кръгове в продължение на месец, като са се движили без посока.

Как стана така, че животът ѝ се промени коренно? Преди шест месеца тя бе в къщата на баща си, отегчена, но с удобства. Ходеше на балове, никой не можеше да откаже покана на дъщерята на граф Монтроп, независимо дали я харесваха или не. Имаше слугини, които я къпеха, приготвяха ѝ чай, обличаха я. Единствената ѝ грижа бе липсата на подходяща партия за женитба. Сега бе на хиляди мили от дома и се бореше за оцеляване.

Какво ли биха си помислили нейните годеници, които се бяха отказали от чеиза ѝ? Почти се засмя при тази мисъл. Коя англичанка

би пътувала по река с лодка и би преживяла това, което ѝ се случи? Нито една благоприлична дама не би се борила така, както тя се бореше. Нито една почтена жена не би тръгнала с мъже като Ловеца и Йън.

Изведнъж Албина видя, че двамата мъже, които вървяха напред, спряха. Те се заслушаха и сякаш мислеха за нещо. За какво — не можеше да се разбере.

Тя също спря. Чуваше само поклащането на дърветата, шумоленето на листата и шумът от катеричка, скачаща от клон на клон. Това, което чуваше, бяха горските звуци и собственото ѝ дишане.

— Какво има? — извика тя високо.

Йън сложи пръст на устните си и посегна към пушката си, която се подаваше от една от кожените торби върху катъра. Девојката усети тръпки по гръбнака си. Йън обикновено не носеше оръжие. Това бе задължение на Ловеца.

Тя се огледа. Не видя нищо необичайно. Вървяха по пътека, прокарана от животни, както обикновено постъпваха, откакто се разделиха с Гарвана. Наоколо се простираха широколистни и иглолистни дървета, които поглъщаха слънчевата светлина и топлина. Виждаше зайци, катерички и птици, с които вече бе свикнала през последните седмици, животни, на които се радваше.

Но имаше нещо, което нарушаваше баланса. Нещо по-различно. Почти го чувстваше с кожата си.

Албина настигна Йън.

— Какво има? — промълви тя.

— Ловеца мисли...

Думите му бяха прекъснати от пронизителен писък. Един индианец скочи от дървото над тях върху гърба на Ловеца. Ловеца загуби равновесие, залюля се...

Албина почти извика, но се усети и веднага се овладя, страхувайки се, че викът ѝ ще отклони вниманието на Ловеца.

Йън сграбчи ръката на Албина и я дръпна от мястото, където се бореха двамата мъже, но не направи опит да помогне на спътника си.

— Няма ли да направиш нещо? — извика тя, като гледаше как индианецът се опитва да измъкне пушката от ръцете на Ловеца и да я

хвърли на земята. — Помогни му, за Бога! Това не е мечка! Той ще го убие!

Ловеца се опитваше да набере сили, за да обезвреди дивака, който бръщолевеше на своя език и крещеше така силно, че би събудил и мъртвите.

Ловеца също викаше и ръмжеше.

Албина блъсна Йън напред.

— Помогни му! Махни това животно от гърба му!

Йън свали пушката си и се облегна на нея.

— Най-добре е Ловеца сам да се оправи. Мечки и диви шоуни. Той се вбесява, когато се намесвам. Освен това индианецът е сам. Ако се намесе, няма да бъде честно.

Албина погледна Ловеца, който се бореше за живота си, и след това Йън. Защо не помагаше на приятеля си в този страшен момент?

Без да мисли повече, девойката се втурна напред.

— Албина! Спри! — извика Йън.

Но нищо не можеше да я спре. Тя пресече пътеката и грабна пушката, която Ловеца бе изпуснал по време на борбата. Реши да стреля по индианеца. Но ако не го улучеше, можеше да убие Ловеца.

Вместо да стреля, тя хвана пушката за цевта и с дървената част удари полуголия дивак по главата. Той падна като камък.

— Исусе — извика Ловеца, като се обърна и видя Албина, която бе стъпила с крак върху гърдите на индианеца и замахваше с пушката, явно решена да го удари отново.

— Не знам дали разбираш английски, но това хич не ме интересува — заплаши тя. Индианецът опули очи в нея, все още замаян от удара. — Или се махай, или ще ти пръсна черепа, кълна се в Бога, ще го направя.

Ловеца избухна в смях. След това Йън. След това тъмноокият индианец.

Албина дръпна крака си от гърдите му и отстъпи назад, като все още държеше високо пушката.

Беше пропуснала нещо. Защо се смееха тримата мъже? Всички ли в тази забравена от Бога земя бяха луди? Тя ли единствено беше все още на себе си?

Ловеца дойде при нея и нежно взе пушката от ръцете ѝ. Гласът му бе странно мек:

— Всичко е наред, Албина. Мисля, че ще се оправим.

Очевидно той се забавляваше. Тонът му бе любезен.

— Какво става? — попита девойката и погледна индианеца, който се опитваше да се изправи. Над лявото му ухо имаше дълбока рана, от която течеше кръв. — Познаваш ли го? — обърна се тя към Ловеца, като понижи глас.

Ловеца кимна:

— Това е Пълзящата Костенурка. — Той махна с ръка, като че ли го представяше. — А това е Албина, Пълзяща Костенурке.

Албина сложи ръка върху устните си.

— О, Боже, той ти е приятел!

— Добър приятел — каза Ловеца и подаде ръка на индианеца, за да стане.

— Здравей — кимна Пълзящата Костенурка и сложи ръка върху раната си, за да избърше кръвта. — Много си силна за бяла жена. Племето на мечката може да те взема на лов.

Албина гледаше вцепенено. Той говореше английски! Погледна отново Ловеца.

— Откъде можех да зная това! Аз мислех... — засече тя. — Мислех, че е някой от групата на Гарвана, мислех, че си в опасност. Мислех, че иска да те убие. Йън... Йън не ти помагаше. Мислех...

Изведнъж млъкна. Ловеца все още се смееше.

— Ти ме учудваш, Алби — каза той и докосна нежно бузата ѝ, което съвсем я изненада. — Като те гледах в какво лошо настроение си, мислех, че по-скоро би помогнала на някого да ме очисти.

— Той я гледаше право в очите, което и другите забелязаха. — Да не би да ме харесваш?

Бе същият мек, интимен тон, с който ѝ говореше предния ден.

Тя откъсна поглед от него, съвсем объркана, не само от неговото внимание, но и от своята физическа реакция. Усети, че е силно развълнувана. Устата ѝ беше пресъхнала, дланите ѝ — влажни.

— Съжалявам... Пълзяща Костенурке... — извини се тя. — Мислех, че искаш да го убиеш. Най-напред мечката. След това ти. Той е луд, както знаеш. Мисли, че е безсмъртен. Не искам да кажа... — След това изведнъж се сепна и продължи:

— Е, добре. След като си му приятел, защо, за Бога, скачаш от дърветата върху него? Защо искаше да го нараниш?

Йън се намеси в разговора:

— Това е мъжка работа, Албина. Аз самият никога не мога да разбера. Колкото повече някой обича другия, толкова по-яростно се опитва да го изпрати на оня свят. Веднъж Ловеца ме остави на група войници, които мислеха, че съм убиец. Те ме заведоха в своя лагер и ме заключиха. Стоях в една конюшня цели два дни, докато той играеше карти с войниците, преди да ме освободят.

Ловеца и Пълзящата Костенурка се засмяха, като че ли това бе просто хубава шега.

Албина поклати глава:

— Вие всички заслужавате да ви ударят по главата — измърмори тя.

Пълзящата Костенурка кимна към Албина:

— Смела жена, Ловецо на шоуните. Твоя ли е?

Ловеца погледна Албина, погледът му прониза душата ѝ.

— Да — отговори той.

Тя притисна лакти в тялото си:

— Не съм негова! Какво те кара да мислиш, че имаш правото...

— Искаш ли да я купиш? — попита Ловеца, като повдигна веждите си. — Ще ти дам добра цена. Няколко видрови кожи, малко тютюн. Може и огърлица от мечи нокти.

Албина отвори уста, за да отговори отново, но реши, че е по-добре да мълчи. Ловеца отново я изпитваше. Няма да се остави този път да я изиграе. Не искаше да му прави това удоволствие.

Когато разбра, че не се е хванала на въдицата му, той се разсмя и неговият баритонов глас отекна в душата ѝ. Ловеца ѝ намигна и отново се обърна към мъжете:

— Няма ли желаещи? Тогава остава при мен? Или не?

Пълзящата Костенурка и Йън се разсмяха в един глас, докато и тя самата не започна да се смее. Господи, бе толкова хубаво да се посмее! Бе хубаво всички заедно да се смеят.

— Кажете ми какво ви води в моите гори — каза Пълзящата Костенурка, когато спряха да се смеят. — Отдавна се каните да дойдете и вече бях престанал да мисля за вас. Ти, Ловецо, си като синия рак. Обичаш да си близо до големия залив. Ловеца го погледна сериозно:

— Работа, приятелю. Трябва да говоря с твоя шаман, Този — който — желае.

Пълзящата Костенурка вдигна червената си длан:

— Този — който — желае не е тук. Той премина голямата река, за да се лекува на другия бряг, но скоро ще се върне. Ще ви придружа до моето село и вие ще ми бъдете скъпи гости, докато чакате шамана. Ще ядем, ще танцуваме и ще пушим лулата на моята майка и на моя баща.

Ловеца кимна в знак на съгласие и след това леко докосна ръката на Албина:

— Не е много далече — увери я той. — Щом стигнем селото, ще се погрижа да се изкъпеш и ще намеря удобно място, за да си починеш. — Изведнъж спря, но тя знаеше, че иска да ѝ каже още нещо. — Съжалявам, че те докарах толкова далече от дома ти, но за мен е много важно да говоря с Този — който — желае. Идва зима, а аз се заклех да отмъстя за смъртта на жена си.

Без да мисли, Албина докосна струйката кръв, която се стичаше от ъгъла на устата му. В този миг очите му изглеждаха сини. Погледът му я омагьосваше. Защо този мъж я привличаше толкова много? Защо въпреки всичко тя го харесваше, един толкова различен от другите човек?

Йън и Пълзящата Костенурка поведоха катъра надолу по пътеката. Албина ги чу, че се отдалечават. Но Ловеца не тръгваше след тях. Той просто стоеше, като я съзерцаваше със странна светлина в очите.

— Страшно е, нали? — промълви той и тези думи бяха предназначени само за нея.

— Какво? — попита тя задъхано, защото погледите им все още бяха като че ли сключени в прегръдка.

— Това между мен и теб.

Нейната първа реакция бе да отрича всичко, което ставаше в нея, но тя не го направи.

— Всъщност аз не те харесвам — каза тя. — Ти си нестабилен, може би луд.

— Не искам да те харесвам. Ти говориш твърде много. И си толкова опасна. Някога обичах. Заклех се никога повече да не обичам. Много болки се събраха.

— Някога и аз обичах съвсем глупаво и по детски.

— Какво се случи?

Албина беше забравила всичко около себе си. Някак не ѝ правеше впечатление, че бе сред самата пустош с двама индианци и един непознат. Единственото, което чуваше, бе нежният и богат глас на Ловеца. Единственото, което чувстваше, бе магнетизмът на неговия поглед, който я притегляше и обгръщаше с топлина.

Тя поклати глава:

— Трябваше да се ожения за него, въпреки че никога не се бяхме виждали.

— Ти си била влюбена в човек, когото никога не си виждала?

— Казах ти. Бе нещо съвсем по детски. По-скоро едно увлечение, отколкото любов.

— Той умря ли?

Тя мислеше за Джефри Рордън, виконт Аштън, и се усмихна:

— Той ме напусна преди самия годеж. Не го видях повече.

Внезапно Ловеца се обърна:

— Колко жалко. По-добре е да побързаме. Слънцето залязва. — И бързо тръгна. Албина направи усилие да не се обиди от неговата неочаквана резервираност. Но магията бе изчезнала. Наистина бе имала чувството за такава магия.

— Чакай! Идвам! — извика тя, като се затича да го настигне. Чудеше се дали това, което става, бе действителност. Или може би си въобразяваше?

Слънцето бе започнало да залязва над високите върхове на дърветата, когато Албина и мъжете навлязоха в селището на шоуните. Разкрилата се пред тях гледка и силната врява я изненадаха.

Най-напред многобройните лаещи кучета се събраха в кръг около новодошлите. Децата, които тичаха насам — натам на групи като кутрета, се разсмяха и се развикаха край тях.

Селото беше пълно с хора, които жужаха като пчели в кошер.

Две млади жени минаха покрай тях. И двете носеха вода в кожени торби. Те поздравиха Пълзящата Костенурка, след това, кимнаха на гостите и се засмяха. Няколко души дойдоха, за да посрещнат Пълзящата Костенурка и веднага започнаха да говорят с

него. За учудване на Албина, Ловеца говореше езика на шоуните и се включи бързо в разговора.

Йън остана назад до Албина.

— Той говори техния език, а ти не можеш — каза тя.

Йън поклати глава:

— Мога малко, но той има дар божии за езиците още от дете. Аз говоря само езика на краля. Той ми трябва само. — Той повдигна вежди. — Знам и някои френски ругатни.

— Ловеца каза, че ти си бил шоуни. И не искаш да научиш езика на своите хора?

— Ловеца говори с тях, когато иска да установи контакт. Освен това много от тях говорят английски.

Албина кимна очарована. За нея всичко бе ново. Ловеца, белият човек с аристократичен нос и предполагаемо богатство, бе по сърце роден американец. Йън, с бронзовата кожа и с черната коса, бе истински англичанин.

Ловеца отстъпи назад.

— Поканени сме да останем. Обвиненията на близките на Смеещия се Дъжд са отпаднали. Чичото на Пълзящата Костенурка казва, че племето на костенурките от Делауер винаги е било срещу другите. — Той погледна Албина. — Пълзящата Костенурка казва, че неговата овдовяла сестра ще се радва, ако останеш при нея. Шоуните са известни с гостоприемството си. Сигурен съм, че ще се чувствуваш добре при нея.

Албина се усмихна слабо:

— Искам само да има къде да полегна.

Пълзящата Костенурка кимна на двамата мъже, с които говореше, и се обърна към Албина, Йън и Ловеца:

— Трябва да дойдете да видите родителите ми и след това ще хапнем. Сигурно сте гладни — каза той и протегна ръка. — Оттук ще минем за колибата на баща ми. — Пълзящата Костенурка ги поведе през лабиринт от островърхи колиби, като поздравяваше хората, които срещаше, и говореше с тях. Албина бе учудена от топлотата на шоуните. Жените и децата спираха за разговор с тях. Някой й подаде студена вода. Друг ѝ предложи дървен съд със сухи малини. Шоуните изобщо не се смущаваха от белия мъж и бялата жена. Напротив, те бяха силно възбудени от тяхното присъствие.

На другия край на лагера Пълзящата Костенурка спря.

— Нека да извикам майка си. Баща ми скоро ще се върне от риба.

Домакинът им се шмугна вътре в колибата и след малко излезе заедно с майка си. Тя не бе хубава, но Албина я намери за твърде интересна. Имаше същите тъмни очи и черна коса като всички тук, но нещо в лицето ѝ придаваше особен чар. Изглеждаше на не повече от четиридесет, което бе невъзможно, като се има предвид, че Пълзящата Костенурка бе на около тридесет.

— Това е майка ми, Тази-която-шепти-на-вятъра — каза гордо Пълзящата Костенурка. Той се обърна към майка си и започна да ги представя на шоунски, но изведнъж жената сложи ръце на лицето си и започна да хлипа.

Очите на Албина се разшириха от учудване, защото жената започна да кърши диво ръце и да говори на своя език.

Пълзящата Костенурка и Ловеца се обърнаха към Йън. И двамата бяха шокирани от думите на индианката.

— Какво става? — попита Албина Ловеца. — Какво казва?

Ловеца кимна на приятеля си, който стоеше настрани.

— Тя казва — измърмори той стъписано, — че Йън е нейният отдавна изгубен син.

ГЛАВА 7

Неин син ли? — прошепна Албина.

Всички погледнаха към Йън.

За момент Йън се вцепени. Изражението му издаваше най-различни чувства. Албина забеляза както радост, така и тъга. Но след това лицето му се озари от постоянната му чаровна усмивка.

— Поласкан съм — каза той, без да е сигурен в себе си. — Но кажи на майка си, че бърка. Моите родители са мъртви. Бащата на Ловеца ме е намерил да се скитам из горите до Анаполис и ме е взел със себе си в Англия. Аз нямам семейство.

Пълзящата Костенурка хвана ръката на майка си и започна да й говори на техния език. Жената го слушаше, без да го прекъсва, но след това поклати твърдо глава. Тя започна да говори отново. Ловеца превеждаше както за Йън, така и за Албина.

— Тя казва, че ти бъркаш, Йън. Как може една майка да не познае сина си, дори и да не го е виждала тридесет години? Казва, че една жена не забравя своята кръв, която е дарила в болка и радост, и този, когото е кърмила.

Тъмните очи на Йън се свиха, когато погледна майката на Пълзящата Костенурка. Той скръсти ръце на гърдите си.

— Попитай я следното: ако съм неин син, как така се е случило да ме остави сам в гората.

Ловеца повтори думите на Йън. Жената изтри сълзите от очите си. Говореше тихо.

Ловеца отново се обърна към Йън.

— Казва, че ти не си бил оставен, а взет.

— Взет?

Индианката продължи да говори, като прибавяше някои подробности.

— Тя казва — Ловеца я наблюдаваш като говореше, — че някога тяхното село е било много по-близо до Големия Залив в сравнение със сега. Казва, че селото им е било нападнато от бели хора, когато синът

й Конах е бил само на две години. Откъснали са ги един от друг с огън. Тя носела близнаците на своята сестра, а нейният Конах изчезнал в дима.

Погледите на Ловеца и Йън се срещнаха.

— Повече не го е виждала, но знаела, че някой ден той ще се върне.

Йън се засмя, но не на думите на жената.

— Може ли да е истина? — попита той Ловеца, като все още гледаше втренчено тази жена. — Може ли тя да бъде майка ми?

— Мисля, че е възможно, Йън. Това, което казваше баща ми, е, че те е намерил в гората близо до Анаполис.

— Но той казваше, че е търсил родителите ми — промърмори Йън. — Казваше, че се е опитвал да ги намери.

— Може би просто не е могъл — намеси се нежно Албина.

Йън погледна Пълзящата Костенурка.

— Щом като тази жена ми е майка, тогава ти и аз сме братя.

— Половин братя — отговори Пълзящата Костенурка, като прегърна нежно майка си. — Моят баща, Слушания мъж, не е твой баща. Той се е оженил за нея, след като ти си се загубил.

Погледите на Йън и индианката се срещнаха.

— Кой е моят баща, ако ти наистина си моята майка?

Пълзящата Костенурка преведе въпроса. Индианката отговори, като се колебаеше.

— Тя каза, че баща ти е бял човек. Тя го е обичала, но е била млада и не е знаела какви са последиците от това да се влюбиш в човек, който изповядва друга религия.

— И какво е станало с баща ми?

Индианката говореше, а Пълзящата Костенурка превеждаше:

— Тя каза, че той си е тръгнал, когато си се родил. Казва, че се е срамувал от цвета на кожата ти.

Йън се замисли.

Индианката отиде до него и сложи нежно ръка на рамото му. Говореше нежно, думите й бяха предназначени само за Йън.

Албина почувствува, че в очите й напират сълзи. Това, че не разбираше езика на жената, нямаше никакво значение. Нейните думи бяха думи на майка, която е мислила, че е загубила сина си завинаги. Сега го бе намерила, вече израснал мъж.

Албина се обърна към Ловеца:

— Тя е неговата майка.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Ловеца.

Девојката почувства отново близостта помежду им. Той просто искаше да знае какво мисли тя. Това го интересуваше живо.

— Една майка никога не може да сбърка детето си. — Албина говореше нежно, от сърце. — Дори и когато не го е виждала тридесет години. Нейната интуиция е много силна.

— А ти откъде знаеш, нали никога не си била майка? — пошегува се той.

— Не. Но аз съм жена, жените знаят тези неща. — Тя се усмихна. — Бих искала да стана майка.

Албина не знаеше защо се почувства толкова близка с този мъж. Споделяше толкова много неща.

— Бих искала да изпитам това, което изпитва в момента тази индианка.

— Ти — майка? — Ловеца хвана ръката ѝ, което учуди и двамата. — Не те виждам като жена, която би искала да има непослушни деца около себе си.

— Това само показва, че не ме познаваш.

Ловеца сплете пръстите си в нейните, като ги сравняваше по цвят и кожа.

— Почти те харесвам, когато си такава.

Тя се усмихна:

— Каква?

— Умна. Честна.

— Аз винаги съм честна.

Той се засмя. Приятно ѝ бе да чува гласа му.

— Не се съмнявам. Но за един мъж е трудно да разбере опърничавия ти език. Започваш да риташ и след това отстъпваш. Не мога да разбера какво си искала да кажеш.

Тя погледна надолу. Пълзящата Костенурка и майка му сега разговаряха тихо с Йън. Йън стоеше настрани от тях, като ги слушаше внимателно със скръстени на гърдите си ръце. Албина имаше на разположение Ловеца и това ѝ харесваше.

— Езикът ми. Баща ми винаги смяташе, че това е най-голямата ми беда — отговори Албина. — Казваше, че никой няма да се ожени

за мен. Казваше също, че никой не иска вещица за жена.

— Не знам. Може би една хубавица като теб ще накара мъжа да не забелязва езика ѝ. Често забравяме, че причината за острия език е острият ум.

— Нещо, което според теб е положително качество — каза тя, — но повечето мъже смятат това за недостатък. Мъжете не харесват жени, които са по-умни от тях. Стигнах до този извод след много трудности.

— Зависи от мъжа и колко умен е той.

Когато погледна Ловеца, той се усмихваше. Усмивка, която отново я развълнува. О, небеса, та той бе твърде приятен сега.

— Просто не си намерила подходящия мъж — продължи той нежно.

— Може би няма такъв за мен.

Той пусна ръката ѝ.

— Глупости. Намерих Смеещия се Дъжд сред прерията, на хиляди мили от моя дом. Имам чувството, че Бог ни води в правилната посока, когато ставаше дума за тези неща.

При споменаването на жена му Албина млъкна. Срамуваше се от себе си. Да ревнува умряла жена — колко ужасно. Но наистина изпитваше ревност.

Хвърли крадешком поглед към Ловеца, който я наблюдаваше внимателно. Защо трябваше наново да си играе с чувствата и да флиртува? Този мъж не се интересуваше особено от нея. Тя щеше да загazi, ако не се откажеше. Беше сигурна в това.

— Наистина съм уморена — каза Албина, като погледна настрани. — Ти ми каза, че си ми намерил място да преспя. Ще ме заведеш ли?

Ловеца кимна и отиде при Пълзящата Костенурка. Нещо си казаха и след това дойдоха при нея. Йън се извини на жената, която твърдеше, че му е майка, и тръгна с другите.

— Ще те заведа до колибата на моята сестра — каза Пълзящата Костенурка, като поведе Албина.

— Тя ще се радва да те посрещне. — И погледна Йън. — Чакай, докато ѝ кажа, че съм намерил нашия брат. Сега майка ни е щастлива. Знаеш ли, тук казват, че когато една жена загуби детето си, никога не е щастлива.

— Не искам да обиждам майка ти, Пълзяща Костенурке — Йън извади една бутилка изпод кожената си жилетка и я надигна, — но не съм убеден, че твоята майка е и моя майка. Струва ми се невероятно.

Пълзящата Костенурка се засмя.

— Не е необходимо да вярваш. *За нас* е важно да повярваме, братко.

Йън погледна нагоре и отново отпи от шишето.

— Исусе, надявам се, че няма дълго да останем тук — промълви тихо той.

Ловеца го тупна по рамото.

— Ден или два и отново ще бъдем на път. Кълна ти се. — Той погледна Албина. — Междувременно ще се погрижим да намерим някого, който да я придружи до дома ѝ.

Албина се почувства обидена от хладния му тон. Объркана. Разумът ѝ казваше да стои настрана от Ловеца. Но част от нея не ѝ се подчиняваше. Искаше да бъде близко до него, да чува гласа му, да усеща допира му. „Искам да се прибера жива и здрава у дома — молеше се тихо тя. — Просто да се махна оттук и от него, преди да съм направила нещо глупаво.“

— Това е колибата на моята сестра — каза Пълзящата Костенурка, като спря пред една колиба, която приличаше на другите, и се шмугна вътре, после бързо излезе. — Не е тук, но влез. Ще намеря сестра ми и ще я изпратя.

Албина се колебаеше на прага.

— Всичко е наред — увери я Ловеца. — Казах ти, че шоуните са много гостоприемни. Неговата сестра наистина ще се радва да те посрещне.

Албина беше решила да влезе, но преди това погледна Ловеца.

— Ти къде отиваш?

— Просто в колибата на Пълзящата Костенурка, за да изпушим заедно една лула. Ще дойда по-късно да те видя. — След това протегна ръка и погали бузата ѝ. — Всичко е наред, Алби. Кълна ти се.

Тя се опита да се усмихне и пусна платнището зад гърба си.

Колибата бе по-голяма, отколкото изглеждаше. Бе изградена от дълги и тесни фиданки, като основна конструкция, а стените бяха от плетени пръчки и тънки летви. Вътре бе уютно, в средата гореше огън,

който осветяваше помещението. Тънкият пушек се извиваше и излизаше през един висок отвор.

Албина се огледа и видя изсушени зеленчуци и билки, които висяха от тавана. На стената бяха накачени съдове с плодова каша, жито и различни грудки. Ниското широко легло беше покрито с кожи и бродирана покривка, която много приличаше на покривката на леглото ѝ в Анаполис.

Албина чу слабо трепкащ звук от звънци и се обърна.

— Извинявай, ако съм те изплашила — каза жената, която бе облечена в кожена рокля и мокасини. — Не исках да те плаша. — Когато говореше, обиците ѝ звънтяха от движенията ѝ. — Аз съм Джудит.

Албина погледна жената на прага. Тя бе бяла! Бяла жена с дълга червена коса, сплетена като на другите индианки от селото.

— Аз... аз съм Албина. Аз... Пълзящата Костенурка ми каза да чакам сестра му.

Джудит се усмихна.

— Аз съм сестра му. Всъщност зълва. Мъжът ми бе негов брат. Той умря, но за шоуните ние винаги ще бъдем едно семейство. Моля те, седни. — Тя посочи един малък килим от заешки кожи, зашита една с друга. — Може би си гладна.

Албина седна.

— Малко съм гладна. — Тя все още гледаше жената.

Джудит се усмихна и се наведе до огъня. Разбърка нещо в един съд, от който излизаше приятен аромат.

— Да, аз съм бяла — каза тя, като че ли четеше мислите на Албина. — Но също така съм и шоуни. — Тя взе дървена лъжица и започна да сипва от яденето. Подаде на Албина напълнена купа и калаена лъжица. — Може би си учудена, че виждаш тук бяла жена?

Албина кимна.

— Тук сме толкова далеч от залива и градовете. Как си дошла тук? Може би си затворничка?

Джудит се засмя и обиците и зазвъняха.

— За Бога, не съм! Мъжът ми умря преди година. Можех да напусна, когато умря. Но не го направих. Избрах да живея тук сред шоуните.

Албина вкуси от яденето. Беше крехко сварено месо със зеленчуци и някаква непозната подправка.

— Дошла си тук, за да се ожениш за индианец ли? — попита тя отново.

— Не е точно така. Мохауките ме бяха хванали на север от Пенсилвания. Мъжът ми ме спаси. Почти бях умряла. Той ме доведе тук и ме излекува.

— Но не те е върнал при твоето семейство?

Джудит сви рамене и сипа и на себе си.

— Когато се възстанових достатъчно, за да мога да се движа, не пожелах да се върна. — Тя се усмихна горчиво. — Бях се влюбила в един шоуни.

Албина поклати глава учудена.

— Не мога да си представя, дори и да обичаш някого, как можеш да останеш с него тук, да живееш така заради него.

— Ти не ме разбираш. Истина е, че обичах мъжа си. Но най-важното за мен бе, че животът ми сред шоуните бе по-приятен от живота във Филадельфия.

— Била си слугиня?

Тя се засмя:

— Не. По-лошо. Бях най-голямата дъщеря на един търговец на кораби. Имах повече рокли, отколкото можех да нося през един сезон. Ходех на всички партита, на всеки бал, на всяко надбягване с коне в рамките на десет квадратни мили около Филадельфия. — Тя прибави още една лъжица от яденето в празната купа на Албина. — Но не бях щастлива. Животът ми бе безсмислен. — Албина ядеше с удоволствие парчетата крехко месо. — Тук намирам смисъл да живея. Уча децата на езика на белите, така че те стават част от света, в който са принудени да живеят. Имам приятели и семейство, което ме уважава. Тук съм щастлива, нещо, което не мога да кажа за Филадельфия.

Албина продължаваше да се храни. Не знаеше какво да каже. Не можеше да си представи, че образована англичанка можеше да избере този начин на живот. Изглеждаше невероятно, но все пак Джудит бе тук.

— Кажи ми сега ти как попадна тук. — Джудит остави настрана своята купа и взе един фин чайник, който стоеше на камък до огъня.

— Аз също бях пленена и след това освободена, само че те, Ловеца и Йън, трябваше да ме заведат в Анаполис. Но Ловеца каза, че най-напред трябва да дойде тук. Някой е убил жена му, някакъв войник, и той иска да го намери.

Като свърши с яденето, тя остави купата си до купата на Джудит. Джудит ѝ подаде фина чаша с ароматен горещ чай.

— Тук говорят за някакъв бял, когото наричат Ловеца на шоуните. Много го уважават. Никога не съм го срещала. Той тук ли е?

— При Пълзящата Костенурка е.

— Той се ползва с много добро име сред шоуните. Казват, че е смел мъж.

Албина се засмя, като отпиваше от чая.

— Смел? Бих казала безумно смел. Див като плевелите в розовите градини. Импулсивен, непосредствен и естествен. Не се съмнявам, че го харесват. Той е по-див и от най-дивите хора, които съм срещала. — Албина знаеше, че това не е точно така. Особено като си спомни как Гарвана и неговите хора заклаха братовчедка ѝ и чичо ѝ.

Джудит се усмихна.

— Бих искала да го видя, този Ловец на шоуните.

— Албина — извика ѝ Ловеца отвън. — Мога ли да вляза?

Албина погледна жената, която седеше с кръстосани крака до огъня.

— Това е той — каза тя.

Джудит стана и остави настрани чашата си. Дръпна платнището на вратата и поздрави топло и усмихнато Ловеца:

— Влез, Ловецо на шоуните. Точно за теб говорехме. Казвах на Албина, че нашите хора те уважават.

Ловеца влезе.

— Сигурен съм, че преувеличаваш. — Той кимна. — Ти сигурно си Джудит. Дойдох да видя Алби. Тя се измори доста много.

Албина видя как Джудит попиваше със зелените си очи красивото лице на Ловеца.

— Тя вече ми каза колко е щастлива, че сте я намерили и спасили от ирокезите. — И домакинята се усмихна по начин, който бе познат на Албина от салоните в Лондон. Не ѝ харесваха такива усмивки. Ни най-малко. — Ела да прием чай заедно. Имам и нещо по-силно, ако предпочиташ.

Ловеца се усмихна на Джудит, като че ли я бе харесал от пръв поглед. Албина не си спомняше да ѝ се бе усмихвал така.

— Не, благодаря ти. Бих желал, но Пълзящата Костенурка и Йън ме чакат. Сигурно вече знаеш от Пълзящата Костенурка, че според Тази-която-шепти-на-вятъра моят спътник ѝ е син!

— Странно как животът си играе с нас, нали?

— Мисля, че си права. — Той оправи една червена къдрица, която беше паднала от плитката му. — Е, добре. Ще отида при тях. Искях само да видя дали си добре, Албина.

— Джудит е много мила — бе всичко, което успя да каже Албина.

Ловеца се запъти към прага.

— Желая ти да си починеш добре през тази нощ. — Той кимна на Джудит. — Благодаря ти, че я посрещна. Ще бъде лично удовлетворен, ако се чувства добре тук. Тя е минала през ад от терзания. Ще бъде добре, ако поговорите.

— Ще се погрижа за нея, обещавам.

Албина слушаше ядосано това, което говореха за нея, като че ли бе дете. Джудит все още се усмихваше.

— Лека нощ — каза той и излезе от колибата.

Джудит пусна кожената завеса на изхода и след това се обърна към Албина:

— Той наистина е образец на мъж. Твой ли е?

Албина почти се задави от чая.

— Мой какъв?

— Твой мъж.

Албина избухна в смях.

— Не, със сигурност не е.

— Сигурна ли си? Не съм жена, която ще вземе мъжа на друга жена. Дори и толкова изискан като Ловеца.

Албина изпи и последната си глътка чай.

— Казах, че не е мой. — Не искаше да показва, че е ядосана. Просто бе много уморена. Опита се да говори по-меко: — Казах ти, че бе мил с мен и затова съм му благодарна. Но ние само пътуваме заедно.

Джудит се усмихна.

— Тогава мога да потърся неговата компания.

Албина затвори очи, търкайки челото си. Изведнъж избухна като фурия:

— Разбира се. Не искам този мъж. За нищо на света, дори и за цялото съкровище от захар на Карибските острови.

ГЛАВА 8

Въпреки опитите на Джудит да угоди на Албина, тя не спа добре. Мяркаха ѝ се образът на Ловеца и черната мечка, чичо Чарлз и братовчедката Сюзън, Гарвана и неговите ужасни приятели. И сред мъглявите сенки, Албина виждаше Джефри Рордън, който танцуваше с различни жени, една след друга, като се смееше. Смахът му отекваше в главата ѝ, смесваше се с крясъците на братовчедка ѝ Сюзън, с бръцоловеването на Гарвана, с гласа на Ловеца. Накрая имаше чувството, че ще полудее.

Албина се изправи и притисна покривката на леглото към гърдите си. Усещаше силните удари на сърцето си. Челото ѝ бе покрито с пот въпреки студеното утро. Все още чуваше музиката от бала.

През отвора на колибата проникваше слаба светлина и осветяваше Джудит. Тя спеше гола, привлекателна с гъвкавото си тяло, свито на топка в кожи и леко покрито със завивка.

Албина се сви настрани от жената и отново затвори очи. Но така и не можа да заспи. Главата ѝ бе изпълнена с мисли.

Ловеца бе казал, че ще намери индиански водач, който да я върне в Анаполис, но можеше ли да има доверие на един индианец? Не можеше да бъде сигурна, че той няма да я остави на първия неприятел, който се появи, бял или цветнокож.

Албина не знаеше дали, след като разговаря със знахаря, Ловеца няма да се върне обратно в Анаполис. Можеше и той да я заведе. Тя му вярваше, но защо — не можеше да каже.

Може би, защото следваше някакви правила в живота. Това не бяха нейните правила. Те нямаха смисъл за нея, но бяха правила, от които той се ръководеше. Ако се съгласи да я заведе вкъщи, ще я заведе. А когато стигнат в Анаполис, тя ще направи всичко възможно леля Сали да му плати добре за това, че я е спасил.

Разбира се, ако е толкова богат, колкото твърди Йън, дали ще се съгласи заради парите да я върне в дома ѝ? Може би да, а може би и

не.

След това се замисли, защо иска именно Ловеца да я заведе. Дали защото му се доверяваше и вярваше, че ще я закриля от всякакви беди? Или защото искаше да удължи времето, през което да бъдат заедно? Тази мисъл беше абсурдна. Или пък?...

Албина седна, като сви крака под себе си върху покрития с кожи под. Очевидно бе, че нямаше да може да заспи. Погледна все още спящата домакиня, която беше сложила ръка върху челото си, а голото ѝ тяло бе полуоткрито.

Девојката махна завивката и тихо стана. Имаше нужда от разходка. Винаги ставаше рано. В дома на баща си понякога ставаше преди слугите, за да може да бъде сама в градината или в къщата, която по-късно се изпълваше с глъч.

Обу мокасините си, вдигна платнището на входа и излезе навън. Есенният въздух бе изключително свеж, ухаеше на боров пушек. Тук-там се виждаха хора, но по-голямата част от селото спеше тихо.

Албина настъпи едно спящо куче до входа на колибата и тръгна към реката, където бе ходила предната вечер. Искеше да измие лицето си със студената вода и да поседи малко. Реката, приток на Охайо, бе спокойна.

Когато минаваше покрай една колиба, възрастна жена в рокля от еленова кожа се обърна към нея.

Въпреки че не знаеше езика на жената, от тона ѝ разбра, че я поздравява.

— Добро утро — отговори Албина, доволна, че всеки искаше да я поздрави.

Индианката продължи да бърка в един съд и да размесва нещо, и Албина се усмихна.

„Колко приятен е животът на тези хора — помисли си тя. — Всеки изглежда толкова спокоен и доволен. Всеки е толкова приятелски настроен, дори и към мен, непознатата бяла жена.“

Мина покрай различни колиби и продължи по пътеката през шубрака към брега на реката. Наоколо цвърчаха врабци. Водата се плискаше в коритото си и плавно завиваше на юг.

Когато се наведе, за да се наплиска, Албина помисли колко удобна е дрехата, която носеше. Наистина краката ѝ се виждаха, но по-рано, поради дългите рокли никога не бе имала възможност да

коленичи толкова лесно. Корсетите с връзки, които носеше стегнати така, както искаше майка ѝ, не ѝ позволяваха дори да си поеме дълбоко дъх.

След като отпи от шепите си глътка вода, тя седна на един гладък камък, очевидно оставен за тази цел.

Гората наистина бе прекрасна! Тя се усмихна, когато видя две катерички да се бият за един орех.

Скоро чу висок смях и се обърна. Знаеше, че това е Ловеца.

— Изплаших ли те?

Тя поклати глава:

— Мисля, че свикнах да се промъкваш незабелязано.

Той слезе до реката. Носеше малка кошница в ръката си.

— Ти се вслушваш в моите предупреждения. Ставаш понаблюдателна. Бих желал и Йън да прави това. — Той постави парче огледало върху клона на едно дърво, след това извади сапун и дълъг бръснач.

Албина го наблюдаваше. Бе очарована от сутрешния му тоалет. Никога преди това не бе виждала мъж да се бръсне. Той напръска с вода лицето си, насапуниса брадата и бузите си и започна да сваля бакенбардите си.

— Мисля, че намерих човек, който ще те заведе до Анаполис — каза той безгрижно.

— Намерил си вече?

Той я погледна в огледалото, което беше закачил на клона:

— Не си така радостна като вчера. Гостите, корсетите и тесните обувки не са вече така привлекателни, нали?

— О, не това имам предвид. Не че не искам да се върна у дома. — Тя си играеше с ръба на туниката. — Може би се страхувам малко, защото ще трябва да се движа из гората с някакъв дивак, та макар и шоуни. — Тя вдигна поглед към него и видя, че той също я гледа. — Знаеш ли, след всичко това, което ми се случи с Гарвана, ми се струва, че няма да съм спокойна, ако трябва да измина това разстояние в компанията на един индианец.

— Тогава какво? — Той вдигна веждата си. — Искаш сама да тръгнеш към дома си? Или пък искаш да останеш тук с шоуните, като Джудит?

Албина не хареса тона му, когато спомена за Джудит. Очевидно я харесваше.

— Да остана тук? Никога! — намръщи се тя. — Ти ме доведе тук, не смяташ ли, че ти трябва да ме заведеш у дома?

Той остави настрана бръснача, тъй като бе свършил с бръсненето, и се наведе, за да наплиска бузите си с вода.

— Мислех, че чакаш с нетърпение да се освободиш от моята компания.

— Не мога! — каза тя и дълбоко въздъхна. — Просто сега... ти си най-малкото зло, което избирам. Вече знам какъв човек си.

Той се обърна, лешниковите му очи се спряха върху лицето ѝ.

— Не, не знаеш — каза той остро. — Ти изобщо не ме познаваш.

Тя погледна ръцете си, които лежаха в скута ѝ.

— Знам, че търсиш някакъв мъж, за да го убиеш. Но знам също, че ти ме спаси от Гарвана на два пъти — призна тихо тя.

— Тогава?

— Смятам, че най-добрият начин да се върна в Анаполис е с теб и Йън.

Той поклати глава бавно, бузите му блестяха от водата.

— Не съм придружител, казах ти вече. Търся убиеца на жена си.

— Знам това, но той е войник, нали? Сигурна съм, че не е далеч. Знам, че след като поговориш с шамана, ще тръгнеш на изток. Ще мога ли и аз да дойда с теб?

— Не мисля, че това е най-доброто за теб. — Той започна да прибира нещата си в торбата. — Мисля, че е най-добре да тръгнеш с братовчеда на Пълзящата Костенурка.

— Защо?

Той взе торбата си и се приближи до нея. Албина стана от скалата. За миг и двамата млъкнаха, впили поглед един в друг.

— Защо? — попита я той.

— Защо? — повтори тя нежно. — Защо не ме искаш със себе си?

Той въздъхна бавно, като че ли отмерваше думите си. Сякаш не искаше да говори.

— Добре, по дяволите. Ще ти призная. Харесваш ми, Алби. Затова искам да си отидеш. Ти ми харесваш, а аз не искам това. Колкото по-бързо си тръгнеш, толкова по-бързо ще те забравя.

Тя погледна към краката му, обути в мокасини. Това, което чу, я смути напълно. Разбира се, бе малко поласкана.

— Не знам какво да кажа.

— Поне веднъж не казвай нищо. Просто тръгни с братовчеда на Пълзящата Костенурка. Както казва Йън, аз само създавам неприятности.

— Когато един мъж казва, че харесва една жена, и в същото време иска тя да си тръгне, това е твърде странно.

Тя се засмя и когато го погледна, той пожела да я докосне. И наистина я погали с пръст по извивката на брадичката.

— Това... няма да бъде добре, Алби.

— Защо? — попита тя меко, без да знае какво я правеше толкова смела. — Защо да не е хубаво?

Той отпусна ръката си. Очите му я пронизваха.

Албина силно желаше да вдигне ръката си и да докосне една къдрица от прекрасната му коса, която бе паднала върху рамото му.

— Не съм Йън. Не се занимавам с флиртове.

— Нито пък аз — отговори тя. — Играла съм този танц много пъти.

— Няма да имам друга жена — каза той. — Обичах веднъж и я загубих. Много боли, не разбираш ли? Не съм от мъжете, които се влюбват често.

— По-добре оставете това на мен — каза Йън, който изведнъж се появи.

Албина се ядоса. Бе унищожил магията между нея и Ловеца. Какво искаше да каже Ловеца? Че я харесва повече, отколкото я желае? Че я харесва достатъчно много, за да... не, не това искаше да й каже. Може би не го беше разбрала добре.

— Йън — каза Ловеца, — чудех се кога ще станеш. Отдавна се съмна.

Йън се усмихна мързеливо и застана между тях.

— Пълзящата Костенурка ме изпрати да те намеря. Шаманът се върна.

Ловеца отвърна:

— Тогава да тръгваме. Ще говоря с Пълзящата Костенурка за водача — извика той на Албина, отдалечавайки се.

Тя го видя как се изгубва сред дърветата. Отново изпита ревност. Знаеше, че е лудост, но искаше Ловеца да се грижи за нея и съдбата ѝ, а не да мисли за умрялата си жена.

Йън поклати глава и тръгна към водата.

— Предупредих те, Алби.

Тя неохотно отклони погледа си от посоката, където се бе изгубил Ловеца, към Йън, който се наведе и се изми със студена вода.

— Предупреди ме за какво?

— За Ловеца. Казах ти. Той не се занимава с жени. Не е като мен.

Тя се засмя.

— Какво те кара да мислиш, че се интересувам от Ловеца? Този човек е съвършено неподходящ, богат или не, с титла или не, което е също под въпрос за мен.

— Преструвай се, че не го харесваш, но ти казвам, че ще съжаляваш, ако продължаваш да се занимаваш с него. — Той се изправи и изсуши лицето си с ленената кърпа. — Сега за мен. Аз съм мъжът, на когото можеш да разчитаеш. — Той я погледна отстрани. — Мога винаги да бъда твой.

Тя се засмя на абсурдността на това, което чуваше.

— Продължавай да се смееш, но имай предвид следното. Аз се готвя да се върна в Англия. Ловеца може да остане и да си играе на индианец, колкото си иска. Но за мен нещата се промениха. Бащата на Ловеца ми е оставил добри пари. Ако имам късмет на игралната маса, ние двамата ще можем да живеем чудесно в някой хубав апартамент в Ковънт Гардън. Прекрасни дрехи, най-добрите вина, влиятелни приятели...

Тя се засмя. Този мъж бе луд!

— Вземаш ме за твоя жена, така ли?

Сега бе негов ред да се засмее.

— Разбира се, че не! Мисля, че и двамата сме твърде умни за това. Ще бъдеш моя метреса. Ще се отнасям добре с теб. По-добре, отколкото един съпруг се отнася с жена си.

Тя поклати глава. Ако този разговор бе проведен преди няколко седмици, щеше да бъде шокирана. Ужасена. Но след това, което се случи, всичко бе просто забавно. Дори и един индианец мелез не я искаше за жена!

— Е, какво ще кажеш?

— Говориш сериозно, нали?

— Съвсем сериозно. Казах на Ловеца, че ще бъда с него, докато хване убиеца на Смеещия се Дъжд. След това съм свободен. Ако шаманът знае къде се намира убиецът, ние двамата можем да се върнем в Англия скоро.

— Не мисля така.

Той се приближи към нея.

— Защо не? Ти ме харесваш, нали?

Не можеше да устои на чара му.

— Разбира се, че те харесвам.

— Тогава защо не се съ согласиш? — Той спря само на крачка от нея. — Чудесен любовник съм. Ще ти дам всичко, за да се почувстваш сред небесата.

Усети, че се изчервява. След това погледна настрани.

— Йън, поласкана съм от това, което чух, но желанието ми е да се омъжа. Искам да имам дом и деца.

Тя го чу да въздиша. Посегна нежно към ръката ѝ.

— Не ме разбирай погрешно, скъпа. Няма да те обидя никога. Но нека погледнем нещата откровенно. Смяташ ли, че имаш шанс някой да се ожени за теб? — Тя не каза нищо и той продължи: — Ти си била отвлечена от банда разбойници. Бог знае какво са ти направили. Друг мъж ще се замисли върху това, но не и аз. Дори не искам да знам.

— Казах ти вече. Нищо не се е случило. Никой не ме е докосвал. Не по този начин.

Той махна с ръка, сякаш искаше да каже, че за него няма значение.

— Просто ме чуй. Ако това не се е случило, сега пък пътуваш с двама негодници, аз и Ловеца. Какво ще си помислят хората? Какво ще кажат? — Албина усети, че нещо се надига в гърлото ѝ. Не искаше да чува това — нито от Йън, нито от другиго. — Нищо няма да се получи, Алби. Ще се върнеш в Анаполис и твоята леля ще те изпрати обратно при баща ти, където ще си останеш стара мома. Ако той не те приеме, което е възможно при положение, че има други дъщери, тогава най-вероятно е да те праща от едни роднини при други, като винаги ще бъдеш обект на приказки. — Той погали ръката ѝ. — Мисля, че така ще прахосаш всичко, което има в теб.

Тя го погледна втренчено.

— Не, Йън. Няма да бъде играчка на никой мъж. Нито на теб, нито на другото.

— Ще бъдем чудесна двойка. Ще обърнем наопаки целия Лондон. Просто помисли за това, моля те.

Тя се обърна и тръгна по пътеката.

— Вече го направих. Отговорът ми е не. Не съм проститутка.

Йън се затича, за да я настигне.

— Наистина си помисли за това. Ще направиш голяма грешка. Може би никой няма да ти направи подобно предложение. Поне Ловеца няма да го направи.

Като се страхуваше, че ще се разплаче пред Йън, Албина започна да тича към селото. Да, Бог знаеше, че тя искаше да обича и да бъде обичана от някого. Но никога нямаше да стане лека жена! Щеше да умре като стара мома, но не и това!

Ловеца вдиша дълбоко, изпълни дробовете си с приятния дим от глинената лула и я подаде на жената на шамана. Тя се усмихна, като показва белите си зъби, изтъркани от годините.

Този — който — желае, шаманът на селото, наблюдаваше жена си, докато тя подръпваше от лулата.

Ловеца също се усмихна. Помисли си за Смеещия се Дъжд и се попита дали и той би я погледнал така, ако бяха заедно. Любувайки се на старата двойка, той не чувстваше болката, която го измъчваше през цялото време след смъртта на жена му. Дали времето изтриваше житейските рани, както казваха шоуните? И се изненада, защото изведнъж видя лицето на Албина. Чу смеха ѝ, който отекваше в главата му. Алби? Тя ли бе причината? Дали тази смела жена не бе изпратена от Бога, за да излекува сърцето му? Трябваше да помисли. Шоуните винаги казваха, че Уишемото готви изненади.

Този — който — желае взе лулата и погледна Ловеца.

— Мислиш, нали?

— Да — отговори Ловеца безпогрешно на техния език. — Губя се в спомени от миналото. Хубави спомени.

— За твоята жена ли?

Пълзящата Костенурка бе казал на Ловеца, че шаманът може да чете мисли.

— Да, за моята жена. За умрялата си жена. — Той вдигна очи, за да срещне погледа на шамана. Видя, че тъмните му очи избледняват. — Затова съм и тук. Да те помоля за помощ. Търся човека, който похити моята съпруга, Смеещия се Дъжд, след това я уби заедно с нероденото ни дете.

— Да, всичко това е минало. — Този — който — желае вдигна набръчканата си ръка. — Но най-напред да поговорим за живите, кажи ми за другата жена.

— Друга жена ли? — Ловеца поклати глава объркан. — Каква друга жена?

— Тази, която сега е в душата ти. Не знам името ѝ, но виждам очите ѝ в твоите. Тя тревожи мислите ти, нали?

Ловеца сведе поглед. Не смяташе, че е удобно да обсъжда тези неща с човек, с когото се бе запознал само преди няколко минути. Но Този — който — желае бе шаман и това го поставяше над другите. Ако шаманът трябваше да му помогне, нужно бе да му довери всичко.

— Да, има друга жена.

Съпругата на шамана се усмихна.

— Какво е мъжът без жена? — проговори тя. — Нищо. Просто нищо.

Ловеца отново погледна към шамана.

— Името ѝ е Албина. Бяла жена.

Старият мъж сви рамене.

— Тя не е виновна, че Уишемото е поставил нейната душа в тялото на бяла — каза той с известна доза хумор. — Не се противи на това, както аз не се противя на теб. Не всички могат да бъдат щастливи.

Ловеца се засмя.

— Знам добре това. Тя е била пленена от банда ирокези. Бяха я завързали на едно дърво някъде по реката Таскит. Спасих я и я водя със себе си, защото нямах време да я върна обратно. Искях да те видя и след това да отида на изток, преди да паднат големите снегове.

— И какво те измъчва за тази бяла жена? Уишемото ти я е изпратил. Знаеше добре това. Аз също го знам. Дори и тази глупава стара жена го знае.

Съпругата на шамана отново се закиска и го замери с една пръчка. За нея тези груби думи бяха знак на внимание.

— Аз... — Ловеца поклати глава. Да, шаманът го каза много просто. И все пак той не разбираше всичко. Не бе така просто. Не бе възможно. — Аз... аз не съм достоен да обичам друга жена. Ако бях отишъл с жена си тогава, тя и детето ни щяха да бъдат живи.

— Ха! Не можеш да промениш съдбата така лесно, и ти си глупак, ако смяташ така. Това, което се случва с нас всеки ден, е написано на звездите, преди още да сме се родили. Не забравяй това, смели воине.

Ловеца кимна:

— Точно така. Аз не искам друга жена.

— Страхуваш се, че ще обидиш Смеещия се Дъжд, ако вземеш друга жена, която обичаш, така ли?

— Да — отговори бързо Ловеца.

Старият мъж се засмя, като излъчваше някаква особена светлина.

— Ами ако твоята жена е помолила Уишемото да ти изпрати Албина? Защо да не допуснеш, че именно тя не желае нейният любим да остане сам до края на живота си?

Ловеца избърса устата си с ръка. Беше объркан. Думите на шамана бяха разумни. Душата му на шоуни ги приемаше, но не и белият човек в него. Белият човек му казваше да избяга от Албина.

Старият мъж махна с ръка.

— Помисли за това, Ловецо на шоуните. Ще направиш това, което трябва. Знам. Сега ми разкажи за убиеца на жена си и ще се опитам да ти помогна.

Ловеца въздъхна. Радваше се, че ще говорят за друго. Той се доближи до шамана и започна подробно да му разказва за смъртта ѝ. Говореше за Смеещия се Дъжд, за да забрави Албина и нейните черни, преследващи го очи. Или поне се надяваше, че ще стане така.

ГЛАВА 9

Вибрациите от глухите удари на барабаните на шоуните разклатиха земята под краката на Албина. Този звук бе съвършено чужд за ушите ѝ, но нещо в живия ритъм я увлече.

Слънцето беше започнало да залязва над върховете на дърветата. Откъм северозапад подухна хладен бриз.

— Песента на есента — каза Джудит, която беше излязла от колибата и застанала до Албина. — Събрахме реколтата. Имаме сушена риба и месо. Готови сме за зимата и сме благодарни.

Сладките звуци на кокалените свирки се сляха с ритъма на барабаните и за миг Джудит и Албина застинаха мълчаливо пред залязващото слънце.

— Толкова е красиво — въздъхна Албина, като оправи къдрицата коса, която бе паднала върху бузата ѝ. Тя се бе изкъпала в реката с другите жени, като натърка косата си с някаква пенеста смес от сърцевината на непознато растение. Все още усещаше слабата му и приятна миризма.

— Звучите са толкова обещаващи. — Тя се засмя, като си помисли колко ли глупаво би звучало това в ушите на другите. Как биха могли звуци да обещават?

Но Джудит не избухна в смях. Само леко се усмихна.

— Чувам това. Може би си музикантка?

— Не. Когато бях на дванадесет години, учителят ми по музика твърдеше, че съм безнадежден случай. Винаги съм приемала звуците на клавесина като студени и безизразни. Но това... — Тя търсеше подходящи думи, за да изрази това, което чувстваше. — Тези звуци ме успокояват.

— Това са звуците на ликуване у шоуните. Те са за сърцето. Казвали са ми, че тези барабани са придружавали песента на урожая много, много отдавна.

Шоуните излизаха от колибите си. Мъжете, жените и децата бяха облечени в най-хубавите си дрехи от еленови кожи, украсени с

морски миди. Носеха бели рокли от мека, боядисана кожа. Някои дори бяха обути с мъжки бричове или жилетки. Косите им, черна като гарванови криле, бе украсена с пера, маниста и миди.

Хората се смееха и оживено говореха със съседите си, като се движеха към центъра на селото, откъдето идваха ударите на барабаните. Там, Албина знаеше това, горяха два огъня, на които се печеше сърнешко месо.

— Увеселение — промълви Албина доволно.

— Да, увеселение — усмихна се Джудит.

Албина също трябваше да се усмихне. Независимо, че не желаше, трябваше да признае, че харесва Джудит. Тази жена бе мила и умна. Но което бе по-важното, Албина я намираще за пряма, нещо, което трудно се забелязваше в изисканите среди на Лондон. Джудит направо казваше това, което мисли, без да скрива мотивите си. Това бе особено привлекателно. Албина помисли, че и Ловеца би я харесал.

— Зимите тук са дълги и често изключително тежки за тези хора — продължи Джудит. — Това е един последен случай за танци, преди да сковат снеговете.

Ритъмът на барабаните се промени отново. Албина започна да потропва с крак. Звучите ѝ напомниха един танц преди много години.

— Ела с нас — предложи ѝ Джудит. — Ще има хубаво ядене и пиене. Ще танцуваме до зори. Есенните нощи са магически. — Тя намигна. — Може би ще намериш красив мъжага, който да стопли леглото ти.

Като помисли за Йън и неговото безумно предложение, Албина завъртя очи.

— Не мисля така. Нямам късмет с мъжете. Мисля, че е по-добре да бъда далеч от тях, поне докато мога.

Джудит се засмя приятно с женска интуиция в гласа си.

— Ти просто не си попаднала на подходящ човек. Но ако говорим за подходящ мъж...

Албина проследи погледна ѝ. До една колиба стоеше Ловеца.

Албина потисна въздишката си. Той безсрамно си бе сложил само парчето кожа, което едва прикриваше бедрата му, а мускулестите му крака бяха голи. Ризата без ръкави, която носеше, беше украсена с пера и миди. Говореше с Пълзящата Костенурка, без да съзнава, че двете жени го наблюдаваха.

— Чудесен мъж, какъвто не съм виждала — отбеляза Джудит. — Образец за мъж.

Албина усети, че бузите ѝ пламнаха. Тя отмести поглед от Ловеца. Бе облечен като тези диваци! Но в същото време отново изпита ревност заради думите на Джудит.

— Мисля, че той не търси жена — каза Албина, като правеше усилие да не гледа Ловеца.

Джудит сви рамене, обиците ѝ зазвънтяха.

— Може би тогава ще имам удоволствието да го притежавам. — Тя се засмя на тръгване. — Приятно прекарване, Албина.

Албина въздъхна и видя, че Джудит се насочва покрай колибите към Ловеца и преди да стигне до него, се обърна. Албина не искаше да гледа. Не искаше да знае нищо. Личният живот на Ловеца не я интересуваше. Нито пък този на Джудит.

Но въпреки това тя си ги представяше заедно.

Албина тръгна към колибата на Джудит, но точно преди да влезе вътре, оттам излетя Йън.

— Къде отиваш? — Той сграбчи ръката ѝ.

— Прибирам се.

— И ще пропуснеш нощ като тази? — Той се усмихна чаровно. Бе сресал косата си по един дяволски привлекателен начин. — Хайде, ела.

Сега чуваше звуците на песента.

— Не мисля да идвам. Искам да бъда сама. — Разбира се, че не искаше това, но не искаше и да седи и да гледа как Джудит прелъстява Ловеца.

— Ела да хапнеш нещо, а след това ще се върнеш. — Той леко я дръпна. — Искам да опиташ нещо. Питието, приготвено от шоуните, с което Ловеца ме почерпи.

Тя се засмя на ентузиазма на Йън.

— Не пия, Йън. И сега ми е трудно да си концентрирам, а какво остава, ако пия.

— Не е това, за което мислиш. Ела с нас. Не искам да ми отказваш.

— Не мога — каза Албина и вдигна ръка към разпуснатата си коса, като си спомни, че Джудит бе обърнала сериозно внимание на

външността си тази вечер. — Видът ми не е добър. Дори не съм си сресала косата.

Той стисна ръката ѝ.

— Ти си хубава за мен.

Тя го погледна и бързо се усмихна.

— Благодаря ти.

Той я хвана под ръка и я поведе към центъра на селото.

— Просто върви с мен. Ще се почувствуващ добре с мен на това парти, дори и сред тази пустош.

Албина се засмя. Защо да не отиде да яде и пие с другите? Не се интересуваше какво възнамеряваше да направи Джудит с Ловеца. Тя е гост на шоуните и има право да участва в тяхното празненство. Ще се чувства добре с тези хора, точно както се чувстваше добре и другаде. Странно, трябваше да признае пред себе си, че тук се чувстваше по-добре отвсякъде другаде.

Йън я поведе сред лагера. Криволичеха между колибите, докато стигнаха до освободеното от дървета място. Звуците на барабаните и виковете на мъжете, които танцуваха наоколо в пресичащи се кръгове, бяха оглушителни. Преди може би техните налудничави движения щяха да я изплашат, но не и тази нощ, когато всичко за нея бе така очарователно.

— Пий това — извика Йън.

Албина погледна пръстената чаша, която ѝ подаде.

— Какво е това?

Той сви рамене, като отпи от своята чаша.

— Някакво езическо питие.

Тя предпазливо отпи. За нейно учудване вкусът не бе горчив, както очакваше, а сладък и ароматен. Тя отпи пак. Усети топлина върху езика си.

Йън взе дървената чиния с печено месо и плодова каша, която му подаде една жена, а след това поведе Албина, за да ѝ намери място до едно малко момче и неговата майка. Размениха са учтиви поздрави. Момчето се усмихна на Албина и тя също се засмя. Не знаеше какво има в питието, но очевидно усещаше въздействието му.

Така както седеше, кръстосала крака на една еленова кожа до Йън, Албина се протегна, за да си вземе парче месо. Месото бе горещо

и сочно. Сега разбра колко е гладна. След това започна лакомо да се храни.

— Погледни това — прошепна ѝ Йън в ухото. Тя проследи жеста му.

В центъра на танцуващите мъже видя Ловеца, който подскачаше обут в мокасините си, като повтаряше движенията на индианците. Албина дъвчеше бавно, хипнотизирана от движенията му.

Всеки мускул на почти голото му тяло потрепваше, когато той размахваше ръце и танцуваше в ритъма на барабаните. Движеше се с другите в плътен кръг, като следеше и движенията на хората в поголемия кръг. Мъжете тръскаха глави в такт и крещяха и Ловеца също викаше с тях.

Албина не можеше да откъсне погледа си от него. Темпото на танца нарастваше, той тропаше с крака и пляскаше с ръце под звуците на барабаните, чиито тонове излизаха като изпод земята. По челото му изби пот и след това цялото му тяло се разтресе и засия, сякаш излъчваше енергия.

— Къде е научил всичко това? — въздъхна Албина.

Йън сви рамене.

— Искаш много да знаеш. — Той се изправи. — Искаш ли още пиене?

Тя кимна, все, още хипнотизирана от екзотичния и еротичен танц на Ловеца.

— Да.

— Ще се върна веднага.

Тя не забеляза кога дойде той. Направи ѝ впечатление само, че чашата ѝ бе пълна.

Накрая танцът на мъжете свърши, като се чуха оглушителни викове. Ловеца изчезна сред тълпата.

Йън ѝ предложи трета чаша и тя се съгласи.

— Защо не, по дяволите? — Усети, че ѝ става леко, устните ѝ изтръпнаха. Не бе пияна, не като тогава, когато тя и брат ѝ Джеръми бяха пили от брендите на баща си. Сега се чувстваше по-различно. Все още можеше да се владее. Езикът ѝ не се заплиташе. Не ѝ прилошаваше. Чувстваше се добре, от краката до обичите от миди, които носеше. Продължи да мисли за Ловеца и начина, по който

движеше мускулестото си тяло, потръпването на мускулите на бедрата му, движенията на ръцете му в такт.

Докато чакаше Йън да се върне, забеляза, че се появиха други танцьори. Сега беше ред на жените. Млади и стари жени започнаха да се въртят в такт с барабаните, докато мъжете пляскаха с ръце, пееха и викаха.

Албина наблюдаваше и мислеше за различията между културата на шоуните и нейната. Тези хора истински държаха един на друг. Брачните двойки свободно показваха естествените си чувства на физическо привличане, дори и пред очите на хората. И както ѝ беше казал Ловеца, мъжете гледаха на жените като на равни. Албина забеляза това. Мъжете носеха вода, за да могат жените да сготвят. Жените ходеха за риба и на лов заедно с мъжете. Джудит, бялата жена, бе поканена да участва в събранието на селото миналата нощ и имаше правото да гласува при взимането на решението!

Да, животът тук беше твърде различен. И независимо, че не искаше да признае, разбираше защо Джудит бе избрала да остане тук, вместо да се върне към живота в цивилизацията.

Ритъмът на барабаните се усили. Мъжете пляскаха с ръце по-силно, а жените танцуваха по-бясно. Те се въртяха в кръг и тропаха с мокасини по земята.

В центъра на танцуващите забеляза Джудит. Нейното издължено, гъвкаво тяло се виеше в древния ритъм на барабаните и свирките, движенията ѝ следваха ритъма. Тя се измъкна бавно от светлия кръг и спря пред Ловеца, който беше изникнал от мрака. Другите жени също спряха пред партньорите си и започнаха бавен, събуждащ желания танц. Една от възрастните жени започна да пее.

Албина се опитваше да наблюдава другите, но очите ѝ търсеха Ловеца и Джудит. Тя танцуваше. Той се усмихна и отпи от чашата си.

Албина потърси Йън. Видя го до съседния огън. Шептеше в ухото на млада индианка. Жената се смееше и галеше с пръстите си гърдите му. Албина отново се загледа в танцуващите.

Чу се гласът на една стара жена, която говореше нещо. Очевидно разказваше някаква история. Жените потвърждаваха с движения това, което тя говореше.

Джудит се завъртя, като се усмихваше на Ловеца, тялото ѝ го приканваше с всяко полюшване на бедрата.

„Той твой ли е?“ — отекнаха думите на Джудит.

„Не!“ — бе отговорила тя.

Предния ден на реката Ловеца ѝ бе казал, че я харесва, но не иска да се увеличи по нея. Какво искаше да каже с това?

Тази мисъл бе абсурдна. Тя, лейди Албина, и този дивак. Но той бе лорд, нали? Нали това ѝ каза Йън. Ловеца просто си играеше на индианец. Имаше пари, земи и титла зад океана.

Щом Йън бе решил да се върне в Англия, защо и Ловеца да не можеше да стори това? След като отмъсти за убийството на жена си, ще има ли за какво да стои тук? Не му оставаше нищо друго, освен да се върне в родината си.

Албина се надигна бавно. Барабаните все още ехтяха. Старата жена бе свършила приказката, младите все още танцуваха. Албина усети, че поклаща бедра в такт с духовите инструменти. Музиката я хипнотизираше.

Знаеше, че питието, което Йън ѝ даде, въздействаше на мислите и поведението ѝ, но не се тревожеше от това. Предишната Албина сигурно не би танцувала един прелъстяващ езически танц, но тя бе умряла през онова слънчево утро, когато ирокезите ги нападناха в лодката. След това клане животът ѝ не можеше да бъде същият. Не трябваше изобщо да мисли за това каква е била по-рано.

Приближаваше се бавно към огъня, като подражаваше движенията на другите жени. Сладкото питие и ритъмът на барабаните я увеличаха и насочваха към Ловеца. Той бе първият човек от много време насам, който я бе накарал да почувства, че живее истински. Бе накарал сърцето ѝ да бие по-силно и да усеща устните си сухи и горещи.

Албина се завъртя и се озова зад Джудит, пред Ловеца. Той повдигна вежди — бе учуден, но не и изненадан.

— Радвам се, че се включваш в празника — каза той. Гласът му бе мек и топъл под въздействието на питието. Светлината от огъня играеше върху изваяното му лице. Когато Албина приближи, тя видя спокойствието, което лъхаше от него. Тази вечер той бе освободен от спомена за жена си. Беше се отдал на магията на нощта.

Ритъмът на песента се промени и изведнъж индианците започнаха да танцуват с жените по двойки. Джудит протегна ръка към Ловеца.

Той се поколеба.

— Моля те, Джудит, остави на мен — промълви Албина.

Джудит я погледна, след това погледна и Ловеца. Усмихна се и ги остави. Миг след това бе грабната от висок индианец. Албина чу смеха ѝ.

Около тях шоуните танцуваха, като пляскаха с ръце и пееха френетично. За момент Албина остана сама с Ловеца. Като че ли всички изчезнаха и само той бе до нея.

— Каниш ме да танцуваме? — попита Ловеца, леко учуден.

— Ако, разбира се, нямаш нищо против — каза тя предизвикателно.

Като хвърли небрежно чашата на земята, той пое ръцете ѝ и я притисна в обятията си. Бяха вече сред танцуващите двойки, ритмично поклащащи се, телата им се притискаха плътно едно до друго.

Албина се засмя и отметна глава назад, когато Ловеца я завъртя. Зави ѝ се свят. Всичко бе някакъв вихър — топлината от огъня, усещането за мъжествеността на Ловеца, неговият дъх до бузата ѝ.

Накрая танцът завърши. Мъжете и жените се отпуснаха един до друг. Албина погледна Ловеца, успокоена, че танцът свърши. Не искаше да се отделя от него. Ръката на Ловеца лежеше върху разголеното ѝ рамо. Усещаше допира на горещите му пръсти върху кожата си.

— И така, двамата притежаваме много таланти — прошепна ѝ той в ухото. — Не са много лондончаните, които са в състояние да издържат на този танц — и той изрече непознати за нея думи.

Тя повдигна глава и се взря в зелените му очи. Бе останала без дъх, но не знаеше дали това се дължеше на физическата умора или на близостта на този мъж.

— Какво значи това?

— Грубо преведено, житен танц. — Той я отведе встрани от главния огън. Ръката му продължаваше да тежи на рамото ѝ. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да пия? — тя се засмя. — Не мисля, че трябва да пия още. Загубих чувство за мяра: танцувах като някоя проститутка от Флийт Стрийт.

— Загубила си чувството си за мяра? — Те стигнаха до съда с пиенето и той взе чашата, която жените напълниха за него. Не каза нищо друго, само доближи чашата до устните ѝ и тя отпи. На свой ред и Ловеца надигна чашата.

Изведнъж се озоваха извън светлината на огъня. Звукът от дървените барабани и кокалените флейти долиташе приглушен до тях. Албина се вгледа в лицето на Ловеца. Обицата му блестеше и тя се изкушаваше да я докосне.

От изражението му разбра, че се готви да я целуне.

„Това ли искам в действителност? — помисли си тя объркана. — Да!“

Когато устните му докоснаха нейните, тя почти загуби представа за всичко. Не ѝ беше за първи път, но никой не я бе целувал като сега. Когато устните им се срещнаха, като че ли всичко наоколо се завъртя. Албина сложи ръце върху масивните му плещи и се сгуши в него, сякаш искаше да усети тялото му.

Целувката му бе нежна, но разтърсваща. Нежна и в същото време чувствена.

— Не трябва да правя това — каза ѝ той, като я целуваше.

Сега целуваше бузата ѝ, върха на носа ѝ, шията ѝ. Тялото ѝ се разтърсваше от удоволствие.

— Не, аз не трябваше да го правя — успя само да каже.

— Но това щеше да се случи, нали, Алби?

— Да, да — шепнеше тя, като отговаряше на целувките му. — Това няма значение, но...

— Напротив, има значение. — Той прокара пръстите през гърдите ѝ и усети зърната ѝ, които бяха набъбнали под меката кожа. — Има значение, тъй като ние и двамата имаме нужда един от друг.

Албина покри ръката му с дланта си. Всичко ставаше толкова бързо! Гърдите и изтръпнаха. Болеше я ниско долу. Тя го погледна и докосна медната обича на ухото му. — Ти ще ме заведеш у дома, нали, Ловецо? Няма да ме оставиш с братовчеда на Пълзящата Костенурка?

— Ще те заведе обратно в Анаполис. Но те предупреждавам, че това ще бъде едно дълго пътуване. Този — който — желае, знае някои неща, които ми каза. Ще тръгнем към един форт в колонията Пен.

Тя поклати глава.

— Не ме е грижа. Не ме е грижа колко ще пътуваме. Никой не ме чака в Анаполис.

Той се усмихна така чаровно, че усмивката на Йън бе нищо в сравнение с неговата.

— Сигурна ли си, че няма да съжаляваш за думите си сутринта, след като си трезва и видиш грозното ми лице на светлина?

Тя прехапа долната си устна. Как можеше един дивак в една дива страна да бъде толкова нежен?

— Не — промълви тя. — Няма да съжалявам.

— Искаме ми се да те имам сега и тук — каза той, като целуваше шията ѝ. — За първи път от толкова време искам да се любя. Искам да се любя с теб, Алби.

Тя се усмихна. Тази нощ не биваше да се изпуска. Може би утре нямаше да има този шанс.

— И аз те желая.

— Но няма да го направим — прошепна той.

Тя поклати глава.

— Не тази нощ. Не мога да бъда с теб сега.

Той постави ръката си върху рамото ѝ и я изведе настрани от танците.

— Йън ми каза, че ти е предложил да се върнеш в Лондон с него и да станеш негова любовница.

— А каза ли ти Йън, че му отказах?

Вървяха сред сенките от колибите. Накъде се чу плач на бебе и след това утихна, успокоено от гръдта на майката. Светлината на пълната луна падаше върху тях.

— Той ми каза, че те е предупредил за мен. Съобщи ми, че ти е казал, че не съм човекът, на когото можеш да разчиташ, не и за...

— Ако се опитваш да ми кажеш, че не искаш да се жениш за мен, както и той, не е необходимо. — Тя спря пред колибата на Джудит. — Не съм глупава. Става дума за... — гласът ѝ трепна за миг и след това тя продължи: — Става дума за това, че тези дни бяха за мен най-щастливите през живота ми. Познах себе си и другите така, както никога. Имам чувството, че ти ме промени.

— Не, не съм аз, Алби. Земята е тази, която ни промени и двамата.

Тя опря бузата си в меката кожа на неговата туника. Начинът, по който дишаше, я успокояваше.

— Луна за ловеца — изтананика той.

Тя вдигна глава, за да види лицето му.

— Какво каза?

Той посочи небето.

— Луна за ловеца. Пълнолуние. Тя винаги е там в съдбоноси за мен мигове. — Той прокара устните си върху челото ѝ. — Нима този миг е съдбовен за мен?

Тя въздъхна.

— Не знам. Не знам нищо, нищо повече. — Оправи една къдрица от неговата магическа коса. — Лека нощ, Ловецо.

Той я целуна за последен път, като устните му тръпнеха от допира с нейните.

— Спи спокойно и ще се видим сутринта. Утрото е по-мъдро от вечерта.

„Утрото!“ — мислеше тя, като се опитваше да се откъсне от прегръдките на Ловеца и да влезе в колибата. Дали утрото ще промени това, което се случи между двамата? И което бе по-важно, искаше ли тя това?

ГЛАВА 10

— Какво искаш да кажеш, че идва с нас ли? — Йън смръкна дълбоко от енфието си. — Мислех, че братовчедът на Пълзящата Костенурка ще я върне в Анаполис.

Ловеца се опря на дънера на едно дърво, като скръсти ръце на гърдите си. В далечината се чуваха барабаните на шоуните. Знаеше, че ще бият до зори.

— Тя щеше да тръгне сутринта с момчето, но ме помоли да остане с нас и аз да я заведа. Знаеш, че е преживяла твърде много и не иска да рискува с непознат индианец.

Йън повдигна черните си вежди.

— Смята за по-сигурно да бъде с теб? — Той направи гримаса. — Може би се шегуваш?

Ловеца сви рамене.

— Жената е изплашена, Йън. Тя е могла да умре в ръцете на Гарвана. Аз съм бял. Смята, че може да ми се довери.

Йън изруга тихо.

— По-добре е да я оставиш, приятелю. Ще й причиниш болка.

— Ще й причиня болка ли? — каза Ловеца. — За какво говориш? Само ще я върна в Анаполис. Казах й, че ще търсим форта, където според Този — който — желае се намира Синьо-зеленото Око. И когато се справя с него, ще я заведа при близките й.

— И ще я сваляш по пътя? Това ли искаш, Джефри?

Ловеца изруга.

— Не ме наричай Джефри. Джефри е мъртъв отдавна.

— Знам, знам и ти си големият Ловец на шоуните, така ли?

Ловеца погледна небето. Над него потрепваха купчина звезди, като пронизваха гората с лъчи от сребърна светлина.

— Няма да я нараня, Йън. За нищо на света.

Йън се засмя.

— Май си затънал до гуша? Представи си какво ще каже баща ти, ако я заведеш у дома си. Ето моята съпруга, татко. Да, тя бе

отвлечена и измъчвана от индианци, но нали е прекрасна? Да, виждам колко ще се радва баща ти, когато се запознае с нея.

— Тя твърди, че не са ѝ посягали. Никой не казва, че ще се женя за нея. Казах само, че няма да я нараня. Не и като теб, Йън.

— Аз ѝ направих честно предложение. Глупаво е от нейна страна да не се съгласи. По-добре е да бъдеш метреса на богат мъж, отколкото жена на просяк. И само един просяк може да я притежава сега. Щом като се върне в Анаполис, няма значение коя е, нито един приличен човек няма да я приеме. Нито едно уважавано семейство няма да се съгласи да я вземе за жена.

Ловеца не слушаше Йън. Той винаги говореше така, когато бе пил много.

— Тя пази в тайна коя е, нали така?

Йън грабна триъгълната си шапка и прокара пръсти през гъстата си коса.

— Може би е богата наследничка, като в този случай — допълни той замислено — аз самият мога да се ожения за нея. Двамата ще бъдем чудесна двойка в Лондон. По дяволите, ако баща ѝ има титла, може и аз да посетя гостната на кралицата. Представяш ли си?

Над тях прелетя бухал и Ловеца вдигна очи нагоре.

— Ти се решил да се върнеш в Англия, така ли?

— Казах ти вече. Омръзнаха ми вече тези кърлежи, твърдата земя за легло и липсата на свястно вино. Готов съм да се върна.

— Дори и сега, когато намери майка си.

— Тя може да лъже.

— Защо ще лъже? — Ловеца се обърна към приятеля си. — Тя не лъже. Няма причини за това. Тази-която-шепти-на-вятъра е твоята майка и ти много добре знаеш това.

Йън погледна ботушите си.

— Попитах я за баща ми. Каза, че това няма значение. Тя го е обичала, но са били твърде млади, твърде различни. Каза ми, че е заминал за Англия малко след като съм се родил.

— И не те е кръстила?

— Не. Пълзящата Костенурка ми обясни нещо за имената на умрелите и тези, които са изчезнали. Още един глупав предразсъдък на шоуните.

Ловеца се засмя, кръстосал крака и все още опрял гърба си на дънера на дървото.

— Ако аз бях синът на Тази-която-шепти-на-вятъра, а не ти, какво би се случило, Йън. Помисли си само. Ти щеше да бъдеш синът на Рордън, а не аз. Ти си напълно пригоден за живота на един лорд. Ти си това, което той искаше да бъде неговият син. Моето място е тук. Странно е, че може да има такива превратности в съдбата, че един човек може да бъде така разкъсван между два свята.

— Да, да. Значи помисли за баща си. Знаех си, че ще помислиш накрая. Знаех, че ще си поиграеш малко на дивак и след това ще се приготвиш да си тръгваш. Нали и твоят баща е направил същото? Дошъл е тук и е живял с местните в продължение на няколко години и след това се е върнал, за да се ожени за жената, която неговият баща е избрал.

Ловеца се засмя иронично.

— Казах, че за мен това е невъзможно. Аз просто изоставих лейди Ламберт на самия брачен олтар. Може би е женена отдавна и има куп деца.

— Баща ти ще ти намери друга жена. С твоето наследство, мнозина биха дали дъщеря си за жена.

Ловеца въздъхна.

— За бога, Йън. Знам, че щом като отмъстя на убиеца на Смеещия се Дъжд, ще си отида у дома. Твърде много болка причиних на баща си, но...

— Но какво? Играеш си на индианец. Ожени се по любов, нещо, което се случва на малцина. Сега е време да се заемеш със задълженията си и да оставиш всичко зад гърба си.

— Казваш всичко това, защото не искаш да се връщаш в Англия сам.

За момент Йън млъкна, но след това заговори открито и откровено, така както рядко бе говорил.

— Казвам това, защото е най-доброто за теб. Знаеш това и аз го знам. Казвам ти го, защото те обичам като брат.

Ловеца стана и разтърка слепоочията си. Бе уморен. Твърде уморен, за да мисли сега. Утре ще бъде готов да напусне лагера на шоуните. Утре той, Йън и Албина ще бъдат на път за форт Пен. Надяваше се, че след няколко седмици този кошмар със Смеещия се

Дъжд ще свърши. Щом като отмъстеше, той щеше да вземе решение дали да се върне в Лондон с Йън. Най-напред трябваше да намери Синьо-зеленото Око. Нямаше сили и време да се безпокои за баща си или тъмнооката Албина, която го преследваше в сънищата.

— Лека нощ, Йън — каза той тихо. — До утре сутринта.

— Не ме чакай — извика Йън след него. — Намерих си една вдовица, която ме очаква в колибата си.

Ловеца се разсмя, красивият му глас огласи нощта. Той махна с ръка и все още се смееше, когато мина покрай колибата.

Рано сутринта, на зазоряване, Албина, Ловеца и Йън стегнаха багажа си и се приготвиха да тръгнат към форт Пен, както им бе казал шаманът. Малка група от шоуни се събраха, за да ги изпратят. Бяха наметнали на раменете си одеяла, за да им е по-топло.

Тази-която-шепти-на-вятъра стоеше до своите синове. Тя говореше нежно на Йън и Пълзящата Костенурка превеждаше. Албина стоеше настрани, до Ловеца, и слушаше.

— Нашата майка ти пожелава успешно пътуване и щастие през останалите дни — превеждаше Пълзящата Костенурка. — Казва, че ще се моли за своя син, който загуби, но сега намери отново.

Йън слушаше внимателно. Когато заговори, от дъха му започна да се образува пара. Утрото бе доста студено.

— Кажи на Тази-която-шепти-на-вятъра — той погледна към Ловеца, — кажи на моята майка, че ѝ благодаря за молитвите... благодаря ѝ, че ме е познала. За това ще бъда вечно благодарен.

Пълзящата Костенурка преведе бързо. От очите на майка му бликнаха сълзи. Тя пристъпи към Йън, като вдигна ръце. Той наведе глава, за да му сложи кожена огърлица на врата. Ръката му докосна прекрасно изваяния черен камък, който висеше на кожената каишка. Старата жена заговори отново.

— Майка ни казва, че е взела този черен камък в деня, когато е загубила своя първороден син. — Пълзящата Костенурка превеждаше. — Тя е носила този камък на тревогата в своята торба през всичките тези години и всеки път, когато е мислила за своя загубен син, е търкала камъка. Сега той е изгладен с любовта на майчината ръка. Носи го, за да те пази, тъй като тя не е могла да те опази.

От очите на Албина бликнаха сълзи, но тя не ги избърса. Ловеца сложи ръка на рамото ѝ. И двамата наблюдаваха Йън, който се наведе и целуна съсухреното лице на майка си.

— Да тръгваме — каза Йън смутено, като остави майка си и брат си. — Ако ще пътуваме към Пен, трябва да побързаме. Мирише ми на сняг. — Той мина бързо покрай Ловеца и Албина, развълнуван от подаръка на майка си, но не искаше никой да разбере това. — Знаете колко мразя този сняг.

Албина се засмя и махна за сбогом на Пълзящата Костенурка, майка му и Джудит, която стоеше зад тях.

— Благодаря ти — каза ѝ тя — за твоето гостоприемство. Няма да забравя своята нежност.

Джудит пристъпи напред, като държеше една кожа от заек с лисичи опашки, които бяха прикачени към яката. Тя метна прекрасната кожа върху раменете на Албина.

— Нека Бог Уишемото те води по време на твоето пътуване — наведе се тя и прошепна на Албина — а също и в любовта. Той е добър човек, Албина. Не го напускай.

Албина усети, че се изчервява.

— Благодаря ти за наметалото — промълви тя и целуна Джудит по бузата. — Никога не съм имала нещо толкова прекрасно. Ще го пазя като скъп спомен.

Джудит отстъпи настрана. Наоколо имаше индианци, които бяха дошли в студеното утро, за да ги изпратят. Шаманът и неговата жена тръгнаха към тях. Този — който — желае протегна набръчканата си и загоряла от слънцето ръка към Ловеца. Той каза няколко тържествени слова, след това се обърна и си тръгна.

Албина можеше да се закълне, че чу името си.

— Какво каза? — попита тя Ловеца, след като се сбогуваха с хората и тръгнаха след Йън.

— Нищо важно — измърмори Ловеца. — А сега да вървим. Предстои ни тежък ден.

Албина вида, че той тръгва, но все още бе объркана от неговата грубост. Като реши, че е невъзможно да разбере хората, тя тръгна бързо, за да ги настигне. Заешката кожа топлеше нежно раменете ѝ.

Огънят проблясваше, като галеше със своите дълги пръсти лицата на морните пътници. Йън вече се бе приготвил за сън. Беше се увил в меча кожа близо до огъня и прегръщаше едно шише уиски.

Албина и Ловеца все още седяха около огъня, заслушани в тихите звуци на гората. Пътуването бе дълго, но приятно, и двамата не вярваха, че денят е свършил.

Албина държеше една калаена чаша с чай в ръцете си. Ловеца се бе излегнал край нея и пушеше индианската лула, която му бе дал Пълзящата Костенурка. Говореха през целия ден, докато вървяха, повече за незначителни неща, но този разговор ги бе сближил.

Албина откри, че, независимо от обноските, харесва Ловеца. Той говореше добре и тя се смееше, когато ѝ разказваше за годините в Оксфорд. Разказа ѝ за обичаите на шоуните. Бе силно развълнувана от това. Той беше човек, който напълно изживяваше събитията, нещо, което бе прекрасно и което тя би желала за себе си.

Ловеца се загърна в еленовата кожа и се подпря на лакът, за да вижда по-ясно лицето ѝ.

— Кажи ми нещо — каза той нежно. — Коя си ти в действителност?

Тя отпи от чая, като се наслаждаваше на вкуса на билката, която той бе избрал за нея.

— Знаеш ли, не ви казах истината, защото се боях, че ще ме задържите и ще искате голям откуп.

— Сега знаеш, че не е така.

Тя се обърна към него. Лека усмивка заигра върху лицето ѝ.

— Не бих казала това. Сега, когато ви познавам, съм сигурна, че не трябва да казвам коя съм.

Той се намръщи.

— Защо трябва да искаме откуп?

— Защото сте мъже и бихте искали джобовете ви да са пълни с пари.

— Парите нямат смисъл за мен, Алби. Имам повече, отколкото бих могъл да похарча през целия си живот.

— Тогава ми кажи ти — подразни го тя.

— Говоря сериозно. Искам да знам коя си. — Лешниковите му очи се свиха. — Кой те търси сега? Кой плаче за теб? Майка? Баща? Любовник?

Тя се обърна и се загледа в пламъците. Внезапно ѝ стана тъжно.

— Никой — промълви тя. Почувства, че сложи ръка на коляното ѝ. Бе развълнувана от нежността му. — Никой — повтори тя, — казах ти вече. Два пъти ме сгодяваха. И двата пъти нищо не стана. Баща ми ме изпрати в Мериленд в немилост. Чичо ми и леля ми трябваше да ме оженят за когото и да било.

Той се засмя и стисна коляното ѝ.

— Не се тревожи толкова много. Искам да кажа, че си подходяща партия за един мъж. Зъбите ти са хубави, не си болна. Трябва да те чуя дали можеш да виеш при пълнолуние.

Тя се засмя. Знаеше, че иска да я развесели, и тя хареса това.

— Мисля, че това, че се отказаха от мен, ми създаде лоша репутация. Това и острият ми език. Нито един почтен мъж от моите кръгове в Лондон няма да ме хареса, поне така каза баща ми, когато ме натовари на кораба за Американските колонии.

— Твоят баща? И кой е баща ти?

Тя се обърна към него. Изучаваше лицето му. Светлината от огъня очертаваше скулите му и се отразяваше в червената му коса, пръсната върху раменете му.

— Защо си толкова любопитен? Съпруга ли си търсиш?

Боже господи! В мига, когато изрече тези думи, тя вече съжеляваше. Не разбра какво я накара да каже това. Ако Ловеца бе човекът, за когото намекуваше Йън, то той не би се интересувал от нея.

Албина сведе поглед, като чакаше да чуе смеха му и конфузното положение, което щеше да последва.

Но Ловеца не се изсмя.

След малко каза:

— Йън твърди, че след като намеря човека, който е убил жена ми, трябва да се върна към моите задължения в Англия. Мисля, че задълженията ми включват и намирането на съпруга.

Успокоена, че разговорът се бе обърнал към него, тя го погледна в лицето.

— И какво мислиш за тези задължения?

Той въздъхна.

— Хубав въпрос. — Прокара пръсти по заешката кожа, с която тя бе прикрила кръстосаните си крака. — Изведнъж си помислих за баща си. Сигурно съм го наранил много.

— И сега съжаляваш, така ли?

Той сви рамене.

— Не съжалявам, че съм дошъл тук. Не съжалявам, че съм обичал Смеещия се Дъжд. — Албина усети, че се напруга, когато говореше за своята жена, но след това продължи. — Съжалявам, че напуснах Англия по този начин. Трябваше да кажа на баща си, че не съм готов да се ожения за жената, която бе избрал за мен. Трябваше да му кажа, че искам да отида в колонии, както той бе направил някога. За бога, бях на около тридесет години. Трябваше да намеря сили да му кажа всичко това, вместо да бягам като подплашен заек.

Албина сложи ръката му върху своята.

— Мери Албина Ламберт.

Ловеца почувства, че сърцето му спира. Той я погледна с надежда, че не е чул добре. Сплете пръстите си в нейните.

— Какво каза?

Тя му се усмихваше.

— Казах, че съм Мери Албина Ламберт. Искаше да знаеш името ми. Аз ти го казах. Баща ми е граф Монтроп.

— Мери Ламберт — промълви Ловеца тихо. Боже, не можеше да бъде. Шансът тази жена да бъде неговата годеница бе едно на милион! Беше твърде изумен, за да говори.

— Познаваш ли моя баща? — чу я той да казва. Ловеца погледна към нея и видя, че тя го гледаше любопитно.

— Твоят баща е граф Монтроп, така ли? — Спомни си ниския и набит граф и киселото му лице. Ловеца никога не бе мислил за малката Мери Ламберт, която бе оставил, без дори да я види. Просто бе решил, че баща ѝ я бе оженил за друг графски син. Изведнъж разбра цялата абсурдност на ситуацията. Нощта, през която той не се появи на годежа, Албина бе тази, която бе останала да носи срама на изоставена. Албина бе тази, която бе потърпевша от гнева на баща си и на неговия баща.

— Ловецо, попитах те дали познаваш баща ми? — повтори тя въпроса си.

Той погледна невинното ѝ лице, като се чувстваше като последен глупак.

— Да, наистина, срещал съм го веднъж. Приятен джентълмен — излъга той.

Тя се засмя, като изтегли ръката си.

— Може би това не е бил баща ми.

За момент Ловеца не знаеше какво да каже. Искаше да ѝ каже истината за това кой е, какво е направил, но просто не можеше да се реши. Вместо това потърси ръката ѝ, като я взе в своята лапа.

Когато заговори отново, гласът му бе лек и шеговит.

— Не знам, може би ще трябва да ти кажа нещо във връзка с твоето предложение.

— Какво предложение?

Той хвана ръката ѝ и леко я притегли, за да легне до него, като я гледаше право в очите.

— За нашия годеж.

— Да се оженим? — Албина преглътна развълнувана. — Никога не съм предлагала подобно нещо! Бях малко саркастична, знаеш много добре! — Албина погледна учудено, но не толкова, колкото бе той, когато разбра какво е казал. По дяволите! Той нямаше намерение да се жени за тази дама. Смеещия се Дъжд беше неговата жена. Той я бе оставил да отиде в гората сама и сега тя е мъртва. Той не заслужава съпруга като Албина. Той не заслужава никаква жена. — Да се сгодим ли? — продължи тя. — Това е невъзможно.

— Разбира се, че е възможно. — Той се засмя, като разтъркваше пръсти под брадичката ѝ. — Представяш ли си двамата в една голяма каменна къща в Лондон. Ти ми викаш от стълбището като жена на търговец на риба.

Тя се засмя.

— А ти танцуваш около черешовата маса гол, само с пера върху главата.

Гласът ѝ зазвуча в ушите му и внезапно той почувства желание да я целуне по устата. Преди да помисли, се наведе над нея и го стори.

Смехът и спря, за миг замълча, докато го гледаше.

— Мислех, че няма да направим това отново — промълви тя, като не предприе дори опит да се отдръпне.

Ръката му се плъзна и той я хвана през кръста, като я привлече плътно към себе си. Целуваше върха на носа ѝ.

— Кой е казал това?

— Онази нощ, спомняш ли си? Ние... ние се съгласихме, че това не е хубаво.

— На мен ми се струва, че е хубаво — отговори той, като я целуна отново, сега по потръпващите ѝ устни. — Струва ми се, че е приятно.

Тя затвори очи.

— Точно така — каза тя тихо, — точно затова не трябва да го правим. Твърде хубаво е.

Ловеца вплете пръсти в нейната свежа и чиста коса и допря устни до нейните. Тя въздъхна упоено.

Боже господи! Тя бе прекрасна! Устните ѝ бяха толкова меки. Притискаше ги към неговите, усети огън в целувката и тръпки по цялото си тяло. Чувстваше възбуда в слабините си. Откога не бе чувствал тази топлина?

— Албина — промълви той. — Алби.

Тя легна по гръб и той я притисна на своята еленова кожа. Галеше бузата ѝ с пръстите си, като докосваше горната ѝ устна с върха на езика си.

Тя се засмя, погали рамото му с ръката си и се повдигна, за да го целуне, търсейки езика му в някакъв невинен копнеж.

Ловеца въздъхна.

Смеещия се Дъжд обичаше да се люби, нежна и всеотдайна, но пасивна. Той я бе любил много пъти, но тя никога не бе го любила. Тази жена, тази жена тук в неговите ръце го посрещаше, за да му върне това, което той даваше. Когато Ловеца мушна езика си в устата ѝ, галейки гръдта ѝ, всички мисли за мъртвата му жена изчезнаха като листата, събрали се в улея на скала, които есенната буря разпръскваше. В този миг, за него имаше значение само чувствената уста на Алби, нейното нетърпеливо докосване.

Той я целуна отново и отново по бялата и мека плът на раменете и шията ѝ, гъделичкаше с езика си краищата на ушите ѝ, отново устните ѝ, като че ли не можеше да се задоволи. Тя тихо стенеше в ръцете му, повдигайки гърба си, за да посрещне неговите движения, като се притискаше импулсивно към слабините му.

Пръстите му намериха възела на колана ѝ и той го развърза. Целуваше вдлъбнатината на шията ѝ, плъзна ръка под меката кожа и започна да гали голите ѝ гърди.

Албина стенеше тихо в ушите му, като предизвикваше тръпки по цялото му тяло.

— Ловецо — прошепна тя. — Не бива да правя това, не бива да правим това.

— Искаш да спра ли? — каза той с усилие, въпреки че всичко, за което можеше да мисли сега, бе да докосва зърната на гърдите ѝ с език.

— Да! — изпъшка тя. — Не... не знам. — Тя вплете пръсти в косата му. — Прекрасно е. Никой мъж не ме е докосвал по-рано. Никой мъж...

Той я накара да мълчи, като я целуна отново.

— Ще спра — каза ѝ той, като изпитваше неземно блаженство от допира на гърдите ѝ. — Само ми кажи.

Тя изпъшка нерешително.

— Да. — След това вдигна глава, за да го целуне по устата. — Спри, защото иначе ще се съблека гола... ако, разбира се, имам какво да съблека.

Той изпъшка и неохотно дръпна ръката си от топлината на копринената ѝ плът.

— Добре. — Прокара ръка по косата си, като се опита да се успокои. — Ще спра, но сутринта ще съжаляваш за това.

— Сигурно ще съжалявам. — Тя седна, дишането ѝ все още бе ускорено. — Но това може да ни докара само неприятности. — Опита се да оправи туниката си. Бе твърде смутена.

Той се протегна, отстрани ръцете ѝ и сам оправи колана ѝ.

— Добре, Алби. Разбирам.

Всъщност не я разбираше. Но сега бе толкова смутен, колкото и самата тя. Не разбираше защо толкова силно го привличаше. Не мислеше нито за Смееция се Дъжд, нито за нейния убиец, който бе на свобода.

Тя го погледна, тъмните ѝ очи бяха пълни и излъчваха емоциите, които я владееха.

— Не, не разбираш. Как би могъл, като и аз самата не разбирам себе си. Желая те, Ловецо. Глупаво е. Няма съмнение. Но точно това желая. Аз...

— Тихо — каза той, като я привлече в прегръдките си. — Ти говориш твърде много, знаеш ли?

Тя склони глава върху гърдите му.

— Знам, знам. Винаги говоря, когато съм нервна.

— А когато си доволна, тъжна, щастлива или...

Тя покри устата му с ръка.

— Ти ме объркваш, млъкни!

Той я целуна по косата. Боже господи! Той искаше да се люби с нея. Сега дори повече, отколкото преди малко. Това нямаше значение, знаеше много добре, но тази нощ бе твърде уморен, за да се тревожи.

Ловеца въздъхна и легна върху кожата си, като притискаше Албина в ръцете си.

— Какво правиш?

— Просто легни до мен — прошепна й той. — Искам да заспиш в ръцете ми. — Той се усмихна. — Просто да заспиш.

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Искаше да каже нещо, да спори, но спря.

— Добре — отговори тя и сведе глава върху рамото му. — Но какво ще каже Йън?

— По дяволите Йън, по дяволите целия свят. — Той придърпа едно вълнено одеяло върху двамата и я притисна още по-близо. — По дяволите всичките — промърмори той, като затвори очи — поне за тази нощ.

ГЛАВА 11

В продължение на цяла седмица тримата пътуваха без произшествия на североизток. Вятърът ставаше все по-силен и листата започнаха да променят цвета си, падайки обагрени в червено, оранжево и жълто върху пътиниците. Утрините бяха толкова студени, че когато Албина говореше, дъхът ѝ замръзваше. Но следобедното слънце бе все така ярко и топло.

Въпреки че пътуваха бързо, тя не се чувстваше уморена. Нощта, през която се бяха целували с Ловеца в селото на шоуните, бе решаваща в живота ѝ. След думите, които си бяха разменили, целувките, които бяха споделили, тя вече се чувстваше по друг начин. За първи път в живота си не бе пренебрегната. За първи път в живота си имаше приятел.

Албина не знаеше какво ще излезе от това приятелство между нея и Ловеца. Не знаеше и какво иска да стане с него. Това, което съзнаваше, бе, че той я подтикна към нов живот, твърде витален в сравнение с по-ранното ѝ съществуване. Ядосваше я, но я правеше и по-щастлива, отколкото досега.

Объркваше я, но и показваше това, което бе зад стената, където никога не бе надниквала. През тези последни дни тя бе научила повече за себе си и света, отколкото през целия си живот.

Йън продължаваше да я уговаря да се върне с него в Лондон, като го правеше по начин, който по-скоро я забавляваше, но не я обиждаше. Под влияние на Ловеца, Йън се държеше естествено, не екстравагантно, както преди.

На третия ден, следобед, Албина крачеше между двамата мъже, а натовареният катър ги следваше. Хълмовете на страната на шоуните се бяха смалили, което им помагаше при ходенето. Така можеха да разговарят спокойно, без да се уморяват. Тримата говореха за това какво биха опитали, като се върнат в Анаполис. Ловеца мечтаеше за телешка пържола в сос от гъби. Албина за чаша истински чай, а Йън

за бутилка скъп френски коняк и руса дама. Тримата се смееха, когато изведнъж Ловеца спря да говори, ослушвайки се.

В момента, когато сложи пръсти на устните си, Албина веднага млъкна. Сега тя добре познаваше Ловеца и съзнаваше опасностите, които ги заобикаляха. Йън грабна пушката от гърба на животното. Ловеца взе една стрела от колчана и я сложи в лъка си.

Албина се заслуша в шумовете на гората, които бяха една смесица от звуци, но след няколко секунди тези звуци се избистриха в съзнанието ѝ и тя можеше да ги различи поотделно. Чу дърветата, които се люлееха от бриза и листата, които падаха на земята. Чувахе звуците на катеричките, които събираха зимнина. Чу и следобедната песен на лястовицата.

След това изведнъж ято пѣдпѣдъци излетя от един храст до пътя. Ловеца вдигна лъка си и се приготви да пусне стрелата си. Йън щракна затвора на пушката си.

Устата на Албина пресъхна. Тя се страхуваше, но не чак толкова много. Би желала да има някакво оръжие, за да може да се бие, ако се наложи. Твърде много бе преживяла, за да загине от стрелата на ирокезите.

— Тя! — прозвуча от храстите. — Не. Този мъж идва с мир.

Гарвана. Албина позна безпогрешно гласа му. Тя се обърна към Ловеца, тъй като през тези три дни свикна да се обръща към него, когато се страхува или не е сигурна в нещо.

— Гарвана — каза тя твърдо. — Не му вярвайте. Това е трик. Няма да отида с него. По-скоро ще умра, отколкото да тръгна с него.

Ловеца даде знак с лъка си.

— Излез, за да те видим, Този — който — желае — да — умре.

Гарвана се появи зад храстите с вдигнати ръце. Лицето му бе обезобразено, челюстта му изкривена. На мястото на двата предни зъби зееше дупка. Ръката му, където липсваха трите пръста, бе омотана с кървави парцали.

Инстинктивно Албина понечи да отстъпи назад, но не го направи. Стоеше плътно зад Ловеца.

— Сам ли си, или твоите приятели песове чакат по дърветата?

— Не. Този мъж е сам.

— Песове приятели — смотолеви Йън. — Господи, Алби, ти говориш като Ловеца! Ловецо, чуваш ли!

Тя му хвърли такъв ядосан поглед, че той веднага млъкна.

— Защо си тук? — попита Албина, като наново се обърна към Гарвана.

Той все още държеше ръцете си над главата.

— Дойдох да ви предупредя, да предупредя Ловеца на шоуните.

— Какво, по дяволите, плеци? — въздъхна високо Йън. — Трябва просто да го улучиш, Ловецо. Нали му каза, че ако видиш грозното му лице отново, ще го убиеш. Бих го направил, но искам да запазя куршумите си за някой благороден елен. Не мога да ям мохауки. Просто стомахът ми не ги понася.

— Нека говори — тихо каза Ловеца.

Албина погледна отстрани Ловеца. Видя, че е доволен, че разпитва мелеза, и продължи с по-голяма самоувереност.

— Дошъл си да предупредиш Ловеца, така ли? Да го предупредиш за какво?

Гарвана облиза устни, като не сваляше поглед от опънатата тетива на Ловеца.

— Дошъл съм да го предупредя за капитана. Той и неговите войници го търсят. Търсят и бялата жена, която се нарича Албина. Не трябва да ходите на север, към залязващото слънце. Той е там.

Ловеца даде знак на Гарвана да излезе от храстите и се приближи. Той направи това, но много предпазливо. Куцаше. Кожената му наметка и мокасините бяха изпокъсани и окървавени.

— Сваля ръцете си — каза Албина. — Ако мръднеш, той ще те убие, нали разбираш?

Гарвана бавно смъкна ръцете си. Ловеца освободи лъка и го остави настрана.

— Аз съм без оръжие. Те го взеха. Ако този Ловец се опита да ме убие, няма как да се защита — каза Гарвана. — Аз разбирам, че Ловеца на шоуните ми подари веднъж живота. Той можеше да ме убие.

Тя се засмя, но Гарвана говореше сериозно.

— Тогава защо рискуваш отново? Защо дойде при нас, като знаеш, че може да те убие? Защо не избяга, когато имаше тази възможност?

— Чуйте ме. Дойдох да предупредя Ловеца. Капитанът го търси. Капитанът ме освободи, защото му обещах да му доведе жената.

Жената, за която ми плати. — Изведнъж очите му заблестяха с особено предизвикателство. — Но аз няма да направя това.

— Няма да направиш това? Това някакъв трик ли е? Защо ме предупреждаваш? — попита спокойно Ловеца.

— Не е трик. Предупреждавам те, за да не умреш.

Ловеца слушаше внимателно думите на метиса.

— Ясно е, че капитанът те е пребил, за да направиш това. Защо не избяга на север, когато си имал този шанс? Или защо не се опита да грабнеш Албина и да я отведеш при него?

Гарвана погледна скъсаните си мокасини.

— Баща ми бе достоен човек. Този мъж — той се тупна по гърдите — няма нищо друго, освен... — Той погледна Ловеца. — Но... ти даваш на този човек без достойнство шанса да живее, като можеше и да не го направиш. Баща ми би ти предупредил, ако му беше дал тази възможност.

Сега бе ред на Ловеца да се засмее.

— Ирокез със съвест! Падам от смях! Никога не съм чувал подобно нещо!

Гарвана сведе глава.

— Предупреждавам те сега. Не отивай в тази посока. На североизток те чака смърт. Там е лошо за бялата жена. Капитанът ще я продаде на моите хора, както е правил това и друг път.

— Говориш сериозно, нали? — попита Албина, като гледаше подутото му от бой лице. — Ти наистина си дошъл да ни предупредиш, нали?

— Да, и сега моята задача е изпълнена. Този мъж ви предупреди. Ако не искате, аз ще си отида у дома при моите братя и сестри на езерата.

— Ти ме предупреди и сега ще бягаш, така ли? — изкриви лицето си Ловеца. — Капитанът ще те проследи и ще те убие. — Той кимна с глава. — Както гледам, вече се е опитвал.

— Той няма да ме убие. — Гарвана вдигна ръката си, която бе превързана с кървава превръзка. — Този мъж ще бяга като вятъра, невидим за неговите войници.

Йън се облегна на едно дърво и извади сребърната кутийка за енфие от жилетката си.

— Може би е капан. Капитанът не ни търси. Гарвана ни чака с група от червенокожи, които може би са по дърветата. Казвам ти да го убиеш и да свършиш с него веднъж завинаги.

— Можете да убиете този мъж — повтори тържествено Гарвана. — Но тези уста казват истината.

— И какво от това? — попита саркастично Йън. — Ти никога преди това не си лъгал, нали Гарване?

Той отново сведе глава.

— Тези устни са изrekli много лъжи, много полуистини, но сега ви казвам, че говоря истината.

Албина скръсти ръце пред гърдите си и погледна Ловеца. Очевидно и той преценяваше думите и мотивите на Гарвана.

— Какво мислиш? — попита Ловеца тихо, като само Албина го чу.

Тя пристъпи към него.

— Мисля, че казва истината.

— Защо мислиш така?

Тя сви рамене.

— Просто инстинктът ми подсказва.

Ловеца кимна с глава.

— Добре е, че се осланяш на инстинкта си. Слушай, наблюдавай, размишлявай, но накрая трябва да се осланяш на него.

Тя погледна красивото лице на Ловеца. Обицата му блестеше на слънцето.

— И така, ние няма да вървим на североизток, нали?

Той напрегна лицето си.

— Трябва да вървим точно натам.

— Ловецо...

— Къде са капитанът и неговите войници? — попита Ловеца Гарвана, като престана да говори с Албина.

— На два дни път. — Гарвана посочи в посоката, в която вървяха Албина, Ловеца и Йън. — Един английски форт. Фортът трябва да пази английската земя, но според мен войниците не вършат това. Вместо това ядат, пият, играят на карти и се занимават с жени.

Ловеца кимна с глава.

— Благодарим ти за това, че ни предупреди. Можеш да си тръгваш.

— И вие продължавате по този път?

— Ние трябва да продължим — отговори Ловеца. — Търся един човек. Пътуваме за един форт на три или четири дни оттук. Форт Морис. Фортът на Завоя — на — реката.

— Тогава върнете жената обратно, ако искате да я спасите. Пратете я при шоуните. — Той кимна към Йън, който търсеше нещо из багажа и мърмореше, че е гладен.

— Не — каза Албина. — Ние ще пътуваме заедно. — Тя погледна Ловеца и след това Гарвана. — Няма да се разделяме. Ловеца на шоуните търси човека, който е убил жена му. Ние всички го търсим. — Не разбра какво я бе накарало да говори така. Тя не искаше да участва в отмъщението на Ловеца. Не се интересуваше от неговата любима Смеещия се Дъжд. Тя просто искаше да си бъде у дома. Нали така?

Ловеца я погледна и видя светлина в очите ѝ, без да разбира какво е това. След това погледна Гарвана.

— Фортът, към който пътуваме, е на север. Ще се съобразя с твоето предупреждение и ще се опитам да се предпазя от войниците.

— Това не е достатъчно. — Гарвана поклати глава. — Капитанът е чудовище. Той не спазва никакви английски закони. Няма никакъв форт, а само войници. Мъже на ирокезите вървят с него. Той ще ви намери и ще вземе бялата жена. Ще ви убие.

— Не се безпокой. Сега се измъквай от колонията. Тичай колкото се може по-бързо. Върни се при семейството си и никога не се връщай в земите на делауерите и шоуните.

Гарвана се обърна с намерението да тръгне.

— Гарване — извика му той.

Метисът се спря.

— Този мъж ти благодари. Сега сме наравно. А сега тръгвай, докато не съм загубил търпение и не съм те убил, както ти казах, че ще направя.

Без да каже нищо, Гарвана се шмугна в храстите и изчезна от очите им. Албина дори не видя къде потъна. Ловеца я докосна по рамото.

— Страхуваш ли се да тръгнеш?

Тя го погледна.

— Да.

Той докосна бузата ѝ с пръсти.

— Разбираш ли, аз не мога да се върна.

Усети, че трепери, не знаеше дали от неговото докосване или от нещо друго.

— Разбирам.

— Ти и Йън бихте могли...

— Казах ти, че ще бъда с теб, докато се върна у дома.

— О, Боже! — измърмори Йън. Седеше на огромен камък до едно дърво и дъвчеше изсушено сърнешко месо. — Какво, да не би и двамата да търсите смъртта си?

Ловеца погледна Йън, но не отговори.

— Да тръгваме — каза тихо той. — Имаме още няколко часа, докато се стъмни.

Албина отиде при катъра и хвана юздите.

— Да тръгваме, Йън.

Йън стана, като клатеше неодобрително глава.

— Човекът ни каза, че някъде там ни чакат, за да ни убият, и ние въпреки това тръгваме. Не ми харесва това, ни най-малко. — Той сложи пушката на рамото си и тръгна след Албина и Ловеца. — Вие и двамата сте луди, казвам ви. Просто не мога да разбера кой е по-луд.

Ловеца, Албина и Йън пътуваха, докато се смрачи. Стигнаха едно сечище с малко, бълбукащо изворче. Щом като запалиха огъня и взеха решение за нощувка, Йън седна върху кожата си за спане и отпи от шишето с бренди.

Ловеца и Албина решиха да хванат малко риба и я опекаат за вечеря. Взеха въдица и тръгнаха по потока, като оставиха Йън сам.

След като намериха червеи под дънера на едно дърво, известно време Албина и Ловеца седяха мълчаливо, като се надяваха на улов. Албина бе привикнала към тишината в тази дива страна, въпреки че се почувства малко неловко от настъпилото мълчание. Колкото и странно да бе, тя се радваше, че е с Ловеца. Понякога думите бяха излишни. Накрая Ловеца наруши тишината на мрака.

— Мислих си за Гарвана — промълви той. — За неговия капитан. — Той я погледна. — Може би за теб ще бъде по-добре да тръгнете с Йън на юг. Ще стигнете Анаполис за няколко дни.

Тя дръпна въдицата си. Слънцето залязваше на запад, но небето все още бе осветено от пурпурните краски на залеза.

— Искаш да се отървеш от мен, така ли?

— Да, и не — промърмори той, като се опитваше да намери точните думи. — Албина...

— Ние се разбрахме да бъдем заедно, докато намериш Синьо-зеленото Око и след това ме върнеш у дома.

— Но...

— Ти ще ме заведеш у дома. Не Йън. — Тя наблюдаваше червея на края на въдицата си под повърхността на водата. — Харесвам Йън много, но не мисля, че мога да му се доверя. Понякога той е егоист.

— Да, така е. Но това е повече поза от негова страна. Ако го помоля, той ще умре за теб, Албина. Той би се пожертвал и за мен.

Тя не искаше да спори с Ловеца за Йън. Той бе негов приятел, нещо повече от приятел — брат. Но тя вярваше само на Ловеца.

— Казах, че ще остана с теб, и ще го направя. Не се страхувам от нищо.

— Разбира се, че не се страхуваш. Ти си най-смелата жена, която съм срещал. Мислех, че трябва да браня Гарвана днес, като те слушах как разговаряш с него. — Той се усмихна. — Просто няма защо да вървиш с мен. Това е моя битка.

— Йън се е съгласил да бъде с теб, за да намерите Синьо-зеленото Око. Приемам това. — Тя го погледна и отново се почувства разтърсена от дълбочината на кафявите му очи. — Аз знам какво искам, като казах днес, че трябва да вървим. Трябва да намерим убиеца на Смееция се Дъжд.

Ловеца прикрепи въдицата си за един корен, който се подаваше от брега, и седна до нея.

— Чувам това, което казваш, но не го разбирам. Ти дори не си я познавала.

— Никой няма право да прави това, което са извършили с нея. И с мен можеше да се случи същото.

Той се усмихна и докосна къдрица от косата ѝ, която беше паднала от завързаната ѝ на кок коса, като зави къдрицата на пръстта си.

— Искам да те целуна — промълви тихо той. Тя по-скоро усети думите му, отколкото ги чу.

Албина се обърна към него.

— Целуни ме. — Импулсивно тя се наведе към него и потърси устните му. — Макар че ще бъде по-добре аз да те целуна.

Видя очите му, които се притвориха, когато го целуна чувствено. Почувства, че може да го направи така щастлив, както той я бе направил.

— Желаех го отдавна — промърмори тя.

— А защо не си го направила досега? — той галеше с пръсти очертанията на брадичката ѝ, като се чудеше какво ли я бе направило толкова смела.

— Защо ти не ме целуваше, Ловецо?

— Защото не исках да се увличам. Не искам да се занимавам с теб. Не мога.

— Но ти вече го направи — промълви тя — Нали?

Той плъзна ръцете си около кръста ѝ и я привлече в скута си. Албина изпусна въдицата. Сега мислеше за друго.

— Да, направих го. Но това няма значение. Няма да продължи дълго. Ние сме твърде различни.

Устните им отново се срещнаха. И двамата го желяеха. Тя докосна кожената връзка на косата му и я отвърза. Червената му коса се плъзна по раменете му. След това зарови пръсти в гъстите му кичури, като се учудваше, че косата на един мъж може да бъде толкова мека, чувствена и в същото време толкова мъжествена.

— Нещата невинаги имат смисъл, нали, Ловецо? — тя го питаше така, както питаше и себе си.

— И нещата също не стават така, както човек мисли, че трябва да станат.

Той плъзна ръка в наметалото от заешка кожа и докосна гърдите ѝ през меката сърнешка кожа на туниката, която ѝ бе дала Джудит.

— Да, понякога нищо няма значение — повтори тя, а мислите ѝ горяха от усещането на неговите устни и топлината на неговата ръка.

Ловеца целуна вдлъбнатината на шията ѝ, като отвързваше елечето на туниката ѝ. Когато докосна голата ѝ гръд, тя изстена, учудена от усещането. Той докосна зърното на гърдата ѝ с палец и усети, че то набъбва.

Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ и тя се изпъна, като се наслаждаваше на вкуса му и на тръпките удоволствие, които усети по тялото си.

— Албина — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ. — Нека се любим, мила. И двамата го желаем. Пръстите му намериха връзките на туниката ѝ.

А тя бе пхнала ръцете си под наметалото му и галеше мъжествената му гръд.

— Не — промърмори тя. Ръката ѝ изучаваше здравето мъжко тяло. — Не мога.

— Няма да те нараня. Кълна се в Бога, че няма. Искам само да те докосна. Ей така. — Той разтърка зърното ѝ между пръстите си по един бавен, възбуждащ начин. — Искам да те целувам така. — Той зарови главата си между голите ѝ гърди и докосна горещите си устни до нейната откликваща плът.

Тя поклати глава. Бе останала без дъх. Устата ѝ гореше от целувките. Мислите ѝ бяха объркани. Испита физическа болка, но не знаеше защо.

— Не мога — повтори тя. — Искам го, Ловецо. Но просто не мога.

— Защо не? — Той хвана гърдата ѝ с ръка. Езикът му докосна зърното ѝ и тя се отпусна назад, изпълнена с огромно желание. Ръката му все още я докосваше и милваше всяка извивка на тялото ѝ. Усети топлина между бедрата си. — Защо не, Алби? — повтори той, като вдигна глава и я погледна право в очите. — Защо не ми позволиш? Ние и двамата сме вече наранени. И двамата имаме нужда да се изцелим. Нека се изцелим така, както само един мъж и жена биха могли.

Тя искаше да каже да. Искаше да се люби с Ловеца. Мислеше само за това, откакто я бе докоснал за пръв път. Искаше да знае какво е това между мъжа и жената, за което се водеха войни и мъжете се убиваха един друг, но...

— Не мога — каза тя отново. След това зарови глава в мишницата му, като се опитваше да се овладее. — Искам го. Но... не мога, Ловецо.

Той издърпа ръката си от туниката ѝ.

— Защо не?

— Защото... — Срамуваше се да го погледне. — Ти ще ми се подиграеш.

— Кажи ми защо.

Тя направи усилие, за да го погледне.

— Защото това е всичко, което мога да дам на съпруга си един ден. Ако някой въобще се ожени някога за мен. — Той изруга тихо и погледна настрана. — Да, това е истината. Помисли само. Опитай се да видиш нещата като мен. Това е всичко, което имам, Ловецо. Това се дава само веднъж.

Мускулите му внезапно се стегнаха. Нежността бе изчезнала от гласа му, когато той отново заговори.

— Искаш да кажеш, че очакваш да се ожения за теб, така ли?

— Не! — Тя не очакваше това от него. Неволно загърна елечето на туниката си. — Не, нямам предвид това. Искях да кажа...

Той я пусна от скута си и стана.

— Ти си като другите жени, Албина!

— Не! Не съм! — Тя скочи пред него. Искаше да го гледа. Никой мъж нямаше право да ѝ говори така. — Не съм като другите. Нямаше да бъда сама, ако бях като другите. Баща ми нямаше да ме изпрати толкова далеч, срамувайки се от мен. Ако бях като другите, нямаше да ме отвлекат и да оцелея, разбираш ли?

— Ти си като другите жени, които искат да хванат мъжа в капан и да се омъжат.

— Да те излъжа да се ожениш? — Тя избухна в силен смях от абсурдността на думите му. — По-скоро ще се ожения за Гарвана, отколкото за теб. Какво те кара да мислиш, че искам да се ожения за теб?

— Ти ми позволи да те докосна. Ти ме целуваш като жена, която иска да се люби.

— Позволих ти да ме докосваш, защото ми бе приятно. Защото ти доставям удоволствие. Това не означава, че искам да се омъжа за теб, за теб, нахален и миризлив негоднико!

— Затова и аз никога няма да се свържа с друга жена — каза той разгорещено, като се заканваше с пръст. — Ето защо! Ти искаш целия свят, но не даваш от себе си нищо.

Тя сложи ръце на хълбоци, без да се смущава, че гърдите ѝ се показваха. Усещаше приятния допир на хладния въздух върху кожата си.

— За какво говориш? — изкрещя тя вбесена. — Какви, по дяволите, ги плещиш? Не мислиш, като говориш. Мразя мъжете! Те никога не мислят.

— Дръж си езика зад зъбите — избухна Ловеца, като тръгна към лагера. — Пази си меките гърди.

— Кучи син! — изкрещя тя. — Мразя те. Надявам се, че капитанът ще те намери.

Той изчезна зад завоя на реката, като с това сложи край на кавгата им.

— Мошеник — промърмори тя, като сви ръце около кръста си, за да се предпази от внезапния студ. — Не ми харесват подобни истории.

ГЛАВА 12

Хайде, къде е авантюризмът ти, за който винаги ми говориш? — каза Йън. — Фортът се намира точно на два часа път на изток. Не е далеч. Там ще намерим добро ядене и меко легло за спане.

Албина вървеше след двамата мъже и слушаше разговора им, без да показва, че е сърдита. След инцидента от предишната вечер Ловеца през целия ден беше в ужасно настроение. Караше се с Йън за съвсем дребни неща. И което бе най-лошото, не обръщаше абсолютно никакво внимание на Албина.

— Не искам да спя в меко легло — изрече Ловеца. — Искам да намеря Синьо-зеленото Око. Уморен съм от това преследване. Омръзна ми вече.

— Доброто спане и едно чудесно ядене ще ни ободрят. — Йън погледна Албина през рамо. — Кажи ми, Албина, какво му е станало. Изглежда ужасно, нали? Този мъж има нужда от шише уиски и карти.

— Не ме намесвай в тези неща — каза тя и поклати глава. — Ще се оправи.

— Любовна караница — пошегува се Йън. — Нищо друго. — Той се обърна отново към Ловеца: — Хайде, приятелю. Умирам за бренди и компания. Само една нощ във форта и ще продължим.

— Последния път, когато спряхме във форт Потърс, ти остана три седмици — измърмори Ловеца. — За три седмици всичко ще се покрие със сняг.

— Какво мога да кажа? Близначките? Вега и Фрида. Кой мъж би могъл да устои на две дългокраки блондинки? — Той изтича, за да догони Ловеца, който бе избързал напред. — Но, обещавам ти, това няма да се случи пак. Само една нощ, кълна се в Бога, и ще тръгнем на север. Ще намерим Синьо-зеленото Око. Аз самият ще убия този мръсник.

Ловеца погледна през рамото си Албина.

— Може би искаш топла баня и меко легло. — Това бяха първите думи, която й бе казал през деня.

— Мога да се изкъпя и в потока и да спя на земята. Та нали това правя от толкова много време.

Йън поспря, като изчака Албина.

— Хайде, стига! Там ще има печено телешко месо, пасти, вино, баня. Обзалагам се, че имат дори и сапун. Пенещ се, дамски сапун. Там се върти огромна търговия. Магазинът им е голям. Кажи на Ловеца, че искаш да бъдеш там поне една нощ. За мен той не дава пет пари, но заради теб ще спре, Албина.

Тя го погледна.

— Казах ти, че не ме интересува. — Наистина й беше все едно. Та бе толкова нещастна след караницата с Ловеца миналата нощ, че дори мисълта за топла баня и хубаво ядене не я блазнеше. — Зависи от Ловеца. Той преследва този човек. Аз просто трябва да се прибера в Анаполис при моята леля и да запазя скалпа си цял.

Чу, че Ловеца въздъхна.

— Е, добре — каза накрая той. — Но само една нощ.

— Да — каза Йън и подскочи от радост, като стисна възбудено юмрук. — Една нощ в рая! — каза той и се затича да настигне Ловеца. — Една нощ — снижи той гласа си, — една нощ с близначките шведки. — Той го побутна радостно с лакът.

— Една нощ — повтори Ловеца, като го заплаши с пръст. — И след това тръгвам. Предупреждавам те. Със или без теб.

След по-малко от два часа Ловеца, Албина и Йън пристигнаха във форт Потърс. Посрещнаха ги двама английски войници в червени униформи и ги придружиха през вратата на оградения гарнизонен форт, който се намираше сред боровата гора.

След като минаха в ограденото място, Албина бе изненадана да види, че това бе едно малко градче. Въпреки че бе военен пост, както й обясни Йън, много от войниците или се бяха оженили за индианки, или пък просто живееха с тях, за да се спасят от самотата. През вратата се виждаше едно открито и кално място, следваха еднотажни и двуетажни дървени бараки, свързани помежду си. Наоколо тичаха няколко малки деца и сюрия лаещи кучета, гъски и няколко блеещи козела.

Войниците, които познаваха както Ловеца, така и Йън, ги поведоха към офиса.

Албина се приближи до Йън и Ловеца, когато влязоха в голяма стая, приличаща по-скоро на кръчма, отколкото на военно помещение. Тук-там се виждаха смачкани английски мебели и две дузини грубо издялани столове. Това, което правеше впечатление, бяха двете огромни гостни маси. Мъже с униформа седяха на тях, някои ядяха, други играеха карти. Един червен петел стърчеше по средата на една от масите.

В далечния ъгъл на стаята се виждаше голямо каменно огнище. Младо момиче бъркаше нещо като супа или яхния в голям съд. Около огнището се въртеше куче с дълги крака, което ръфаше голямо парче месо в един железен съд.

Албина усети, че стомахът ѝ се бунтува.

— Чудесно място — измърмори тя саркастично в ухото на Йън. — И за това цивилизовано място трябваше да вървим два часа?

Той се обърна към нея, като се хилеше.

— Какво очакваше да видиш тук? Гостната на кралицата ли? — Той сви рамене. — Питието не е кисело и месото не е червясало. Какво повече му трябва на един мъж?

Ловеца се наведе и прошепна на ухото ѝ.

— Докъде стигна величието. И това е цивилизация за Йън.

Албина вдигна поглед и видя, че Ловеца ѝ се усмихва. Гневът му се бе разпръснал като черен облак, пометен от вятъра. Тя също се усмихна.

— Ако това ви харесва, господине, то се харесва и на мен.

Ловеца продължаваше да се усмихва. Когато видя, че Ловеца и Йън влизат, един от офицерите скочи.

— Ловецо! Йън! Как сте, дявол да ви вземе? Миналата седмица чух, че скалповете ви висят пред колибата на един мохаук някъде на север. — Брадатият рус мъж удари Ловеца по гърба, като се смееше сърдечно. — Зная, че този метис Джоузеф само лъже. Плащам му, за да ми носи новини, а той само пие уискито ми!

Ловеца сложи ръката си върху рамото на Албина.

— Джошуа, искам да те запозная с лейди Албина Ламберт. Албина, капитан Джошуа Потър. Слуга на краля и дяволски добър войник. Управлява този нещастен английски форт. Отвоюва го от гората преди десет години.

Капитанът взе ръката на Албина и като се поклони, я целуна.

— О, една лейди. Вие сте първата, която имаме честта да посрещнем. Радвам се, че се запознахме.

— И аз се радвам, капитане.

Като все още държеше ръката ѝ, той кимна към Ловеца. Йън се бе устроил на далечната маса и вече играеше карти.

— И така, кажете ми как такава красива дама е тръгнала с двама негодяхи.

Албина погледна Ловеца за помощ. Наистина не искаше да обяснява цялата история за смъртта на чичо си и братовчедка си и отвличането ѝ от Гарвана. Не беше подготвена за това.

Усещайки мислите ѝ, Ловеца издърпа ръката ѝ от дланите на капитана.

— Дълга история, Джош. История, която може да се разкаже на топло и вкусно ядене и студена бира. Може ли тази млада дама да се изкъпе някъде. Пътуваме отдавна.

— Ще накарам Марта да се погрижи за това, мадам. — Той говореше направо на Албина, като игнорираше Ловеца. — Но ви моля да ми обещаете, че след като се освежите, ще ни направите компания. Ще се радвам да разговарям с вас по време на вечерята.

Тя кимна.

— Чудесно. Но първо банята.

— И чай — добави Ловеца. — Дамата би желала истински английски чай.

— На ваше разположение съм! — каза капитанът и се обърна към огнището.

— Марта.

Момичето пусна лъжицата в големия съд и изтича към тях.

— Да, капитане.

Тя бе почти дете, на десет или дванадесет години, лицето ѝ все още бе по детски закръглено. Албина се чудеше какво ли прави тук, в тази пустош. Каква ли тежка съдба я бе сполетяла толкова рано? Но Марта бе спретната и изглеждаше напълно здрава.

— Това е лейди Албина. Искам да я заведеш до стаите за гости и да приготвиш вода да се изкъпе и преоблече. Гореща вода, Марта. Накарай Алън да ти помогне.

Марта кимаше на всяка дума, като си избърсваше ръцете в престилката.

— Да, капитане.

— И нещо по-важно, пригответи й чай. Алън да вземе чай от моя шкаф. Дамата ще ти каже как да го пригответиш.

Тя кимна с глава.

— Да, сър. Веднага ще подготвя всичко. — Момичето се обърна срамежливо към Албина и каза: — Оттук, мадам.

— Отивай — измърмори в ухото й Ловеца. — Сега си на сигурно място. Няма да бъда далеч от теб. Тук съм с Джошуа. Когато ме извикаш, ще дойда.

Гласът му бе странно нежен. Просто не можеше да го разбере! Как можеше да й крещи така страшно вчера, а сега да бъде толкова нежен.

— Благодаря ти — промълви тя.

Той й махна с ръка, когато тя тръгна с Марта през една вътрешна врата. От тъмния коридор чу красивия, дрезгав глас на Ловеца и се усмихна. Когато беше мил като сега, когато се смееше, тя почти мислеше, че е влюбена в него.

Сърдечни рани! Не беше ли странно, че тя, лейди Албина Ламберт, е влюбена в Ловеца на шоуните. Албина се засмя високо в тъмния коридор. Марта се обърна и я изгледа подозрително.

— Не, не съм си загубила ума — увери тя младото момиче. — Поне засега.

Само след половин час Албина лежеше неподвижно в една дървена вана, пълна с гореща вода до брадичката й. Притворила очи, тя въздъхна, наслаждавайки се на момента. Никога по-рано не се бе чувствала така приятно във вана. Отпи глътка чай и положи отново глава на хавлиената кърпа. Беше забравила колко прекрасно се чувства човек, когато се къпе и пие горещ чай. Единственото нещо, което беше по-добро, бе...

Тя седна.

Ловеца. Мислеше само за него. Спомняше си ръцете му върху гърдите си. Неговия дъх. Въздъхна високо. Дали всички жени попадаха в този необуздан капан, или само при нея се случи?

Тя се изправи и излезе от ваната, като взе кърпата, която й бе оставила Марта. Избърса внимателно тялото си. Върху тясното

дървено легло бе просната светлосиня бродирана рокля, която Марта ѝ бе донесла. До роклята бе приготвила чифт долно бельо, включително корсет и вълнени чорапи. Марта почистваше нейните кожени дрехи и затова трябваше да сложи тази рокля, но мисълта за стегнатия корсет я накара да потрепери.

Това, което искаше, бе да слезе долу и да вечеря с Ловеца. След това да се мушне в топлото легло и да заспи.

Докосна меката, но плътна тъкан на роклята. Дали да сложи само роклята, без корсета? Никой няма да разбере.

Като остави корсета, тя се облече, среса чистата си коса и я вдигна назад все още влажна. Върза косата си с една панделка. След като изпи и последната глътка чай, тя тръгна надолу по стълбите, по тъмния коридор обратно към голямата стая. Нощният въздух в тесния коридор бе студен. Може би трябваше да вземе заешкото си наметало, но реши, че там ще бъде топло от огъня в камината.

Отвори вратата и влезе в столовата. Ловеца веднага скочи и дойде при нея.

— По-добре ли се чувстваш, мила?

Когато се наклони към нея, тя усети миризмата на бира. Ето, че той отново се усмихваше. Държеше се като влюбен. „Може би е от силното питие“ — помисли тя.

— Чувствам се доста по-добре, благодаря ти.

— Накарах Марта да ти затопли яденето. — Той я поведе към масата. — Гладна ли си? Яденето е чудесно. Много по-добро от това, което прави Йън.

Тя го погледна и се усмихна мило. Той се бе затоплил и махнал горната наметка и сега бе с кожените си мокасини и риза от сърнешка кожа без ръкави, която се връзваше отпред. Тук, в тази среда, толкова далеч от къщи и всичко, което бе толкова познато, той ѝ се видя страшно привлекателен с прекрасната си червена коса, сресана назад на плитка, и медната си облица на ухото, която проблясваше на светлината на огъня.

Тя седна на стола, който той ѝ посочи, и даде знак на Марта. Тя веднага донесе една чиния с ядене и халба студена бира. Мечешкото месо бе прекрасно, хлябът пресен и хрупкав, а бирата учудващо сладка.

Докато Албина се хранеше, тя се вслушваше в разговора на мъжете. Ловеца, капитанът и няколко други мъже привършваха вечерята си. На отсрещната маса Йън играеше карти с няколко войници с червени куртки. Веднъж се облегна назад и ѝ намигна, но веднага продължи играта.

След като омете и допълнителното, което ѝ сипаха, и изпи трета халба бира, Албина стана, за да се поразтъпче. Ловеца и капитанът бяха започнали приятелска игра на табла. Поканиха и нея, но тя отказа. Никога не бе обичала да играе на табла или карти. Стана и започна да наблюдава.

Горещината на стаята и бирата я караха да се чувства приятно. Спеше ѝ се. Знаеше, че трябва да си легне, но вместо това се мотаеше в стаята, като слушаше шегите на мъжете, които играеха карти. Чувахе и гласа на Ловеца.

Той я извика и тя се наведе към него, за да чуе какво ѝ казва.

— Изглеждаш уморена — каза той, а очите му проблясваха. Бе пил много, личеше от начина, по който говореше. Не бе пьян, но бе забавно да го слуша. — Нека те заведе да си легнеш.

Тя постави ръка върху рамото му.

— Не, стой тук. Продължавай играта си. Ти печелиш. Мога да намеря и сама стаята си.

— Сигурна ли си? — Той докосна ръката ѝ, която бе върху рамото му. Жестовите им бяха съвсем невинни. Но при всяко движение усещаха как чувствата им се възбуждат.

Внезапно пожела да е сама с него. Пожела...

— Всичко е наред. Лека нощ.

Почти се надяваше, че той ще стане и ще я последва, но той остана.

— Ще ти се обадя по-късно — извика той след нея и отпи от бирата.

Тя му се усмихна и тръгна към вратата. Горе, в своята малка и уютна стая, съблече роклята и сложи ризата, която намери на леглото. Мушна се в леглото, покрито с пухен дюшек, и се зави добре с одеялото. Затвори очи, но не можеше да заспи.

Мислеше само за Ловеца. За неговата миризма. Допирът му. Гласът му звучеше в ушите ѝ. Лежа така дълго време, като слушаше далечния шум от говора на мъжете и техния смях. Чу се лай на куче.

Някъде наоколо се разнесе смях на жена. Малкият часовник върху огнището отмери полунощ и след това един сутринта. Не можеше да заспи.

Тогава, точно когато бе започнала да се унася, чу, че вратата се отваря.

— Алби?

— Ловецо? — извика тя сънено.

— Спиш ли?

— Все още не. Влез — промълви тихо тя, като се облегна на лакът. Ако беше по-будна, може би щеше да си помисли дали да го покани, но толкова късно посред нощ, след дългия път и бирата, тя не виждаше защо да не го покани.

Почувства, че леглото потъва, когато той седна на края. Посегна да оправи косата ѝ.

— Добре се чувстваш в това легло, нали?

— Да — измърка тя. Той продължи да гали косата ѝ и тя се сгуши още по-дълбоко под завивките. Ръката му бе толкова топла, докосването му толкова успокояващо.

— Просто исках да ти кажа лека нощ. Ще спя с другите мъже, но ако имаш нужда от мен...

— Чувствам се отлично. — Тя легна по гръб и го погледна. На светлината на догарящите въглени виждаше очертанията на красивото му лице. Някъде се бе изкъпал. Косата му все още бе влажна и се бе навила на врата му. Бе сложил памучни панталони и едноцветна муселинена риза. Беше се избръснал и ухаеше на сапун и на онази мъжественост, която винаги се излъчваше от него.

Наведе се и докосна с устни бузата ѝ. Тя обърна глава и устата му се притисна до нейната.

— Албина — промълви той.

— Ловецо...

Невинната му целувка изчезна и тя изведнъж се озова до него, като го притисна плътно. Той легна до нея и се мушна под завивката. Без да мисли за нищо, тя прилепи голото си тяло до неговото. Простена, когато той плъзна ръката си под ризата ѝ и погали набъбналите ѝ зърна.

Ръцете ѝ галеха мускулите на раменете му и след това гърба му. Когато се целуваха, устните им се сливаха, телата им се преплитаха.

Миналото изчезна от съзнанието на Албина. Това, което имаше значение, бе този мъж и начинът, по който той я възбуждаше. Това, за което мислеше, бе въодушевлението, което изпитваше, когато галеше мускулестото му тяло.

О, Боже, какво чудесно творение бе мъжкото тяло! Колко по-различно от нейното. Докато нейната плът бе мека, закръглена и гладка, неговата бе твърда, мускулиста и окосмена.

Те се целуваха отново и отново и когато той легна над нея, тя не каза нищо, дори и когато вдигна нощницата ѝ.

— Желая те — измърмори той. Усети горещия му дъх. — Искам да се любя с теб. Искам да те възвися и след това да те върна на земята.

— Да — каза тя задъхано. — Да, Ловецо. Люби ме. Моля те, направи го. Искам го. Сигурна съм в това.

Той вдигна ръка, като галеше прасците ѝ, след това бедрата ѝ... и по-високо. Тя прокараваше пръсти във влажната му коса, която бе разпуснала. Простена високо, когато той докосна гнездото от къдрави косми между бедрата ѝ.

— О, Ловецо — изстена тя. — Ловецо...

Изведнъж той спря. Престана да я гали, като склони глава върху голата ѝ гръд.

Бе останала без дъх. Объркана. Това ли бе всичко? Така ли щеше да я остави с тази силна болка, която чувстваше ниско долу?

— Ловецо?

— Остани тук — каза ѝ той странно.

— Какво?

Той се измъкна от леглото и изтича към вратата.

— Казах ти да стоиш тук. Облечи си роклята. Поне сложи нещо отгоре. Запали една свещ. Ще се върна скоро.

Той тръшна вратата след себе си.

Албина тръсна глава, за да оправи мислите си. Пусна надолу краката си. Все още не си бе поела дъх. Какво искаше да направи? Дали не беше полудял?

Стана и затегна около кръста си долната риза. Приблужи се до лавицата над огнището и запали една свещ. Точно когато слагаше памучния халат, който Марта ѝ бе оставила на стола, Ловеца се върна. Той носеше, или по-скоро влачеше един мъж с гола глава, по нощница.

— Ловецо? — извика тя.

— Бракосъчетай ни, отче — настояваше Ловеца.

— Ловецо! — Албина триеше длани, напълно объркана.

— Какво? — измърмори отецът, който също бе объркан от думите на Ловеца. Той се взря, за да види по-добре Ловеца на слабата светлина.

— Чу ме. Казах да ни ожениш — повтори той, като махаше кичур от къдрици от рамото си. — Сега!

ГЛАВА 13

Сега? — запелтечи отецът, като чешеше сънено корема си. — По това време на нощта?

— Да се ожения за теб? — изригна Албина, която накрая бе осъзнала значението на думите му. — Да се ожения за теб? Няма да го направя никога!

Ловеца се обърна.

— Не, ще го направиш. — Той погледна пастора, който стоеше на прага. — Да, ожени ни. Тази нощ. Сега. В този момент.

— Сега... това е просто невероятно и необичайно. Е, добре. Но аз дори не съм облечен. — Той повдигна вежди. — Булката не е облечена, младоженецът също... — Той посочи голата гръд на Ловеца.

Албина се разхождаше из малката стая.

— Няма значение дали съм облечена или не. Същото се отнася и за него. Целият този разговор е излишен. — Тя докосна с показалец гръдта на Ловеца. — Няма да се ожения за теб. Не и тази нощ. Нито облечена, нито съблечена. Никога.

Ловеца се опита да я прегърне.

— Сега, мила...

— Махни ръцете си от мен. — Тя го блъсна. — Да ни си полудял? Ако това е някаква шега, не виждам хумора в нея. Може би си страшно пиян! Така ли?

Той се наведе към нея, за да не го чуе отецът. Гласът му бе топъл и дрезгав.

— Не съм по-луд от теб. Не се шегувам. Пил съм малко, защото иначе нямаше да имам търпение, но разбирам какво правя. Поне веднъж бъди сговорчива. Нека да свършим това. Искам да те имам тази нощ, и то да те имам както трябва. Цялата церемония ще трае само миг и след това ще продължим това, което бяхме започнали да правим в леглото ти. — Очите му се насочиха към леглото със смачкани завивки.

Тя хвана главата му с две ръце, като почти изкрещя в лицето му:

— Не ме ли чуваш, твърдоглав мошенико? Казвам ти, че няма да се ожения за теб.

Той я хвана за яката на халата и я привлече по-плътно.

— Ти ще се ожениш за мен, и то сега. Това е най-разумното нещо, което трябва да направиш. Ще го разбереш сутринта. — Той ѝ намигна. — Обещавам ти.

Тя се обърна към пастора напълно объркана. Той стоеше все още на прага. Ако Ловеца няма разум, то поне човекът на църквата...

— Сигурно няма да венчаєте жена против собствената ѝ воля?

Очите на отеца се разшириха.

— Не, не, разбира се. — Той погледна Ловеца за подкрепа. — Не, ако тя определено отказва да се венчае.

Ловеца я стисна за лакътя и я заведе до пастора.

— Тя иска да се венчае. Тя е лудо влюбена в мен. Избяга от дома си с мен. Трябва да се ожения за нея тази нощ, иначе репутацията ѝ ще бъде осквернена.

— Лъжец!

Ловеца затвори с ръка устата ѝ и се усмихна доволен.

— Това е само булчинска треска. Направи това, което ти повелява санът.

Албина се опита да се откопчи, но Ловеца я държеше здраво. Ръката му все още покриваше устата му.

Не можеше да мисли. Сигурна бе, че се шегува. Не можеше да се ожени без нейно съгласие.

— Ела, ела! — настоя той. — Нека го направим, сър! Както виждаш, аз съм нетърпелив младоженец.

Почтеният отец млъкна за миг и след това вдигна ръка.

— Роднини, ние сме се събрали...

Албина дръпна ръката му от устата си.

— Не, не е законно! — Дишаше тежко. Трябваше да измисли нещо! — Няма свидетели! Няма документ! — Тя сграбчи ръката на Ловеца. — Не може да се венчаеш така. Няма да важи пред съда.

Ловеца погледна Албина и след това преподобния пастор, който се успокои от нейните думи.

— Да, тя е права! — Ловеца въздъхна и прехапа долната си устна. — По дяволите! Искам да е законно! Не искам никой да обвинява децата ни, че са незаконни.

— Децата ни! — Албина стисна още по-здравомускулестата му ръка, като се опитваше да се контролира. — Ловецо, не можеш...

— Ще млъкнеш ли, жено? Само веднъж през живота си затвори сладката си уста. Не виждаш ли, че мисля?

— Ловецо...

— Да, разбрах. — Той я хвана за китката и я повлече като фурия покрай отеца. — След пет минути, отче. Давам ти пет минути, за да намериш хартия, перо и мастило и да се върнеш. Годеницата ми е права. Всичко трябва да бъде в съгласие с английските закони.

Преди достолепният отец да отговори, Ловеца се втурна в тъмния коридор, като я водеше със себе си.

— Хайде, Алби! Това е най-доброто, което може да се случи. Ще видиш, че съм прав, като размислиш.

Албина се опитваше да се изкопчи от него. Опитваше се да избяга, но напразно. Той бе по-силен и твърдо решен да се венчае. Босите му нозе се търкаха по неравния дъсчен под, докато я мъкнеше със себе си.

— Моля те, не прави това, Ловецо.

Изведнъж той спря и я притисна до една дървена стена. Приблужи лицето си до нейното и независимо от студения въздух, тя усети, че се стопля.

— Кажи ми, че не ме искаш, Алби — прошепна той дрезгаво. — Кажи ми, че не искаш да спиш с мен. Кажи ми, че не харесваш, когато те докосвам. — Той мушна ръка под гърдата ѝ, като галеше с палец зърното през меката тъкан на халата ѝ. — Ето така... — Той сведе устата си към шията ѝ. — И така. Кажи ми.

Тя отметна глава. Усещаше грубата дървена стена зад гърба си и нарастващото желание у Ловеца. Бе като в капан. Стисна затворените си очи. Да, да, тя го желаше страстно. Желаше го дори сега, когато неговото докосване бе малко грубо, целувките му малко по-настоятелни. Искаше да се люби с него. Искаше да знае какво е да бъдеш истинска жена, какво става между мъжа и жената, за което поетите пишеха, откакто свят светува.

Но да се ожени? Тя се страхуваше от него. Страхуваше се от непредсказуемостта на неговите действия. Страхуваше се от чувствата, които възбуждаше у нея, добри и лоши.

— Албина! — Той повдигна китките ѝ над главата, като търкаше тяло в нейното. Устните му потърсиха шията ѝ. — Чакам.

— Да — прошепна тя нещастно.

— Какво?

Той я целуваше отново. Объркваше я. Възбудата ѝ нарастваше, губеше всякаква представа за реалността.

— Чувам те, мила. Говори по-високо.

— Да...

— Какво да?

— Да, желая те. — Тя се бореше със сълзите си. — Желая те, Ловецо.

Той притисна силно устата си към нейната.

— И аз те желая. Няма нищо лошо в това, мила. Ние и двамата сме пълнолетни. Никой не е женен за друг. Нормално е аз да те желая, и ти мен.

— Но аз не искам да се женя за теб.

— Защо не? — Гласът му бе дрезгав. — Кажи ми, по дяволите! Може би имаш по-добро предложение?

— Не.

— Може би искаш да отидеш в манастир?

— Не.

Той прокара пръсти през косата ѝ.

— Погледни ме.

Тя отвори очи. Дори в мрака видя лешниковите му очи, очи, които пронизваха душата ѝ.

— Тогава защо?

— Защото, защото...

— А, разбрах! Не знаеш какво да кажеш. Ти си жена, а всички жени никога не знаят какво искат и защо! — Той грабна ръката ѝ и двамата тръгнаха по коридора. — Затова нека да го направим, преди да съм размислил и да съм се отказал.

— Ловецо. — Тя тичаше с него, като се страхуваше да не падне. — Ловецо, моля те...

Той спря и зачука с юмрук по една врата.

— Мога ли да вляза, Йън? — Завъртя топката и влезе.

Слаба жълта светлина осветяваше малката стая. На отсрещния край, който не бе много далеч от вратата, Албина забеляза тъмната

глава на Йън, някакви преплетени дълги и голи крака и гола гръд. Тя се сепна изумена, но Ловеца не обърна внимание на това. Опита се да се върне. Знаеше, че умира от срам, но Ловеца я държеше здраво за ръката.

Той тръгна към леглото и дръпна завивката.

— Йън.

— По дяволите! — измърмори ядовито Йън. От купчината върху леглото се чу високо хихикане.

Ловеца хвана края на чаршафа и го дръпна, за да види лицето на Йън.

— Имам нужда от теб, приятелю. Само за малко и след това ще можеш да се върнеш при твоето съкровище.

Йън се завъртя по гръб и изумено погледна Ловеца.

— Ти сигурно си загубил разсъдъка си.

— Ловецо? — чу се глас под завивките. — Ти, Ловецо на шоуните.

Албина зяпна от учудване, когато изпод чаршафите се появи едно женско лице. Жената се усмихна, една прекрасна руса коса и очарователно лице.

— Фрида! — Ловеца кимна като на позната. — Радвам се, че те виждам. Как е сестрата ти Вега?

— Ловецо! Това ти ли си? — От завивките се чу ново кикотене, след което се показва друга руса коса. Жените бяха близначки, приличаха си като две капки вода.

Албина зяпна с отворена уста.

— По дяволите, Йън.

След това, когато изведнъж разбра, че близначките бяха познали Ловеца, тя дръпна ръката си, която той все още държеше здраво.

— Познаваш ли тези леки жени?

Той се ухили глупаво.

— Албина, запознай се с Фрида и Вега — каза той и допълни — наши приятелки.

Втората близначка се протегна и хвана ръката на Ловеца.

— Йън каза, че си нещо зает. Но сега може да дойдеш, ако искаш. — Тя се захили лукаво.

— Не, не, съжалявам, но не мога, Вега. — Той нежно освободи ръката си. — Албина е моята годеница.

Вега погледна с дълбоките си сини очи и протегна ръка на Албина.

— О, съжалявам. Можете и двамата да дойдете при нас, Албина.

Когато момичето понечи да ѝ стисне ръката, Албина се дръпна, като че ли се бе опарила от огън. Сигурно Ловеца не би участвал в такава вакханалия!

— Мисля, че няма да можем — измърмори тихо тя.

Йън плъзна краката си надолу и преди да може да се обърне, Албина видя, че е напълно гол.

Чу мекия смях на Ловеца.

— Йън, ти се повече от мъж. Имам предвид, че правиш любов и с двете.

Албина чу как Йън навличаше панталоните си.

— Просто ми кажи, защо по дяволите ме викаш сега?

Албина видя, че той посегна към една полупразна чаша с уиски. Надигна я на екс. — Това е просто лудост, повярвай ми.

— Трябва да го спреш, Йън — изрече тя на един дъх. — Иска да се оженим. Не ме слуша. Той...

— Да се ожениш за нея? — Йън протърка лицето си, като гледаше недоверчиво спътника си. — Не можеш да се ожениш за нея! Твоят баща не би харесал една крава!

Албина сложи ръка на хълбока си, обидена от това, което чуваше.

— Какво? Мислиш, че не съм го заслужила? Трябва да знаеш, че баща ми е граф на Монтроп. Семейството ми от хиляди години е едно от най-уважаваните. — Тя го погледна презрително. — Ще ти кажа само едно нещо — никой от моето семейство няма индианска кръв.

Йън преглътна още веднъж, като прокара ръка в черната си коса. Той я погледна косо, очевидно бе объркан.

— Мислех, че не искаш да се омъжиш за него.

Тя бе сложила ръце на кръста си.

— Да... аз не искам, но не защото съм неподходяща, за да бъда жена на лорд Червенокосия! Той е луд! Не аз! Баща ми ще бъде този, който ще се вбеси, ако се върна вкъщи с него!

Ловеца сграбчи ръката на Албина.

— Защо не обсъдите тези неща утре. Сега, Йън, ти ни трябваш.

— Боже господи! Но аз не се женя за нея! За какво ти трябвавам?

— За свидетел. — Ловеца тръгна към вратата, като дръпна Албина със себе си. — Искам венчавката да е законна. Можеш да ми станеш кум.

Йън го последва, като се опитваше да разговаря с Ловеца.

— Правиш голяма грешка. Ще съжаляваш утре.

Ловеца го изгледа през рамо.

— Но затова пък ще имам една дяволска нощ.

— Прекарай тази нощ тук. — Йън посочи към стаята на близначките. — Вземи едната, или двете. Зависи от теб. Ще спя в коридора.

— Ще се ожения за нея. — Ловеца тръгна по тесния и тъмен коридор, като теглеше след себе си Албина. — Не можеш да ме спреш, Йън.

— Но аз не искам да се ожения за теб — протестираше Албина.

— Ти също не можеш да ме спреш.

Йън въздъхна, като тичаше след тях.

— Това да не би да е от чувството ти за вина? Това ли е? Защото, ако е така...

— Млъквай, Йън.

— Ловецо...

— Ти си с мен, нали, Йън? — Ловеца не спираше, но тонът му бе стоманен. — Ще ми помогнеш, нали? Защото ако не искаш, може да се върнеш при близначките. Вече съм решил. Няма нищо общо с миналото. Ще се ожения за нея със или без твоята благословия. Просто исках да бъдеш при мен.

— Не съм облечен. И, по дяволите, тук е студено. — Йън хлопна голата си гръд.

— Не мога да повярвам, че ще приемеш това, Йън — намеси се Албина. — Не мога да повярвам, че ще му позволиш насила да ме вземе.

Йън сви рамене и тримата влязоха в полутъмната стая на Албина.

— Какво да кажа, мила? Ловеца е най-добрият ми приятел. Той е всичко, което имам. Щом иска да се ожени, аз ще му стана свидетел.

Албина видя, че отецът вече бе дошъл и стоеше до огнището по нощница и топлеше ръцете си. Върху масата имаше тънка хартия, перо и шише с мастило.

— Не мога да повярвам, че ще се случи — измърмори тя изплашено.

Ловеца сложи ръка около кръста ѝ и тя се приближи до отца.

— Ето свидетел! Има и хартия! — Ловеца удари с длан по голата си гръд. — По дяволите, прилича на истинска сватба.

Албина покри с ръце очите си. Защо бе необходимо да се бори с него? Да се бори с някого от тях? Те щяха да направят това, което бяха решили. Винаги правеха това, което искат.

Ловеца даде знак за началото на церемонията. Отецът започна да произнася задължителните слова. Албина стоеше като онемяла. Опита се да се дръпне, но Ловеца я бе хванал здраво. Когато жалкото подобие на отец стигна до мястото, където тя трябваше да даде съгласието си, Албина стисна здраво устни. Могат да се оженят насила за нея, но да бъде проклета, ако даде съгласието си! Но Ловеца я ръчна отстрани и тя неволно извика.

Отецът взе това като знак на съгласие.

Когато стигнаха до тази част на церемонията, където младоженецът трябва да сложи венчалната халка, отецът реши да мине по-нататък, но Ловеца го прекъсна.

— Не, почакай! Имам пръстен.

Албина наблюдаваше страшно изненадана как той свали медната обица от ухото си и като хвана треперещата ѝ ръка, я сложи върху пръста ѝ.

— И с този пръстен, аз ви венчавам...

Гласът на Ловеца звънесе в ушите ѝ, когато той я поведе към масата, за да подпише документа. Той сложи подписа си и след това ѝ подаде перото.

— Проклета да бъда, ако подпиша — процеди тя през зъби.

Ловеца грабна ръката ѝ и я насочи към определеното място, като надраска едно Х.

— Не знае да пише — обясни той на отца.

— Не мога да пиша! Как смееш...

Ловеца я целуна бързо, като не помръдваше, докато тя не започна да губи дъх. Когато се отдръпна, тя жадно започна да си поема дъх.

— Целунах вече булката, нали? — забеляза той.

— Сега, ако нямате нищо против, господа, аз и жена ми искаме да останем сами. Утре ще ти платя, отче. — Ловеца грабна току-що подписания документ и го подаде на Йън. — Заклучи този документ и го пази. — Той се усмихна на Йън.

— Ще съжаляваш за това — измърмори Йън, като следваше отеча. — Знай, че ще съжаляваш.

— Лека нощ — извика Ловеца. — Не ни чакайте рано сутринта. — Той махна с ръка.

Йън излезе и затвори вратата след себе си. След като заклучи, той пусна ръката на Албина.

— За наше здраве, жено — каза той, като вдигна една халба бира, очевидно забравена от отеча.

— Нека прекараме много дни заедно и да имаме още повече синове.

Албина сви юмрук и блъсна халбата от ръцете му, бирата се разля по гърдите му.

ГЛАВА 14

Ловеца тресна халбата на масата и докосна голата си, широка гръд. Пенестата бира се стичаше към широките панталони.

— Ужасна жена! Какво ти става.

— Какво ми става ли? — Тя пристъпи към него. Беше твърде ядосана, за да изпитва страх. Усещаше тежестта на пръстена. — Какво ми става ли? Ти току-що ме накара насила да се омъжа за теб и на всичко отгоре ме питаш какво ми става.

Той грабна от един стол роклята, която бе носила вечерта, и избърса с нея бирата.

— В продължение на седмици не чувам нищо друго от теб, освен приказки за това как да си намериш съпруг. Предоставям ти такъв и ти се палиш!

— Ти не ми предлагаш съпруг! Ти просто се жениш за мен!

Той сви рамене и захвърли роклята на земята.

— Каква е разликата? Сега ти си една уважавана омъжена жена. Булка, която все още не е докосната! Ценна находка за лондонското общество!

Тя сви юмруците си вбесена.

— Отклоняваш се от въпроса!

Той тръсна глава с широко отворени очи.

— И какъв е въпросът, моля? Кажи ми!

— Въпросът е — тя говореше бавно, като на дете, — че това не е мой избор.

— И още какво? — каза той насмешливо. — Може би си избирала онези двама мъже, които са те излъгали?

Тя млъкеше.

— Така ли? — попита я той.

— Не!

Той вдигна ръце като за молитва.

— Тогава нещата са ясни. Жените не избират съпрузите си. — Той насочи показалеца си към нея. — Но това, което е ново за теб, е,

че мъжете също нямат това право. Всичко е политика. Решенията се вземат от семейството. Един мъж е щастлив, ако някога е виждал булката, преди да я поведе към олтара! Грозна или стара като майка му, той е свързан с нея до края на живота си.

Изведнъж тя си спомни обстоятелствата около първия си годеж. Наистина бе така! Семействата им бяха изготвили годежния документ. Джефри Рордън никога не я бе виждал. Тя бе имала тази възможност, да се убеди, че не е гърбав или сакат. Но не и той. Джефри Рордън щеше да я види на празненството, организирано по случай годежа. Никога преди това не бе мислила колко несправедливо бе всичко това.

Албина се обърна. Бе толкова ядосана, толкова объркана. Не знаеше какво да каже.

— Ние поне сме се срещали, Албина — каза меко Ловеца. — Говорили сме. Смели сме се заедно. Имахме достатъчно време, за да разберем, че това е нашият шанс да бъдем щастливи. — Той се приближи към нея и тя усети ръката му върху рамото си. — Знаем, че независимо от различията помежду ни, кръвта ни кипва от една целувка. Според мен това е хубаво начало за един брак. Когато я обърна към себе си, тя бе затворила очи. Не искаше да го гледа. Не искаше да признае, че някъде дълбоко в себе си разбира, че той е прав. Не искаше да признае дори пред себе си, че се вълнува от мисълта, че е омъжена за този див, непредсказуем и смел мъж.

— Целуни ме, Алби — каза тихо той, като леко повдигна брадичката ѝ.

— Не — прошепна тя със затворени очи. — Все още съм ядосана. Трябваше да ме попиташ.

— И какво щеше да ми кажеш, ако бях паднал на колене и бях поискал ръката ти?

Тя повдигна клепките си и го погледна. Чувствуваше горещия му дъх.

— Разбира се, щях да кажа не.

Устата му я докосна.

— Разбира се — промърмори той. Грабна китките ѝ и вдигна ръцете ѝ, като ги постави върху раменете си. — Ти направи това, което една англичанка трябваше да направи. Но невинаги това е най-добрият начин. Понякога трябва да следваш първичните си инстинкти,

запомни това. — Той леко притисна със зъби крайчето на ухото ѝ. — Понякога трябва да следваш законите на сърцето си.

Целуна я отново и този път тя откликна. Докосна езика му с върхчето на своя. Усети вкуса на бира и възбуждащата вълна на страстта.

— О, мила Албина — промълви той в ухото ѝ, като с едната си ръка я притисна здраво до себе си. — Кажи ми, че искаш да се любиш с мен. Кажи ми, че си съгласна.

Тя прокара пръсти през голите му гърди, все още мокри от бирата. Беше очарована от здравината на мускулите му и меките къдрици, които падаха върху гърдите му.

— Кажи ми — прошепна той, като притискаше устните си към шията ѝ. — Нека се любим, жено. Нека ти покажа това, което една жена трябва да знае. Нека ти покажа удоволствието, което трябва да изпиташ.

Ръката ѝ погали твърдия му мускулест торс и тя го притисна към себе си, както той бе притискал нейния. Облегна се назад, докато той целуваше вдлъбнатината между гърдите ѝ, като бавно разтваряше нощницата ѝ.

— Кажи ми — повтори той.

— Да — чу се тя да казва толкова чувствено, като че ли не бе тя. — Люби ме. Покажи ми.

С едно внезапно движение той я вдигна на ръце и я понесе към тясното легло. Сложи я да легне, придърпа свещта по-близо и се разположи до нея. Ръката му галеше разтрепераното ѝ тяло.

— Загаси свещта — прошепна тя. Чувстваше, че се изчервява. Беше казала да. Беше дала съгласието си. Нямаше връщане назад.

— Не, не — измърмори той в ухото ѝ. — Правенето на любов е акт, който трябва не само да се чувства, но и да се гледа, да се чуе. — Той прилепи устни към нейните, като плъзна ръката си по тялото ѝ. — А сега легни по гръб и се отпусни. Няма да те насилвам. Имаме цяла нощ пред себе си.

Като следваше неговите искания, тя се отпусна и легна по гръб на мекия дюшек. Изгони всички страшни мисли от ума си. Беше омъжена, нали? Има право да опита удоволствието със собствения си съпруг.

Ловеца бавно разгърна нощницата ѝ до кръста, махна леката материя и се наведе, като захапа зърното на едната ѝ гърда. Дразнеше розовото зърно с върха на езика си, а тя повдигаше и извиваше гръб, като стенеше тихо.

Прокара пръсти през дългата му коса, като усещаше пръстена върху ръката си. Вълните на удоволствието преминаваха през тялото ѝ, а думата съпруг отекваше в съзнанието ѝ.

Когато Ловеца смъкна дрехите ѝ напълно, тя не се възпротиви. Милувката на неговите задебелили ръце бе твърде възбуждаща. Целувките му бяха горещи. Това, което единствено имаше смисъл за нея, бе ласката на ръцете му и нежните думи, които шепнеше.

Той я милваше с върховете на пръстите си, плътта му докосваше нейната. Усещаше тръпки на очакване. Когато ръката му се придвижи надолу към къдравото гнездо, тя неволно се изпъна. Но той я целуна нежно, като я окуражаваше. Противно на себе си, тя усети, че мускулите ѝ се отпускат. Никога не бе изпитвала такова изключително удоволствие.

Когато Ловеца се измъкна от леглото, за да се съблече, Албина отвори очи, за да го разгледа на светлината на свещта. Съзря усмивката върху устните му, когато той събу панталоните си, за да види колко е мъжествен.

Може би щеше да се шокира от гледката на неговия нараснал член. Бе чувала достатъчно много приказки от слугите си за това, че някои нежни жени припадат при такава гледка, но за нея в този момент той бе дивно красив.

Ловеца ѝ се усмихна, когато отново легна, и се наведе над нея.

— Не си толкова свенлива, колкото мислеше — подразни я той.

Тя повдигна бедрата си, за да посрещне неговите, като усети твърдия му член, който докосваше тялото ѝ. Изпита сладка, изгаряща болка, болка, която само той можеше да облекчи.

Ловеца притисна бедрата си към нея в едно ритмично движение и отново покри лицето, врата и гърдите ѝ с целувки.

„Колко съвършено се сливат телата ни — мислеше си тя, като разтвори краката си съвсем естествено. — Колко съвършен е този акт между мъжа и жената.“

— Опитвам се да контролирам страстта си — прошепна той в ухото ѝ, — но за съжаление избързвам. — Готова ли си, мила?

Албина чуваше ударите на сърцето си. Опитваше се да поеме дълбоко дъх, но не успяваше.

— Готова съм — прошепна тя.

Протегна ръка, погали я нежно и членът му проникна в нея. Първата ѝ реакция бе учудване.

— О — промълви тя. Очакваше болка или поне някакво неудобство. Нищо подобно не се случи, само едно всеобхващащо чувство за нещо, което трябва да стане.

— Добре ли си — прошепна ѝ той.

— Да, да... — Инстинктивно тя повдигна бедра, за да ѝ бъде по-удобно.

Ловеца дишаше тежко в ухото ѝ. Чуваше как бие сърцето му. Бавно той се раздвижи нагоре и надолу, като постепенно я изпълваше.

— Ловецо — извика тя, като вдигна ръце зад главата си, извивайки тялото си в екстаз, предизвикан от неговите добре отмерени движения.

— Алби, сладката ми Алби... — мълвеше той.

Времето като че ли спря. Почувства, че кожата ѝ се затопли от възбуда. Очакванията ѝ нарастваха. Все по-бързи и по-бързи ставаха движенията им. Бяха едно потръпващо цяло. Тя усети, че забива нокти в горещата плът на гърба му, като се прилепваше все по-плътнo и по-силно към него. Мислеше само за едно — да достигне онзи момент, който щеше да бъде за нея висшето удоволствие от този акт.

След това, без да го предупреждава, тя извика екзалтирано. Бе толкова учудена от това внезапно, бурно удоволствие, че отвори очи. Видя Ловеца, който я наблюдаваше с усмихнати очи.

Усмивката му бе изпълнена с нежност и разбиране. Даде ѝ възможност да си отдъхне и след това започна отново да я люби. Албина се вкопчи в него, като се движеше в ритъма на неговото тяло. Искаше да му предложи същата радост, която той ѝ бе дал. Накрая той направи едно продължително и силно движение, простена и зарови лице в косата ѝ, която се бе разпиляла върху възглавницата. Тялото му замря. Не се чуваше нищо друго, освен възбуденото им дишане.

След малко, а според Албина бе изминало твърде дълго време, Ловеца се отмести от нея и я прегърна. Когато заговори, тя усети, че му се спи, но е доволен.

— След тази сватбена нощ трябва да се захвана да работя здраво, за да се усъвършенствам — промърмори той.

Тя погали грубата му брада, като искаше завинаги да запази чувството, което изпитваше.

— Значи това бе само един приличен първи опит, така ли? — Бе довольна от себе си, както и от него. Бе дала и получила удоволствие.

— Дяволски приличен. — Той се изправи, целуна я страстно по устата и легна на възглавницата. — А сега престани да бърбориш и поспи. Дай ми малко почивка и може би сутринта ще ти покажа някой трик.

Албина вдигна ръка. Свещта почти бе изгоряла и сега се топеше в дървения свещник. Но дори и в полумрака можеше да различи пръстена. Сложи ръка върху голата му гръд и затвори очи, като се сгуши край него. Реши да не мисли за последиците от тази нощ. Беше премного изморена, а също и напълно задоволена.

Сутринта щеше да разполага с достатъчно време за съжаления.

Ловеца седеше на масата, подпрял главата си с ръка. Подаде чашата си, за да му я напълнят отново с гъсто, черно кафе. Прислужницата Марта я наля до върха и му я подаде. Той отпи шумно голяма глътка.

Йън влезе, облечен в току-що изгладена риза и широка вратовръзка. Бе обут в износени, но добре ушити панталони. През рамото си бе праметнал сако.

— Добро утро, любовнико. — Той потупа приятелски Ловеца по рамото и седна до него. — Какво пиеш?

— Кафе.

— Боже господи, кафе! — Йън щракна с пръсти към Марта, която сервираше закуската на други войници. — Бира за мен и моя приятел.

Момичето кимна и продължи да дъвче бисквити.

Йън изгледа Ловеца.

— Главоболие ли имаш?

— Сърцебиене.

— Не искаш ли бира?

— Твърде много ми дойде.

Йън се ухили. „Но ти искаше да се ожениш — показа му той с мимика. — Знаеше какво правиш.“

Ловеца вдигна глава, като избърса уста с ръката си. Снощи бе сигурен, че е взел правилно решение, като се ожени за Албина. Това бе най-малкото, което трябваше да направи, преди да я заведе в Лондон. Но тази сутрин, докато я наблюдаваше как спи в ръцете му с коса, мека и разпиляна върху гърдата му, той се питаше дали не е направил грешка. Не бе минало много време от смъртта на Смеещия се Дъжд. Бе несправедливо по отношение на Алби... нечестно спрямо Смеещия се Дъжд.

— Кой казва, че съжалявам?

— Не ми приличаш на щастлив младоженец.

Ловеца сръбна от кафето си.

— Колко щастливи младоженци си виждал през живота си?

Прислужницата донесе две бири и чиния с току-що изпечени бисквити. Йън взе една и я потопи в бирата си.

— Можеше просто да скъсаш доказателството. То е в багажа. Кажи й, че е било шега.

Ловеца отказа бирата, която Йън му подаде.

— Никога няма да направя това.

— По дяволите! — Йън отхапа пак от бисквитата си. — Сигурно е била дяволски хубава брачна нощ.

Ловеца гледаше мрачно в кафето.

— Да, наистина — каза той по-скоро на себе си, отколкото на Йън, и погледна разсеяно. — Но вече е време да тръгваме. Трябва да видим Синьо-зеленото Око. Изморен съм от това преследване. Готов съм да го убия.

Йън вдигна обувия си крак, като го постави на масата.

— Снощи чух интересни клюки. Няма смисъл да ходим във форт Морис.

— Защо?

— Дочух двама войници да говорят, когато отивах да се облекча. Интересува ли те?

— Да.

— Изглежда, армията е загубила контрол над един от своите хора. Той вече не докладва на началниците си. Не изпълнява

заповедите. Решил е, че армията не е нещо доходно, и е започнал да се занимава със собствен бизнес.

Ловеца вдигна вежди.

— И какъв е този бизнес?

— Търговия с жени.

Ловеца изруга тихо. Погледна настрани.

— Кой е той?

— Важна клечка или поне семейството му е достатъчно известно, за да не го закача никой.

— Името му, Йън — каза тихо Ловеца. — Как се казва?

— Йън Кейн. Капитан Йън Кейн.

— Къде е той?

— Армията го издирва. Движи се от форт на форт. Не могат да го настигнат. Очевидно е известен с това име сред индианците. Те го презират. Предполагам, нашето правителство смята, че някой от тях ще му смъкне скалпа. — Той привърши с останалата бисквита. — Досега армията няма късмет. Изглежда, ирокезите имат голяма нужда от жени. Капитан Кейн им продава жени.

— Алби... — промълви Ловеца тихо. Затова я бе искал. Затова я беше купил от Гарвана — да я продаде на ирокезите...

Йън взе и бисквитата на Ловеца.

— Да, това си помислих и аз. И нещо друго, научих го сутринта. Този кучи син има едно синьо и едно зелено око.

Ловеца се отпусна назад.

— Искаш да кажеш, че копелето, което уби Смеещия се Дъжд, е същият, за когото говореше Гарвана? Същият човек, на когото Гарвана е продал Албина?

Йън сви рамене.

— Това е странно съвпадение, но нещата стоят точно така. Колко английски капитани може да има, които купуват и продават жени?

Ловеца погледна Йън. Мислите му се избистриха. Няма да даде на този касапин отново жена си, не и Алби. Никога няма да я даде.

— Къде е той, Йън?

— Казах ти, че военните не знаят. Но на теб ще ти хареса нещо. За последен път са го видели преди два дни, на запад от Чесапийк. Там се намира лагерът, освен ако Гарвана лъже.

— В земите на шоуните?

— Може би търси отново Албина.

Ловеца стана.

— Може би търси Албина, но това, което ще намери, съм аз. —

Той тръгна към вътрешната врата решително и с големи крачки. Внезапно изпита желание да прегърне Албина, да почувства сърцето ѝ до гърдите си. Трябваше да се увери, че е на сигурно място. — Оседлай катъра и се сбогувай с твоите близначки, Йън. След половин час тръгваме на юг.

Ловеца затвори леко вратата след себе си.

ГЛАВА 15

Албина самоуверено отметна завивките и разголи гърдите си, когато Ловеца влезе в стаята, където бяха прекарали една любовна нощ. Тази нощ бе магическа, нощ, която щеше да помни през целия си живот. Но когато светлината се промъкна през малките, груби прозорци, тя се замисли за бъдещето си с Ловеца. Медният пръстен върху ръката ѝ блестеше на светлината. Тя погледна Ловеца, като се опитваше да бъде спокойна.

— Съжалявам, че те събудих, мила.

— Не си. Вече се бях събудила. — Тя се усмихна колебливо. — Знаех, че трябваше да сляза за закуска с теб, но реших малко да си полежа.

Той седна на ръба на леглото и хвана края на завивката, придърпа го леко и тя му позволи да я развие съвсем. Тогава Ловеца се наведе, целуна вдлъбнатината между гърдите ѝ и я погледна.

— Бих искал да останеш тук още няколко дни.

Тя сви голите си крака и коленичи.

— Без теб? — Дръпна завивката, за да се покрие. Не можеше да мисли, докато той я гледаше и я докосваше. — Няма да го направя.

— Албина...

— Няма защо да говорим. До тук съм била с теб. Няма да те оставя. Още повече тук, при войниците. Отиваш на север и аз ще дойда с теб.

Той извърна глава.

— Няма да ходя на север.

Тя го погледна учудено.

— Какво искаш да кажеш? Не разбирам. Нали преследваше убиеца на Смеещия се Дъжд?

Ловеца стана от леглото. Започна да крачи из стаята.

— Да, търся го. Сега той има и име. Капитан Йън Кейн.

— Може би дори знаеш къде се намира?

Тя го погледна. Докато говореше, той крачеше с големи крачки напред-назад из стаята.

— Знам нещо. Изглежда, че...

Тъй като той не довърши изречението, тя стана, като повлече завивките след себе си.

— Какво? Какво искаш да кажеш? — Тя постави ръката си върху рамото му, като го накара да спре и да я погледне. — Кажи ми.

— Изглежда, че Гарвана е казал истината. Капитанът може би те търси. — Той спря. — Мисля, че той е човекът, който е убил Смеещия се Дъжд.

— Той е Синьо-зеленото Око?

— Да.

Изведнъж и двамата млъкнаха. Албина усети смразяващия студ на страха. За момент помисли, че за нея ще бъде по-добре да остане тук. Но сега Ловеца бе неин съпруг. Те бяха едно цяло. Ако трябваше дори и да се бият, трябваше да бъдат заедно. Трябваше да бъде с него и когато той щеше да намери убиеца на първата си жена. Само по този начин, двамата щяха да бъдат спокойни. Бе сигурна в това.

Тя галеше ръката му по начин, който го успокояваше. Ловеца бе вече облечен в еленови кожи и мокасини. Косата му бе сресана назад и прибрана на плитка с кожена панделка. Едно орлово перо се подаваше от косата му.

— Не мога да остана тук, Ловецо.

— Защо не? Джошуа ще се грижи за теб. Никой няма да посмее да те докосне. Не и сега, когато си моя жена. Можеш да си починеш няколко дни. Когато Кейн умре, ще дойда да те взема. Можем да отидем в Анаполис заедно. — Той се опита да я развесели. — Ще ме представиш на семейството си.

Тя поклати глава. Върху лицето му прозираше безпокойството за нея. Тя искаше да го успокои, да премахне болката му. Но знаеше, че не може. Ако Ловеца търсеше опасността заради нея, заради Смеещия се Дъжд, Албина знаеше, че трябва да бъде до него.

Внезапно взе решение, пусна завивката да падне на земята и остана гола. Взе кожената си туника и мокасините и започна да се облича.

— Ще бъда готова до пет минути. Йън пригответе ли катъра?

Ловеца я погледна и грабна завивките от пода.

— Казах ти, че няма да тръгнеш.

Той почти ѝ изкрещя. Тя говореше спокойно, но думите ѝ бяха твърди.

— А аз казвам, че ще дойда.

Той хвърли завивката върху леглото.

— Ти си моя жена и ще правиш това, което ти нареждам.

Тя сложи мокасините си и започна да ги завързва с резки движения.

— Какво от това, че съм ти жена! Ти не му чу, като те молих снощи, нали? Може да сме женени, но никога не съм се съгласявала да ти се подчинявам. Ти ме искаше за жена, имаш ме. Но ме приеми такава, каквата съм. Никога няма да позволя другиму да ме контролира, било то баща ми, Гарвана, или дори ти. — Тя затегна здраво кожените върви. Даде му време да размисли. Когато заговори отново, всичко бе вече решено. — Ще се видим навън на двора. Не забравяй да платиш на отчето.

— Мога да те затворя в тази стая — заплаши я Ловеца.

— Можеш да ме затвориш. Но ако имаш малко мозък, няма да го направиш. — Бе стъпила с десния си крак върху стола, докато оправяше кожените връзки.

— Искам само да бъдеш на сигурно място — каза той накрая. — Разбираш ли? — Тъй като Албина не отговори, той продължи. — Този човек уби Смеещия се Дъжд — Ловеца докосна гърдите си. — Моя е грешката, че тя е мъртва. Не можах да я опазя от този звяр. Не можах...

— Разбирам какво казваш. Разбирам и как се чувстваш. Но трябва да знаеш, че ако този капитан Кейн наистина ме търси, аз ще съм в сигурност само с теб. — Тя отново погледна мокасините си. — В момента ти си човекът, който най-много държи на живота ми.

Ловеца я погледна ядосано. Тя бе права. По дяволите, тя наистина бе права! Тръгна бавно към вратата.

— Пет минути, жено. — Разпери ръката си и показа петте си пръста. — След пет минути няма да съм тук.

Вратата се затвори след него. Албина остана, за да се облече бързо.

— Разбираш ли, че нашият приятел ни води на лов за диви гъски? — попита Йън Албина, като вдигна един боров клон, за да

може тя да мине.

Както водеше катъра през гъстите храсталаци, тя погледна Ловеца, който вървеше на десетина ярда пред тях. Бе навел глава и размишляваше.

Безпокоеше се за него. Откакто бяха напуснали форт Потърс преди два дни и се насочиха към Чесапийк, той мълчеше и говореше само когато го питаха нещо. Отнасяше се крайно внимателно към Албина, но не я търсеше за любов. Чувството, което бе преживяла през онази любовна нощ, бе изчезнало. Въпреки че милото отношение я радваше, Албина започна да мисли, че повече ѝ допада грубостта му. Именно така бе познала страстта му. Искаше отново да изживее с него всичко това.

— Чу ли скаута вчера — отговори му Албина. — Той каза, че капитан Кейн е тръгнал за форта на река Нониак. Ловеца смята, че там ще можем да го настигнем.

Йън изпъшка.

— Не знам как се чувстваш, мила, но на мен ми писна това откъсване. С тези мои крака прекосих половината континент, и то за какво? Ако убием този копелдак, това няма да върне Смееция се Дъжд. Той вече има друга жена. — Той посочи към Ловеца. — Ще има положение, ако се върне в Лондон. Защо не забрави миналото и не погледне към бъдещето?

Албина се изкушаваше да попита Йън кой всъщност е този човек, който бе неин съпруг, но не го направи. Можеше да разбере това от самия Ловец. Той ще ѝ каже.

Тя погледна Йън.

— Не е така лесно, и ти много добре го знаеш. — Въпреки че бе изтощена, тя продължаваше да се влачи напред. Знаеше, че трябва да следва темпото на Ловеца, защото в противен случай щеше да я изостави. — Понякога не можеш да започнеш нов живот, докато не си приключил със стария. — Тя спря. — Ако Ловеца не го спре, кой ще го направи? Колко още жени, бели и цветнокожи, ще бъдат отвлечени от домовете им и продадени. Колко са жените, които по-скоро ще умрат, отколкото ще позволят да бъдат хванати като Смееция се Дъжд?

— Смееция се Дъжд? — Йън въздъхна и поклати глава. — Любопитен съм да узная дали поне малко не изпитваш ревност към

тази негова фикс идея? Сега ти си негова жена. Той трябва да се грижи за теб. Ти си жива.

Албина спря да почине. Тя сложи дланта си върху гърдите на Йън.

— Просто почакай за минута! Ловеца искаше да ме остави във форт Потърс, където мислеше, че ще съм на сигурно място. Аз отказах. — Тя тръгна отново, като следеше Ловеца с поглед. — Идвам по собствен избор. Помни това. Аз съм отговорна, ако се случи нещо с мен.

— Боже господи! Не бе необходимо толкова да се палиш! — Йън стъпи върху едно паднало дърво и избърза, за да върви в крак с нея и катъра.

— Говориш като него.

Албина се обърна, за да отговори, но с ъгълчетата на очите си видя, че Ловеца бе спрял по средата на пътеката. Тя веднага се наведе. Друг път би говорила, би го питала, но сега остана безмълвна.

За минута — две и тримата останаха в пълно мълчание, като слушаха звуците в гората. Над тях прелетя ято гъски. Техните крясъци огласиха гората.

След това Ловеца се върна при Албина.

— Стойте тук. Йън, зареди пушката. Стреляй по всеки, който се приближи. След това разпитвай.

— Къде отиваш? — прошепна тя, като докосна зимната му наметка. Въздухът бе студен и дъхът ѝ замръзваше. Господи, искаше да го докосне. Искаше и той да я пожелае.

— Ние сме много близо до река Нониак, където се намира фортът. Дели ни може би само миля, най-много две. Ще намеря реката и ще тръгна нагоре. Ще се върна веднага щом разбера, че няма опасност. Този форт е известен с това, че войниците не могат да го задържат. Намира се на пътя север — юг, който мохауките завзеха. Нападат го поне два пъти в годината. Преди известно време го държаха в продължение на цялата зима. — Той я погледна. — Винаги, когато го превземат, убиват всеки мъж, жена или дете.

Тя кимна.

— Ще те чакаме тук. Дай и на мен една пушка.

Той я стрелна с очи.

— Знаеш ли как да стреляш с нея?

— Зареди я. Знам как се натиска спусъкът. Само ще чакам, ако някой се приближи, за да бъде сигурна, че ще го улуча.

За момент Ловеца се поколеба, но след това започна да търси в багажа. Извади една пушка с инкрустирана цев. Зареди я и подаде на Албина.

— Ето ти, щом искаш. Само дърпаш спусъка.

Тя се усмихна и след това се надигна на пръсти, за да го целуне.

— Пази се — промълви тя. Погледите им се срещнаха. Липсваше ѝ обичата на ухото му, но се радваше, че я носи на пръстта си. — Обещай ми — прошепна тя.

— Обещавам — отговори той.

В продължение на два часа Йън и Албина чакаха на пътеката завръщането на Ловеца. Те се бяха сгушили под една смрадлика, за да се топят, и разговаряха.

Йън ѝ каза, че е направила грешка, като се е омъжила за Ловеца. Каза ѝ, че нищо хубаво няма да излезе от тази работа. Трябвало е да се съгласи с неговото предложение. Сега можеха да бъдат в Лондон. Тя му каза да си затвори устата, защото в противен случай ще изпразни пушката в него.

Точно когато слънцето започна да залязва, Албина чу вик на яребица. Това бе сигналът на Ловеца. Той приближаваше към тях. Албина стана и го зачака на завоя на пътеката.

— Там ли е? Намери ли го?

— Не е там, но е бил там през деня.

— Очакват ли го да се върне? — Йън остави пушката върху мулето и посегна към шишето уиски, което беше купил от форт Потърс.

— Не, не мисля. Изгонили са го.

— Изгонили са го? Не разбирам. — Албина загърна по-плътно наметалото си. — Защо не са го арестували? Не е правилно, че нашето правителство разрешава на един човек да продължава да...

— Албина — каза Ловеца нежно, — това, което е редно, невинаги се прави. Очевидно няма заповед за неговото арестуване. Но всеки трябва да знае какво върши той. Затова и командувачият този форт го е отпратил, но той няма юридическото право да го арестува.

— И защо не?

— Той е някакво величие. Това е всичко, което знам. Не питах повече. Не исках да ставам подозрителен. Не искам никой да знае защо съм тук. Трябва да се пипа много внимателно. Искам да съм сигурен, че съм намерил човека, когото търся. Убиецът на Смеещия се Дъжд ще умре, но не трябва да допускам грешки. Не искам да убивам невинни. Премного кръв е имало в тази страна. — Той хвана поводите на катъра.

— И така, ние тръгваме към форта.

— Да. Ще прекараме нощта там, за да не будим подозрение. Ще разбера точно къде е отишъл този мръсник и след това двамата с Йън ще сложим край на цялата тази история.

Албина вървеше до съпруга си, когато поеха към река Нониак. Слънцето бе започнало да залязва и задуха хапещ, студен вятър. Зимата пристигаше бързо в Тайдуогър. Тя помисли за един топъл огън и меко легло за нея и Ловеца. Не бяха се любили след първата си брачна нощ и затова нетърпеливо го желаше.

Пристигнаха във форта, който много приличаше на форт Потърс, точно когато слънцето залязваше над върховете на дърветата. Единствената разлика между форт Потърс и този на река Нониак бе, че последният беше по-малък и дървените стени наоколо по-високи. Навсякъде се виждаха белези от предишните нападения на индианците. Една от стените бе белязана от куршуми, друга бе частично изгоряла и отново издигната. От един от ъглите стърчеше стрела с пера, насочена нагоре, като символ на оцеляването.

Албина хвана Ловеца за ръката.

Той я стисна.

— Почти всичко е свършено — каза й той, когато минаваха през масивната врата от дървени греди, която се затвори след тях. — След няколко дни ще дойде и наш ред, Алби, кълна ти се.

Тримата бяха посрещнати от един офицер с нисък ранг, който заместваше отсъстващия капитан. Тъмнокосият лейтенант Уинслоу беше приятен, но мълчалив човек. Ловеца му зададе няколко въпроса за форта и за опасностите, които ги грозят. Войникът отговаряше, но с половин уста. Той повече се интересуваше от това дали ще се върне обратно в Анаполис по Коледа, отколкото от защитата на форта от нападатели, както и от цивилните, които живееха в него.

Албина бе придружена до единствената гостна стая във форта. Ловеца бързо я целуна по бузата и обеща да се върне по-късно. Той последва един от войниците с червена униформа до помещението, където щеше да остане Йън. Ловеца ѝ каза, че ще поиграе малко карти и ще се опита да получи някаква информация. Предупреди я да заключи вратата и да не се среща с никого. Възможно бе капитан Кейн да е оставил някой от своите хора.

Не бе минал и половин час, когато Албина чу драскане по вратата.

— Да? — извика тя, като стана от твърдото легло. — Кой е?

— Храна — отговори един глас с акцент. — За госпожата.

Албина предпазливо вдигна желязното резе и погледна през отвора на вратата.

Видя една измършавяла индианка с чиния и кана в ръка.

— Храна за госпожата — повтори тя.

Дори и през отвора Албина успя да усети приятния аромат на супа от сърнешко месо.

— За мен ли? — Тя отвори широко вратата. — Благодаря ти.

Старата жена поклати посребрената си коса.

— Твоят мъж, Ловеца на шоуните, ми каза да дойда. Нося ти храна. Ще стопля стаята.

Албина я наблюдаваше как слага чинията и каната на единствената маса в голата стая.

— Ти познаваш ли моя съпруг?

Тя сплете ръце и ги сложи на лявата си гърда.

— Ловеца на шоуните беше женен за моята... — Албина кимна с глава и жената затвори очи, като търсеше точните думи. — Брат... дъщеря.

— Дъщерята на твоя брат? Смеещия се Дъжд е твоя племенница?

Старата жена кимна с глава, като вдигна предупредително показалец.

— Не е хубаво да се изричат имената на умрелите.

— О, съжалявам. — Албина седна в ъгъла на леглото си. — Но ти си от племето Делауер?

— Аз съм Лени Ленап, както англичаните наричат Делауер.

— Седни с мен за малко. Старата жена поклати глава.

— Моля те — настоя Албина. — Иска ми се да поговоря с някоя жена.

Когато видя, че жената прие поканата ѝ, Албина я покани отново при себе си.

— Изглеждаш уморена. Моля те седни за момент.

Старата жена кимна и седна на леглото. Беше прегърбена от годините тежка работа и лоша храна.

— Болят я кокалите тази стара жена. Това е истината. Едно момиче ще ражда тази нощ. Тази стара жена трябва да помогне на момичето.

— Някое момиче ще ражда във форта, така ли?

Старата жена кимна тъжно с глава.

— Едно малко момиче. Твърде е малко за това. — Тя вдигна ръце към небето. — Но това, което Маниту ни дава, трябва да се приеме.

Странно привлечена от тази индианка, която познаваше отскоро, Албина гледаше набръчканото ѝ лице. Очевидно тази жена някога е била много красива.

— Как се казваш? — попита я тя. — Как те наричат хората?

— О, моите хора. Те са мъртви. Нямам близки. Живея тук, защото нямам синове, които да се грижат за мен. Тук войниците ме хранят и носят дърва за огъня ми. Грижа се за жените им и за малките им деца. — Тя погледна разсеяно и леко се усмихна. — Но някога Лени Ленап ме наричаха. — Тя въздъхна, като търсеше английските думи, след това стисна юмрук. — Те ме наричаха Тази — която — стои — здраво. — Усмихна се при спомена, след това сви рамене, усмивката ѝ изчезна. — Сега ме наричат старата Екуава, ако изобщо ми казват името.

Тя стана и тръгна бавно към вратата.

— Не знам много как се ражда, но ако имаш нужда, извикай ме.

Старата жена кимна и излезе навън. След двацет минути Тази — която — стои — здраво почука отново на вратата на Албина.

— Ела — извика тя през полуотворената врата. — Ела, жено на Ловеца. Старата жена има нужда от теб.

Албина отвори широко вратата.

— Случило ли се е нещо? Роди ли момичето? Индианката кимна с глава. Лицето ѝ бе покрито с капчици пот.

— Бебето не може да излезе. Имам нужда от помощ. — Тя хвана ръцете на Албина и обърна дланите ѝ, като ги разглеждаше внимателно. След малко кимна и пусна ръцете ѝ. — Да, силни ръце. Добро сърце. Можеш да помогнеш на старата жена и на това момиче, което ще стане майка.

Индианката се обърна рязко и тръгна по тъмния коридор.

Албина се загърна с наметалото си от заешка кожа. Знаеше, че трябва да намери Ловеца и да му каже къде е, но като видя лицето на старата жена, разбра, че няма време за това.

— Не знам нищо за това — каза тя, като следваше старата индианка.

За жена, която е стара и болна, индианката вървеше твърде бързо.

— Няма значение. Просто имам нужда от някой да ми помогне.

ГЛАВА 16

Докато вървеше след жената по лабиринта от коридори, които свързваха отделните помещения на форта, Албина научи, че момичето, което ще ражда, се казва Сара. Тя бе мулатка, изоставена като малка от майка си. Сара бе израснала във форта, където някога бе служил нейният баща. Бе тринадесет или четиринадесетгодишна. Бащата на детето беше един от войниците. Сара не знаеше кой е той.

Старата жена каза, че детето тръгнало да излиза неправилно, но можеше да се роди живо и здраво с помощта на ловки ръце и на Бога, когото тя наричаше Маниту.

Когато Албина я попита кой ще се грижи за това бебе, след като самата майка е още дете, тя издаде напред кокалестата си брада и заяви, че сигурно тя ще се грижи за бебето. Албина се усмихна в тъмнината на коридора. Не се съмняваше, че старата жена ще го направи.

Стаята на Сара по нищо не приличаше на английските стаи, в които една жена ражда своето бебе. Нямаше я типичната лоша миризма, позната на Албина. Стаята на Сара беше осветена от свещ. Двете малки прозорчета бяха отворени, за да влиза студен въздух. Долавяше се сладкият аромат на горящи билки.

Вместо да лежи на легло, Сара седеше на стол със свити под нощницата си крака.

— Стани! Стани! — каза ѝ индианката, когато влязоха в стаята. — Стани, Сара! Така детето ще излезе по-бързо.

Албина застана на прага. Беше шокирана от вида на това малко момиче с голям корем. Самата Сара бе едно дете. Албина не можеше да си представи какво може да направи един мъж в леглото с нея. Гърдите ѝ бяха току — що напъпили. Колко жесток бе светът за някои...

Индианката затвори вратата след Албина, като че ли се страхуваше, че ще избяга.

— Помогни ми! — Тя размаха пръсти. — Тази Сара трябва да стане. Трябва да ходи! Голямото бебе ще излезе!

Албина метна кожата си на пода и отиде до стола, където седеше момичето. Бледото лице и шията на момичето бяха покрити с лепкава пот.

— Името ми е Алби — каза Албина, като приклепна, за да вземе ръката на Сара. Видя, че очите ѝ бяха притворени. Очевидно бе изтощена. — Сара, старата жена казва, че трябва да станеш. Тя смята, че така ще родиш по-лесно.

Сара поклати глава.

— Твърде уморена съм — изрече тя. Усети нова контракция и се хвана за корема, като пъшкаше.

— Викай — каза старата жена, като хвърли шепа изсушени билки в огъня. — Никой няма да те чуе, момичето ми! Никой не се интересува!

Албина почака, докато контракцията премине, и след това хвана нежно ръката на Сара.

— Трябва да станеш — настоя тя.

Момичето се изправи бавно. Индианката я хвана за другата ръка и трите започнаха полека да пристъпват по неравния под. При всяка контракция те спираха и Сара тежко се опираше на Албина, но след това болката преминаваше и момичето отново тръгваше.

Мина час, след това още един. На два пъти старата жена прегледа Сара. Бебето напредваше, но бавно. Албина загуби всякаква представа за времето, забрави всичките си грижи. Това, което имаше значение за нея сега, бе да помогне на старата индианка, детето да се роди живо и здраво.

Някъде към полунощ чу, че някой чука на вратата.

— Албина! Албина! Тук ли си?

— Ловецо! — Албина оправи косата си. Бяха минали часове, откакто не бе мислила за него.

— Албина!

— Тръгвай, тръгвай със съпруга си — заповяда ѝ старата жена. — Ще оставим момичето да си почине.

— Само минутка! — Албина помогна на момичето да седне на стола и отиде до вратата. Отвори я и излезе навън, като се облегна на стената.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Полудях, докато те намеря.

Албина избърса челото си с ръка. Бе изтощена и изплашена за момичето.

— Съжалявам — измърмори тя. — Нямах време. Тук едно малко момиче ражда. Тази — която — стои — здраво имаше нужда от помощта ми. Какво можех да направя?

— Можеше да ми кажеш къде си.

Албина се усмихна. В мрака на коридора едва различаваше линиите на лицето му. Той наистина я търсеше. Наистина се безпокоеше за нея. Тя се протегна и погали наболата му брада.

— Извини ме — прошепна тя.

Той сложи ръката си върху нейната.

— Албина, трябва да тръгвам.

— Кейн?

Той кимна.

— Знам къде е. Ще вървя по следите му. Но трябва да тръгна сега.

Албина се обърна към затворената врата. Чуваше бърборенето на Тази — която — стои — здраво. Албина погледна отново към Ловеца.

— Не мога да тръгна сега.

— Не мога да чакам.

Тя го погледна разкъсвана от нерешителност.

— Не мога да тръгна — каза накрая. — Трябва да остана тук. Не мога да оставя Сара сега. Може и да умре, Ловецо.

Той взе ръцете ѝ, като въздъхна.

— Звучи разумно — мислеше гой на глас. — Разумно е, а освен това тук си на сигурно място, въпреки че...

Тя се засмя.

— Преди искаше да ме оставиш във форт Потърс, а сега не искаш.

— Страхувам се при мисълта, че няма да те виждам.

— Ще бъда тук. Тази — която — стои — здраво е много мила към мен. Сара има нужда от мен. Те и двете имат нужда от мен.

Ловеца я хвана през кръста и я притисна към себе си. Целуна я по шията.

— Като че ли нямаме друг избор — прошепна той в ухото ѝ. — Тръгвам с Йън и ще се върна да те взема.

Албина допря бузата си до гърдите му и усети как те се надигат от дишането му. Той наистина не искаше да я оставя. Мускулите му бяха напрегнати, гласът — нетърпелив.

Изведнъж, като че ли поразена от мълния, тя разбра, че е влюбена в Ловеца. Това не бе само заслепление. Не бе само едно детско влечение. Не беше дори и отчаяното желание да я люби. Не се интересуваше от миналото му или от това кой бе в действителност. Тя го обичаше. Бе готова да му каже, но не го направи. Боеше се да го признае. Той зарови лице в косата ѝ.

— Ще го убия и след това ще се върна при теб, мила. Ще те направя щастлива за това, че си ми жена.

Тя се усмихна.

— Не исках да тръгваш. Бях решила, че ще прекараме заедно една нощ. — Не знаеше какво я прави толкова, смела. Може би изтощението. Или може би откритието, че му се радва като на съпруг.

Той се засмя и докосна устните ѝ.

— Трябва да призная, че и аз мислих за същото.

Дрезгавият му глас и топлият му дъх я замаяха. Толкова приятно бе, че този мъж я желаше. Тя се изправи на пръсти и го целуна, не както жена целува за сбогом, а като любовница до следващия път...

Ловеца изпъшка и зарови пръсти в косата ѝ. Притисна я към студените и груби дъски в коридора. Албина се долепи здраво към него, притискаше гърди до неговите и вливаше устни неговите. Езикът ѝ докосна горната му устна, след това го целуна продължително, отчаяна, че не са едно цяло.

— Обещай ми, че ще внимаваш — прошепна Албина с дрезгав глас. Съзнаваше, че този път желанието ѝ щеше да остане неудовлетворено. — Обещай ми!

Ловеца погали едната ѝ гърда.

— Обещай ми, Ловецо — повтори тя настойчиво.

— Обещавам. Без геройски постъпки. Без рискове. Ще намеря Кейн, ще го убия и това ще бъде всичко.

Тя притисна устни към неговите за последен път, защото знаеше, че трябва да се връща при Сара. Знаеше, че и Ловеца трябва да тръгва.

— Ще те чакам тук.

Ловеца се отдръпна от нея.

— Оставих пушката в стаята ти. Също така барут и амуниции. Тук има само няколко войници. През това време от годината фортът е пълен с жени, деца и старци, които търсят топло и сухо място за през зимата. Лейтенантът ме увери, че ще си на сигурно място. Сезонът на нападенията на мохауките е минал. Те са се прибрали по селищата си, за да отпразнуват събирането на реколтата и да се укрепят за през зимата. Ако имаш нужда от нещо, кажи на лейтенанта.

Тя кимна с глава, докосвайки с ръка устните си, които все още пазеха вкуса на страстната му целувка.

— Тръгвай. Не се безпокой за мен. — Докосна широките му гърди с ръка, като се страхуваше да го види, че тръгва. — Ще се видим, когато се върнеш.

Той хвана брадичката ѝ и за миг се взря в очите ѝ, след това я пусна и тръгна. Албина стоеше отвън, докато звукът от тежките му стъпки заглъхна, и след това се върна в стаята при родилката.

— Той ме търси, така ли? — Капитан Йън Кейн избухна в смях. — Шегуваш ли се?

— Не, сър. — Чарлз Матъл поклати глава. — Чух го да казва това във форт Потърс.

Кейн извади пура и я запали от пламъците на огнището. Миризмата на снега се чувстваше във въздуха. Беше неспокоен.

— Кога бе това?

— Преди три дни, сър.

— Преди три дни! — Той ритна едно дърво, което се подаваше от огъня. Наоколо се пръснаха искри. — Защо, по дяволите, не ме намери по-рано? Казах ти, че ако чуеш нещо, трябва да ми съобщиш.

Младият мъж започна да се оправдава.

— Аз... аз, сър. Щом тръгнаха, веднага дойдох. — Той преглътна. — Страхувах се да тръгна през нощта, когато дойдоха, за да не събудя подозренията им.

Думите на Матъл направиха впечатление на Кейн.

— Те? Кой те? Той все още ли е с онази жена?

Матъл кимна с глава.

— Тя е с него и някакъв индианец, облечен в европейски дрехи.

— Разкажи ми за нея. Така ли е красива, както ми каза Гарвана?
— Погледът на Кейн се зарея в тъмнината. Бе готов да се закълне, че чува някакъв шум в храстите извън светлината на огъня, който ги пазеше от вълци. След миг продължи разговора, като помисли, че сигурно му се е сторило. — Заслужава ли човек да мисли за нея?

Матъл кимна с глава.

— Тъмна коса. Черни очи. Поразяващи. Но, капитане, има един проблем.

— Проблем? За какво, по дяволите, дрънкаш? Казвай!

Младежът гледаше съсредоточено ботушите си.

— Той се ожени за нея.

— Ожени се за нея? — Кейн се намръщи. — Кой се ожени за нея? Говориш несвързани неща.

— Червената брада. Наричат го Ловеца. Ожениха се през нощта, когато бяха във форта. Така говореха на сутринта. Имало някакъв свещеник, който ги венчал посред нощ. Венчал ги почти голи. Така говореха момчетата във форта.

Кейн изкриви пурата в устата и се загледа с празен поглед в огъня.

— Не може да се ожени за нея, тя е моя — каза той повече на себе си, отколкото на войника. — Платил съм за нея.

— Да, сър. Зная това. Става дума за...

Кейн внезапно се обърна и погледна към сенките извън осветеното от огъня пространство. Момчето се сепна уплашено.

— Часовой! — изкрещя Кейн, като почувства, че косата му се изправя. — Някой наблюдава ли?

— Да, сър — чу се от тъмнината.

— Просто реших да разбера дали си на поста си и дали не мечтаеш за твоята мокра слугиня — отговори Кейн.

— Да, сър! Не сър! Буден съм.

— Има ли нещо там? Чу ли нещо?

— Само вятъра, сър.

Кейн погледна отново Матъл, като не искаше да показва, че го е страх.

— И така, какво казваш? Имаше и още нещо.

— Да... сър. Той... Ловеца разпитваше за вас.

— За мен? — Кейн погледна отново Матъл. — Поласкан съм. И какво питаше за мен?

— Искаше да знае дали са ви виждали.

— Защо?

— Не зная, сър. Не каза защо. Само зададе няколко въпроса, докато играеше на карти. Той бе на друга маса, затова ми беше трудно да го чуя. Трябваше да внимавам да не ме заподозрат. Нали така ми казахте.

Кейн извади пурата от устата си и замислено я завъртя в пръстите си.

— Значи Ловеца ме търси, така ли? — Той се усмихна. — Тръгнал е към Нониак, така ли?

— Да, сър. Така предполагам. В тази посока го изпратиха момчетата от форта.

— И водеше жената със себе си? Сигурен си в това, нали?

— Да, сър. Видях ги със собствените си очи, когато напускаха. Той, жената и индианецът, който си въобразява, че е джентълмен.

Кейн захвърли угарката от пурата в огъня и стана. В палатката му го чакаше мека и свежа плът. Почувства нужда от нея.

— Отлично — промърмори той, като освободи Матъл. — Отлично.

— Ловецо, смяташ ли, че трябва да тичаме? — Йън се задъхваше. Спря и се приведе като притискаше длани към бедрата си. — Сигурно не мислиш, че Кейн и неговите хора тичат из гората като ирокези.

Ловеца спря по средата на пътеката и се обърна към своя спътник. Само по потта на челото му можеше да се разбере, че вървяха твърде бързо. Той погледна яркото слънце, което се издигаше на изток, за да разтопи снега, който бе навалял през нощта.

— Нещо си се размекнал от това пътуване с жена — подразни го той.

— Албина! Ха! Тя е толкова лоша, колкото си и ти. Когато ви хрумне нещо, никой не може да ви го избие от главата. — Йън тръгна към Ловеца, като смъкна от рамото си кожения мех, за да отпие. — Всеки от вас може да убие човек, ако му позволите. — Той поклати

глава. — О, мили Боже, какво ли не бих дал за една карета и двама лакеи.

Ловеца се захили, грабна меха от ръцете на Йън и отпи една яка глътка. Йън се намръщи и скръсти ръце на гърдите си.

— И още нещо, как може на човек да му е топло без капка алкохол в кръвта. Не мисля, че си излял последната глътка на земята.

— Искам да си трезв, когато намерим Кейн. Не знам колко души пътуват с него. Може би са войници, може би мохауки. А може и едното, и другото.

Йън грабна отново меха с вода.

— Ще ги убием ли всичките?

— Само ако се наложи. Ако ми предадат Кейн, ще ги оставя живи.

Йън въздъхна шумно.

— Дано се случи така.

— Достатъчно почивка. — Ловеца отново праметна лъка на рамото си и тръгна надолу по пътеката. — Хайде да се размърдаме. Безпокоя се за Албина. Не исках да я оставям сама.

— Чуй се само какво говориш! Като че ли си влюбен, съпруге! — Йън изтича, за да го настигне. — Все още не мога да повярвам, че се ожени за тази жена. Виждам, че си мъж със съвест. Оценявам това. Разбирам, че се чувстваш зле от това, че я заряза на партито за годежа. — Той направи гримаса. — Но, за Бога, трябваше ли да се ожениш за нея? Имам предвид, това е за цял живот, докато си жив. — Той сви рамене.

Ловеца стрелна Йън с поглед. Не намираше нищо остроумно в думите му.

— Доколкото си спомням, ти бе този, който преди не повече от месец ми каза, че трябва да си намеря съпруга англичанка и да се прибера при баща си.

— Съпруга, да, но не и Албина Ламберт! Къде ти е умът, човече? Съпругата трябва да бъде жена, която лесно се управлява, с която лесно се борава. Една съпруга трябва да се запложда веднъж в годината и да се праща в провинцията, за да роди там детето си. — Йън се сгуши в черната кожа. — Съмнявам се, че ще можеш лесно да манипулираш своята лейди Албина. Мисля, че съм напълно прав. Тя щеше да бъде много по-добра курва, отколкото съпруга.

Ловеца блъсна силно Йън.

— Затваряй си устата. Тя е моя съпруга и не можеш да говориш по този начин за нея. В противен случай ще ти отрежа езика.

Без да се страхува от нищо, Йън продължи.

— Това, което искам да знам, е кога ще й кажеш кой си? Може би, преди да видим белите скали на Дувър.

Ловеца се намръщи.

— Не съм казал нищо за връщане в Англия. Може би имам намерение да остана тук и да отгледам синовете си в колониите.

— И лейди Албина да носи дрехи от еленови кожи и да спи в индианска колиба, така ли? — Йън се удари по бедрото, като се кикотеше.

Ловеца се засмя. Беше абсурдно да очаква от Албина да прекара останалата част от живота си тук, в колониите. Наистина, миналата нощ, когато се венчаха, те не говореха за бъдещето. Никога не бе мислил, че трябва да се върне в Англия. Това, което имаше значение онази нощ, бе само Алби, мисълта да я притежава, да я притежава изцяло, като съпруг и любовник.

— Чакам — каза Йън — кога ще й кажеш, че ти си онзи мерзавец, който я изостави пред олтара.

— Винаги драматизираш нещата. — Ловеца грабна една пръчка от земята и я хвърли в храстите. — Просто трябва да намеря подходящ момент. Когато й обясня обстоятелствата, тя ще разбере.

Ловеца искаше да каже нещо язвително, но шумът в храстите го накара да млъкне. Йън замръзна. Той също беше чул нещо. За миг двамата мъже останаха напълно неподвижни, ослушваха се, чакаха с ръце върху оръжието.

Отново се чу шум. Някой въздишаше.

Йън посочи към гъсталаците, откъдето идваше шумът. Ловеца измъкна ножа си от колана и предпазливо тръгна по пътеката.

Йън свали пушката си от рамото, като се целеше внимателно в посоката, откъдето се бе разнесъл шумът, докато Ловеца се приближаваше бавно напред.

Той се движеше безшумно по пътеката. Разтвори с внезапно движение на ръката един избуял шипков храст, като държеше високо ножа си. Изведнъж пусна ножа и изруга тихо.

Видя, че на земята лежеше един стар мъж от племето шоуни, както личеше от скъсаните дрехи и външността му. Той просто умираше.

Мъжът изви главата си към Ловеца, на мястото на очите му зееха кървави дупки.

— Убий ме, моля те, за да свърши всичко.

— Не се бой, всичко е наред — успокои го Ловеца на неговия език. Той постави отново ножа на колана си. — Не съм ти враг.

Старият мъж се свлече съвсем на земята, очевидно загубил всички сили.

— Кой си? Кой си ти, който ми говориш?

Ловеца си проправи път през храста и се наведе.

— Аз съм Ловеца на шоуните — каза той, като хвана треперещата ръка на стария човек.

— Бял човек?

— Само по кожа, но не и по сърце — отговори чистосърдечно Ловеца. — Кажи ми кой те обезобрази така? Кой? — попита той разярено.

Мъжът поклати глава.

— Не знам. Нападнаха ме в гръб. Моите племенници ме водеха, за да видя майка им. Не носехме никакви оръжия. Просто се движехме.

— Тези хора червенокожи ли бяха или бели?

— Не знам. Всичко стана толкова бързо. — Старият човек стисна здраво ръката на Ловеца. — Това, което знам, е, че чух вик на мохаук.

— Йън! Помогни ми!

Йън бързо се приближи.

— О, Исусе — извика той, когато видя стария мъж.

Старецът отново се сви, когато чу гласа на Йън.

— Не се бой — каза Йън на езика на шоуните. — Няма да ти направя нищо лошо. — Той се протегна, за да помогне на Ловеца да вдигнат човека.

Старецът погледна с невиждащи очи.

— Ти си един от нас — промърмори възбудено той. — Не си бял човек.

Йън погледна Ловеца и след това отново индианеца.

— Истина е. Аз съм от племето на вълците на шоуните. — Той млъкна, като търсеше точните думи. — Моята майка... моята майка е Тази-която-шепти-на-вятъра от племето на вълците.

Ловеца вдигна поглед към Йън, като леко се усмихна. За първи Йън говореше за майка си.

— Нека да го изведем на открито и да се опитаме да му помогнем.

Старецът изглеждаше зле. Освен че бе загубил зрението си, той имаше още много рани от пробождания с нож. Част от скалпа му бе снет. Плътта му бе студена, костите му неподвижни. Чудо бе, че е още жив.

— Кога стана това, храбри воине? — попита Ловеца.

Мъжът наведе глава.

— Не съм храбър. Не можах да спася племенниците си. Не заслужавам думите ти. Наричат ме Джоузеф Трите Одеяла. Моите хора, това, което е останало от тях, живеят на брега на Мисикек.

Ловеца и Йън внимателно пренесоха Джоузеф и го поставиха върху листата.

— Преди колко време се случи всичко това? — настояваше Йън.

— Мисля, че преди две нощи. — Джоузеф поклати объркано глава. — Старият мъж не е сигурен.

— И ти си лежал тук два дни? — попита Йън. Той свали наметалото си, сгъна го и го постави под главата на Джоузеф. — Сигурен ли си?

Старият мъж кимна.

— На два пъти слънцето майка изгрява и на два пъти залязва. Помолих се на великия Маниту да ми вземе душата, но той не пожела. — Гласът му секна. — Не пожела.

— Къде са твоите племенници? — Ловеца се огледа.

— Не знам — отговори Джоузеф. — Аз пълзях. Искях да се скрия, докато те тръгнат, и след това щях да отида да им помогна. — Сълзи закапаха от дупките на очите по окървавените му бузи. — Но този глупав стар мъж загуби пътя си.

Йън смъкна торбата от гърба си и започна да рови в нея. Намери една ленена кърпа, скъса едно парче и направи превръзка около очите на стария мъж, за да не кацат насекоми върху раните му. След това

предложи на стареца вода. Той отпи малко и после отново легна по гръб. Нямаше сили да говори.

Ловеца стоеше изправен с ръце, поставени на хълбоците.

— Йън — каза тихо той.

Йън се опита да стане, но Джоузеф го хвана за ръката.

— Не ме оставяйте — каза той едва — едва. — Не оставяй този стар мъж да умре сам, Йън, от племето на костенурката, син на Тази-която-шепти-на-вятъра.

— Няма да те оставя — закле се Йън, като се учудваше колко лесно разбираше езика на шоуните. — Ще остана тук. Просто трябва да поговоря с приятеля си. — Той стисна ръката на Джоузеф и след това я пусна. Тръгна към Ловеца, който споеше настрани.

— Един от нас трябва да потърси помощ. Той може би идва от селището, което е на северния бряг на Мисикек.

— Не можем ли да го носим?

Ловеца погледна Джоузеф и след това отново Йън.

— Няма да издържи. По-добре е да отидем за помощ.

— Той и без това няма да издържи.

— Не — отговори Ловеца, като усети голямата загриженост на Йън за стария човек. — Но поне ще умре в ръцете на някого, когото познава.

— Съмнявам се, че ще издържи до вечерта, Ловецо.

Ловеца сви рамене.

— Тогава някой трябва да дойде, за да прибере тялото. Това е всичко, което можем да направим.

Йън погледна внимателно Ловеца.

— И какво ще стане с Кейн? Ще отидеш да търсиш семейството на този човек, а капитанът през това време може да избяга.

Ловеца сви рамене.

— Копелето може и да почака, нали? — въздъхна той. — Ти ще останеш тук с Джоузеф. Селото му не е на повече от половин ден път. Ще бъда там до падането на нощта. Ще намеря близките на Джоузеф, след това ще мина по реката с лодка, ще стигна Нониак и ще мина през форта, за да взема Албина. Можем да се срещнем във форта.

Йън кимна.

— Ще го преместя от пътеката. Ще намеря телата на племенниците му. Сигурно са някъде наблизо. Колко ли време е

пълзял?

— Достатъчно дълго. — Ловеца срещна погледна на Йън. — Учудваш ме, приятелю, с тази твоя грижа за един непознат.

Йън отмести поглед настрани.

— Е, добре. Само не повтаряй едно и също. Репутацията ми ще бъде накърнена.

Ловеца видя как Йън се върна при Джоузеф и коленичи. Той обясни на Джо, че Ловеца ще отиде за помощ, след което старият индианец му назова името на селото си. Изглеждаше благодарен, че неговите хора щяха да дойдат.

Ловеца смъкна багажа си. Без него щеше да се движи по-бързо. Само с лък и стрели на гърба и кожената торба с вода, праметната върху рамото си, той започна да тича на запад. Знаеше, че трябва да направи това за стария човек, когото не познаваше. Бе редно да го направи. Искаше да стигне селото на индианеца и след това да се върне във форт Нониак колкото се може по-бързо. Не искаше да оставя Албина сама. Трябваше да стигне при нея. И вече никога нямаше да я оставя сама.

ГЛАВА 17

Албина тръгна по дългия коридор с фенер в ръка. Вратът ѝ се бе схванал, бе изтощена, но имаше чувството за изпълнен дълг.

Сара бе родила по обяд. И майката, и бебето бяха добре и спяха спокойно. Албина се усмихна. Не за първи път присъстваше на раждане на дете. По-голямата ѝ братовчедка Натали имаше две деца, сестра ѝ Маргарет — близнаци. Но за първи път раждането на едно дете я бе трогнало така дълбоко. Като видя как бебето засука от гърдите на майка си, сълзи напълниха очите ѝ.

Тайно тя мечтаеше за свое бебе. От Ловеца.

Отвори вратата на стаята си и влезе. След като заключи, остави фенера и отиде до огнището, за да се стопли.

Мислеше за Ловеца и за своята женитба. За Бога! Дори не знаеше истинското му име. Той можеше да бъде просяк, избягал слуга или убиец.

Това, че бяха различни, нямаше никакво значение. Той бе толкова естествен, а тя толкова държеше на условностите. Засмя се, когато погледна туниката, която носеше, и мокасините. Може би не държеше така на условностите, както някога.

И накрая, нейното бъдеще бе нещо много важно. Ловеца се бе оженил за нея, без да ѝ казва къде ще живеят или как. Сигурно знаеше, че може и да забременее. Къде щяха да гледат децата си? Очевидно не смяташе да прекарат живота си, като се движат от едно индианско селище в друго, както е правил, докато е живял със Смеещия се Дъжд. Или пък щяха да продължат да водят същия живот?

Взе от лавицата една пълна с ядене чиния. Отхапа от хляба. Не беше гладна, но знаеше, че трябва да се храни.

Животът ѝ изглеждаше също толкова несигурен, колкото бе несигурен и когато Гарвана я отвлече. Но и тогава тя не се изплаши. Искеше да оцелее. Ловеца я бе спасил. Той я защити. Направи я жена. Въпреки че понякога протестираше, тя се вълнуваше при мисълта, че е негова жена. И сега, когато го нямаше, когато той скиташе из тези

диви места, търсейки убиеца на първата си жена, тя се радваше, че ѝ бе съпруг. Те щяха заедно да намерят своя път.

Когато привърши с яденето, Албина свали туниката си и мокасините и легна в леглото по начина, по който местните американци си лягаха, и което много ѝ харесваше — гола. Като дръпна ленения чаршаф и меките кожени одеяла и се зави добре, тя духна фенера. Измърмори тихо молитвата си, като помоли Бог да пази Ловеца и да се върне жив и здрав при нея, и заспа дълбоко.

Някъде посред нощ нещо събуди Албина. Отвори очи. Въпреки че не видя нищо в тъмнината, чуваше как сърцето ѝ бие уплашено. Тлеещите в огнището въглени хвърляха феерична светлина наоколо.

— И... има ли някой тук? — извика тя.

Погледна вратата. Видя, че ключалката бе затворена, така както я бе оставила, преди да си легне. Никой не можеше да влезе, никой...

Духове? Дали не губеше разсъдъка си? Или просто бе изтощена и се страхуваше за Ловеца?

Разтрепери се. Усети студ, въпреки че се бе завила с кожата. Страхуваше се. Но защо? Не си спомняше да е сънувала кошмар. Може би детски страх от тъмнината?

Не. Нещо ставаше. В стаята имаше някой. Почувства го инстинктивно.

За момент не се помръдна, а само се заслушваше. Отнякъде духаше леден бриз.

След това усети влажната смрад от животинска кожа и миризмата на нечиста плът и кисел дъх на уиски.

Мъж.

Албина замръзна от ужас. Как се бе вмъкнал?

Прозорецът. Но как бе успял да влезе през това малко прозорче?

Най-важното бе, къде е той.

Албина трябваше да напрегне цялото си тяло, за да не скочи от леглото и да не побегне към вратата.

Опита се да успокои дишането си.

Къде бе той и какво искаше?

Пушката, която ѝ бе оставил Ловеца, се намираше близо до огнището. Не можеше да я вземе. Единственото оръжие, което можеше да използва, бе ножът за хранене, който също бе далеч от нея.

Изведнџ Албина усети нещо познато от миризмата, която почувства. Нещо ѝ напомни за посетителя.

Гарвана!

Тя се изправи, когато той сложи мръсната си ръка върху устата ѝ.

— Тихо — просъска той.

Албина се опита да се бори, като заби нокти в ръката му. Отчаяно искаше да извика някого.

— Тихо, казах. Няма да ти направя нищо лошо — повтори той.

Тџ като продължаваше да се бори, той така я разтърси, че зџбите ѝ затракаха.

— Казах ти, че няма да ти направя нищо лошо — прошепна той в ухото ѝ. — Дойдох да те предупредя, но ти си готова да повикаш войниците или твой човек и не искаш да ме чуеш. Ще изчезна, преди да се дошли.

Първоначалният порив на Албина бе да продължи да се бори, но защо? Бе сама със своя враг, Гарвана. Нямахте оръжие. Ако искаше, той можеше да ѝ пререже гърлото, преди да каже и дума. Тя престана да се бори.

— Няма да викаш, нали? — попита той.

Тя поклати отрицателно глава.

Той бавно отпуши устата ѝ.

Това бе всичко, което можеше да направи. Ловеца бе казал, че Гарвана го няма! Бе ѝ казал, че той е вече далеч от нея. Каза ѝ, че е отишъл при своите близки.

— Какво искаш? — попита Албина, като коленичи и заметна кожата, за да се покрие. Дори и в тъмнината виждаше очертанията на лицето му.

— Дойдох да те предупредя.

— Да ме предупредиш за какво? Ти вече ни предупреди.

— Той идва от юг за теб. Капитанџ. Знае къде си. Води ирокези със себе си. Това са хора извън закона. Хора, които убиват заради мириса на кръвта. Трябва да кажеш на Ловеца на шоуните да те отведе оттук. Тази нощ. Веднага.

Тя погледна Гарвана. Очевидно не знаеше, че Ловеца не е тук. Не знаеше, че е трџгнал да търси капитан Кейн. Но тя нямаше да му каже. Не му се доверяваше.

— Защо отново ни предупреждаваш? — попита тя подозрително. — Защо излагаш живота си на опасност, за да ме спасиш?

Той погледна към малкото прозорче, през което се бе промъкнал. Облаците бяха изчезнали и лунната светлина проникваше в стаята, като осветяваше белязаното му лице.

— Знам, че този мъж няма съвест. — Той въздъхна. — Този мъж няма вече съвест, но баща му бе човек на честта.

— Ти говориш за баща си? Гарвана кимна с глава.

— Баща ми бе велик шаман, уважаван от хората. Те му се доверяваха. Радвам се, че е мъртъв и че не знае какво е станало със сина му.

Тя почти се засмя.

— Искаш да кажеш, че си рискувал живота си и си дошъл заради уважението към баща си? Ти, който участва в похищението и убийството на братовчедка ми? — Албина усети, че гласът ѝ затрепери. — Ти, който уби чичо ми? Ти, който ме продаде на някакъв войник, за да бъда препродадена като курва или роб на други?

— Достатъчно! — Той повдигна юмрука си към нея. — Няма значение защо съм дошъл. Това, което е важно, е твоят човек да те отведе оттук. Тази нощ!

Тя видя, че Гарвана мина покрай леглото ѝ и отиде към прозореца. Все още не му се доверяваше, но инстинктивно усещаше, че трябва да му вярва. Това, което чу, бе твърде правдоподобно. Наистина ставаше дума за чувство на чест сред индианците, нещо, което Ловеца се бе опитвал да ѝ обясни. Гарвана бе дошъл честно да я предупреди. Той наистина имаше съвест, скрита някъде дълбоко в сърцето му. Съжаляваше за миналото си. Искаше да изтрие позора от лицето си.

Гарвана се шмугна през прозореца и за миг се обърна.

— Благодаря ти — промълви тя.

— Върви. Тичай. Бързо. Спаси живота си.

Тя го видя да се промъква през отвора, който ѝ се стори невероятно малък за едрото му телосложение. Миг след това него го нямаше.

Албина се облегна в леглото си. Усети, че ушите ѝ бучат. Ослуша се. Сигурна бе, че ирокезите няма да могат да се промъкнат във форта,

без да ги забележат. Чу лая на куче, след това настъпи тишина. След няколко минути разбра, че той се е промъкнал в тъмнината и е вече в гората.

Постепенно се успокои. Разбира се, не можеше да продължи да спи. Твърде много мисли я измъчваха. Ако това, което казваше Гарвана, бе вярно, тогава Ловеца не го е хванал... или вече е мъртъв.

Тя веднага престана да мисли за това. Разбира се, че Ловеца бе жив. Беше твърде интелигентен, за да се остави на този капитан Кейн да го убие. Беше твърде силен боец, за да загуби.

Но тогава, какво бе станало? Ако Гарвана казваше истината и Кейн се придвижваше към форта, къде бе Ловеца? Защо не бе тук? Кой ще я защити сега? Сигурно не този мрачен и скъп на думи лейтенант Уинслоу.

Тя погледна пушката си, опряна на огнището. Трябваше сама да се бори. Кейн няма да може да я отведе насила от форта. Поне докато е жива.

Стана и се облече бързо. Зъбите ѝ тракаха от студения въздух. Погледна навън. Първите проблясъци на зората проникваха в стаята ѝ. Гарвана бе счупил стъклото и сега октомврийският бриз духаше през него. Поразрови въглените, останали в огнището. След това взе ножа, който Ловеца ѝ бе оставил, за да го използва при хранене, и го втична в колана си. Прокара ръка по дръжката му, като се запита дали и Ловеца прави така.

Напусна стаята с твърди крачки. Реши най-напред да види как са Сара и бебето и дали Тази — която — стои — здраво има нужда от нея, а след това да говори с лейтенант Уинслоу. Сега, когато заместваше капитана, той трябваше да я защити от Кейн.

След един час Албина влезе в стаята му. Лейтенант Уинслоу седеше на една грубо издялана маса и ядеше някаква каша. Бе сам в помещението.

— Лейтенант — извика тя от вратата.

Той се обърна. Погледна я уплашено.

— Мадам?

Тя се учуди как английската армия оставяше хора като Уинслоу и Кейн да охраняват фортове. Нищо чудно, чу майка Англия губеше властта си върху колониите.

— Лейтенант, трябва да говоря с вас веднага.

— Имате ли нужда от нещо? Старата жена ще ви помогне. — Той продължи да се храни.

Албина стоеше и го наблюдаваше. Колебаваше се дали да продължи да спазва благоприличие, както бе възпитана, или да се държи така, както подобава тук, в колониите — нападателно.

— Лейтенант!

Чу го да казва:

— Моля?

Тя се приближи до масата.

— Лейтенанте, имам причина да вярвам, че един човек ще се опита насила да ме отвлече от форта.

Той сви вежди.

— Какво значи това?

Тя завъртя очи към небето.

— Казах, че някой се опитва да ме отвлече. Човекът, когото моят съпруг преследва.

Тъмнокосият лейтенант се протегна, взе един калаен съд и си сипа мед в чинията с кашата.

— И кой е този човек?

Тя го погледна, като го накара да вдигне поглед към нея.

— Капитан Кейн.

Той веднага сведе поглед надолу. Остави лъжицата си. Тя чукна върху ръба на паницата.

— Аз...

Тя почти се разсмя. Лейтенантът се страхуваше от Кейн. Това ясно се виждаше от пребледнялото му лице.

— Вие сте го изпъдили последния път, както казахте на мъжа ми. Направете го пак. Не го допускате във форта. И най-добре е да го арестувате.

Лейтенантът примига, като чу острите й думи.

— Аз... аз нямам заповед за арестуването на капитан Кейн. Не съм упълномощен. Моят капитан... той ще се върне след няколко дни.

— Означава ли това, че няма да ме защитите от този човек? Обещахте на съпруга ми като англичанин, че тук съм в безопасност, а сега ми казвате, че никой не ви е упълномощавал за това.

Уинслоу бутна чинията си и стана.

— Не, не, разбира се. Мое... мое задължение е да защита гражданите на Англия. Просто казвам, че капитан Кейн е все още колега, офицер.

— Колега офицер, който върши престъпления. Това ви е известно, както и на всички, които са на сто мили наоколо. Някой трябва да го спре, защо да не сте вие това, лейтенанте?

— Отново трябва да кажа, че независимо от обвиненията...

— Обвинения? — Албина пристъпи към лейтенанта, който веднага започна да отстъпва. — Не говоря за обвинения! Говоря за факти. Той отвлича и продава жени! Той ги похитява и убива!? — Тя го мушна с пръста си. — Този капитан твърди, че аз му принадлежа. Той ще се опита да ме отвлече, мен, една беззащитна жена! Съпругът ми преследва този човек. Не знам какво е станало с него и дали е жив. Сега вие сте единственият човек, който можеш да застане между него и мен. Може би единственият, който може да ме спаси. И така, ще ме спасите ли или не?

— Разбира се... Да. — Той я гледаше, като се питаше кой от двамата им не е с всичкия си. — Ако... ако капитанът дойде във форта, аз просто ще го прогоня, както направих това и преди. Ще му кажа, че поради обвиненията аз... аз не мога да го приютя.

— По-добре е да направите и нещо друго! Затворете вратите и поставете охрана. Най-добре...

Вратата се отвори и в стаята влезе млад войник. Той поздрави лейтенанта и след това кимна към Албина.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но часовоят казва, че някой се приближава, и това са поне дузина мъже, а може би и повече, като част от тях са индианци.

— Това е той! — извика Албина. — Това е Кейн. — Тя сграбчи лейтенанта за ръкава. — Казах ви, че идва!

Лейтенантът се опитваше да се овладее.

— Каза ли часовоят, че това са Кейн и хората му?

— Не, сър.

Лейтенантът заобиколи Албина и взе шапката си от масата.

— След две минути искам по-опитните ми хора да са на вратите, редник. — Той нахлупи шапката си върху главата. — Ако това е наистина капитанът, ще го посрещнем извън форта. Няма да допусна

хора от глутницата му да нарушат мира на хората и на това място, което се намира под моя команда.

Албина погледна изумено офицера.

— Лейтенанте, не чухте ли какво ви казвам? Този мъж е опасен.

— Мадам, препоръчвам ви да се върнете в стаята си, докато се справя с положението.

Албина не можеше да направи нищо друго. Усети буца в гърлото си и изхълца. Къде бе Ловеца? Кой ще я защити сега от Кейн? Но само за момент бе парализирана от глупостта на командващия офицер. След това се втурна към вратата. Щом Уинслоу няма да я защити, тя сама трябва да го направи.

Хукна по лабиринта от коридори. Надникна в стаята на индианката, набързо ѝ обясни ситуацията и се насочи към стаята си.

С пушка в ръка, торбата с амуниции на гърба ѝ и затъкнат нож в колана си, тя се втурна в двора на форта. Калната земя бе покрита с лек сняг и въздухът бе режещ, но дори и без наметалото Албина не почувства студа.

Когато Албина се появи, видя, че около капитана са се събрали десетина мъже и се насочват към вратите на форта. В далечината виждаше приближаващите се войници и индианци. Един мъж в английска униформа ги водеше.

Това може би бе самият Кейн.

— Капитан Кейн — извика Уинслоу, като изведе войниците навън. — Искам да ви помоля, вас и войниците ви, да спрете.

Албина се скри зад един варел за дъждовна вода. Оттам чуваше всичко, но никой не я виждаше. С крайчеца на очите си видя, че индианката се насочва към вратата.

Кейн и хората му спряха.

— Лейтенанте, толкова се радвам да ви видя отново. Искам да ви попитам дали тук има една жена, която се казва Албина. Една висока, бяла жена. С тъмна коса. Хубава, както ми казват.

— Да, има.

— Тогава искам да ми я предадете.

— Не мога да направя това — отговори Уинслоу, а гласът му трепереше. — Съпругът ѝ я повери на моите грижи.

— Предайте ми я и ще ви оставя на спокойствие.

Дори отдалече Албина видя, че хората му се размърдаха. Те се хванаха за оръжието. Уинслоу бе глупак. Той щеше да умре. Те всички щяха да умрат.

Албина погледна към индианката. Старата жена бе стигнала до вратата и се бе скрила в сянката на стената.

— Трябва да ви повторя, капитане. Не мога да ви предам жената.

— Къде е този Ловец на шоуните? Нека го видя.

Уинслоу се изпъна.

— Аз съм офицерът, който командва този форт, и аз взимам решения. А сега, моля ви да напуснете, Кейн, преди да съм предприел други мерки.

Албина не можа да схване какво стана след това. Не разбра дали Уинслоу успя да посегне към оръжието си? Това, което видя, бе една томахапка, която летеше към лейтенанта. Тя го удари силно по челото. Чу се тъп удар.

Албина се изправи, когато ирокезите, които стояха зад Кейн, започнаха да свиркат страховито. Разделиха се на две групи и се чуха първите изстрели. Въздухът се изпълни със стрели.

Албина пусна пушката си и изтича към вратите, като ги залости. Тази — която — стои — здраво бе вече там и също ѝ помагаше.

— Вратите! Вратите! — успя да надвика Кейн крясъците на мъжете и шума от изстрелите. — Към вратите! Те ги затварят!

Един индианец с бръсната глава, на която бе оставил само един кичур, се затича към вратите. Двете жени се опитваха да затворят тежките врати. Индианецът промуши ръката си и Албина извика. Единственият начин да няма достъп до форта, бе вратите да се залостят здраво.

Без да мисли, тя извади ножа от колана си и промуши дълбоко ръката на мъжа от другата страна. Кръвта му се плисна върху снега.

Той изрева и се дръпна.

В този момент двете жени блъснаха вратите и ги залостиха с железата. Раненият ирокез все още ревеше от болка и псуваше, когато Албина пусна и последното резе. След това изтича за пушката си.

ГЛАВА 18

Грабна пушката от земята и се затича по стълбата, която водеше високо към стената на форта.

Няколко войници притичаха от помещенията.

— Какво, за Бога, става тук? — извика млад мъж с полузакопчани панталони.

Албина вземаше по две стъпала наведнъж.

— Капитан Кейн с бандата ирокези — извика тя през рамо. — Нападат ни.

Като не виждаше никой друг, който да командва, младият мъж тръгна след нея.

— Затворени ли са вратите?

— Да!

Той се качи след нея по стълбата, като закопчаваше панталоните си.

— Къде е лейтенантът?

— Мъртъв.

— О, Боже! — Той притисна с ръка устата си. — Извинете, мадам.

— Няма нищо.

— А къде са другите хора?

— Извън стените.

Албина стигна площадката и погледна над острите върхове на стената на форта. Тя стисна очи и преглътна тежко буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ. Усети сладката миризма на кръв. Отново си спомни смъртта на братовчедка си и чичо си. Но сега нямаше време да страда за това. Вътре имаше жени и деца, които трябваше да защити.

Албина напълни гърдите си със студения въздух и реши да погледне навън. Долу мъжете се биеха в ръкопашен бой. Снегът бе обагрен в червено. Тялото на лейтенант Уинслоу лежеше неестествено сгърчено, отхвърлено настрани, очите му гледаха нагоре — стъклени и невиждащи. Телата на още трима лежаха в снега.

Хората на лейтенант Уинслоу губеха, и то... ужасно.

Останалите трима войници все още се биеха с хората на Кейн и ирокезите, но вече бяха притиснати до стената и нямаха къде да мърдат. Същият варварин, който се бе опитал да я изблъска през вратата, метна една стрела, която се заби в гърдите на един тъмнокош войник. Тя го прободеше и се заби в стената зад него. Човекът извика, след това се чу сподавен гърлен звук и той падна. Веднага от раната му започна да излиза пара. Албина извърна ужасена глава.

— Мадам. — Младият войник, който я следваше, докосна ръкава й. — Мадам.

Тя отвори очи.

— Той иска мен. Капитан Кейн е дошъл за мен.

Младият мъж надникна през оградата. Една стрела с пера изсвири покрай главата му и той се дръпна назад.

— Името ми е Ели, Ели Джейкъбс.

— Аз затворих вратата пред тези хора. Не знаех какво да правя — каза тя, като гледаше замаяна. След това погледна момчето. — Сега всички ще умрат.

— Направила сте това, което трябва. Ако тези червенокожи влязат вътре, по-голямата част от хората ще измрат. Те ще отвлекат жените. Мохауките винаги правят това. — Ели пак погледна над заострената стена. — А сега какво ще правим? — попита я той. — Тези всички бяха офицери. Сега са мъртви.

Албина се облегна на грубата дървена стена. Дишаше тежко, като се опитваше да се успокои и да мисли спокойно.

— Всички ли? — попита тя, като не смееше да гледа отвъд стената.

— Всички — каза тихо той.

Тя се окопоти.

— Тогава ние ще защитаваме форта. Имаме ли някакъв друг избор?

Ели докосна гърдите си. Албина не можеше да определи точно на колко години е, но той бе направо момче.

— Ние? И ще трябва да задържим един луд човек и цяла банда от ирокези убийци?

Тя кимна.

— Мъжът ми ще се върне. Зная, че ще се върне. Просто трябва да издържим. Той тръгна след Кейн. Когато разбере, че капитанът се е върнал, ще дойде.

Ели отново погледна отвъд стената. Неистовите викове на ирокезите бяха затихнали. Един мъж изпъшка, но след това млъкна. Чу се само ехото на куршума. Ели отново погледна Албина.

— Но офицерите са мъртви. Кой ще ни каже какво да правим?

Тя изобщо не се замисли.

— Аз — обърна Албина, като започна да слиза по стълбата. Все още държеше пушката си в ръка. — Хайде. Имаме много работа.

Ели я последва надолу по стълбата и след това през двора. Снегът бе започнал да се топи от сутрешното слънце и земята се бе разкаляла.

— Събери всички мъже, жени и деца на двора — изкомандва му тя, като разгони няколкото гъски, които се мотаеха наоколо. — Сега!

Ели вдигна ръка за поздрав и след това глупаво я отпусна.

— Да, мадам.

— Албина — извика тя след него, когато той се запъти към жилищните помещения.

— Какво? — обърна се той.

— Албина, това е моето име. — Тя се почувства твърде глупаво, тъй като все още не знаеше какво е името ѝ по мъж. — Просто можеш да ме наричаш Албина — довърши тя.

Ели тръгна и тя поклати глава. Веднъж да се оправи, да дойде Ловеца и Кейн да бъде мъртъв, тя ще разбере името. Ще накара Ловеца да ѝ каже самата истина. Но сега имаше да върши по-важни неща.

— Ей, ти — извика тя на един друг войник.

Той се обърна.

— Аз ли?

„Боже господи — помисли си тя. — Та тук има само деца!“
Момчето изглеждаше дори по-малко и от Ели.

— Да, ти! Вземи пушката си и се качи горе. — Тя посочи стълбата. — Наблюдавай капитан Кейн и хората му. Но се пази да не мине някой куршум между ушите ти.

Момчето гледаше Албина, като че ли оспорваше правото ѝ да дава заповеди.

Сега тя нямаше време да обяснява коя е или пък да мисли за заповедите, които им даваше. Въпреки че този млад мъж беше английски войник, той все още бе невръстно момче.

— Чу ли ме? — попита тя, като бързо тръгна към него.

Момчето скочи изненадано и тръгна към стълбата.

— Да, мадам.

След няколко минути Албина стоеше пред една група хора, които се бяха събрали. Ели се кълнеше, че всички са дошли. Бяха двадесет и трима — шестима войници — момчета, един войник със счупен крак, шест съпруги или приятелки на мъжете, които бяха убити или пък бяха отишли в Анаполис с командира на форта, четири индианки, Тази — която — стои — здраво, Сара с бебето и три други малки деца.

— Сара, не трябваше да излизаш в този студ — каза тихо Албина.

Младото момиче беше омотало бебето си добре в една индианска цедилка под наметалото си от боброва кожа.

— Аз съм добре — каза тя гордо. — Мога да помагам, кълна се. Малкият Матю е щастлив, щом е до цицката на майка си.

Албина се усмихна. Независимо от грубите думи на момичето, тя се съгласи с нея. Мислеше за това колко предани са индианците към децата си. Едно бебе е доволно, когато може да спи до гърдата на майка си.

Албина кимна с глава, като стисна ръката на Сара.

— Е, добре. Ако е така, както казваш, ще мога да те използвам.

Момичето се усмихна.

— Сигурна съм в това, което казвам. Трябва да защитя сина си. Той е всичко, което имам.

Албина отново кимна и погледна към другите. За момент тя разглеждаше лицата им. Всички изглеждаха уплашени, дори и старият войник със счупения крак... всеки бе изплашен, но не и Тази — която — стои — здраво. Старата жена наистина стоеше здраво, изпъчила слабите си гърди, като държеше в ръката си копие с пера.

— Добре — каза тихо Албина, като се надяваше, че гласът ѝ не показва страха, с който се бореше. — Това е положението. Капитан Кейн е дошъл за мен. Но вие всички знаете, че ако влезе вътре с ирокезите, и друг може да умре или да пострада.

Старият войник измърмори нещо, което приличаше на съгласие.

— И така, като имам предвид това, което става — продължи тя, — единственият изход е да не им позволим да се покатерят през стените. Съпругът ми, надявам се, ще бъде тук днес или най-късно утре. Чакаме и командира на форта.

— Робертсън — спомена някой.

— Да, Робертсън — каза тя. — Както разбирам, той и неговите хора, с които е тръгнал към Анаполис, скоро ще се върнат, така че единственото нещо, което ни остава, е да издържим дотогава.

— Моят съпруг! — извика една бременна жена и пристъпи напред. — Къде е моят съпруг? Той бе с лейтенанта.

— Мъртъв е — отвърна Албина. Не знаеше какво друго да каже, освен самата истина. — Съжалявам.

Жената сподави риданието си и отново се върна назад, а една друга жена започна да я успокоява.

— Съжалявам — повтори Албина. — Те всички са мъртви, всички, които бяха с лейтенанта.

Чу, че и други започнаха да плачат.

Албина се бореше със сълзите си. Не искаше да бъде отговорна за всички тук. Не искаше да бъде отговорна за тяхната защита, но кой друг можеше да поеме това тежко бреме? Останалите войници бяха почти деца, а старият войник или не можеше, или не искаше да поеме никаква отговорност. Така че Албина нямаше избор.

— А сега ме чуйте — каза тя. — Трябва да се качим на стената и да наблюдаваме. Трябва да задържим тези варвари, докато дойде помощ. Ще се редуваме на смени, в това число и жените. Ако някой се опита да се качи, ще го убием, разбрано ли е?

Няколко от жените кимнаха с глава. Момчетата войници също изразиха съгласие.

— Добре — каза Албина. — Гореще вече има човек. Ти, ти и ти — посочи тя трима от войниците. — Качете се на тези стени и вземете оръжието си.

Войниците тръгнаха за оръжието си.

Тя се доближи до войника със счупения крак.

— Можеш ли да ръководиш часовете?

Той кимна.

— Не мога да ходя, но мога да се облегна на един варел и да следя момчетата.

Албина кимна.

— Благодаря ти.

Тя посочи една от жените.

— Ти и твоята приятелка — кимна тя към жената, чийто съпруг бе мъртъв, — вижте какви запаси от храна имаме. Искам да знам точния брой на чувалите с брашно, качетата със сушено свинско, буретата с бира.

— Мога да направя това — каза жената. — Хайде Доркъс. Няма време за скръб, трябва да защитиш детето, което е твое и на Семюъл.

Албина отиде при всеки поотделно, като му възлагаше задача.

— Вие ще поддържате огъня. Ти също. Ще съберете всички трески наоколо. Всички ще се съберем в общата стая на офицерите. Така ще знаем какво става и ще пестим дърва. — Тя продължи по нататък: — Ти ще прибереш децата. Ще им събереш нещата и ще ги заведеш в общото помещение. Имай грижата да нахраниш животните. — След това Албина отиде при една друга жена. — Как се снабдявате с вода тук? Не ми казвай, че ходите до реката.

— Не. Не ни е за първи път да бъдем обсадени. Водата идва от един поток от реката.

— Добре. Започни да наливаш вода във варелите за дъжд в случай, че се сетят и решат да ни прекъснат водата.

Албина отиде при Сара.

— Имай грижата да сготвиш за всички. Гледай часовоите да се хранят и да имат нещо горещо за пиене. Вземи със себе си и другите жени, които нямат какво да правят.

Сара кимна.

— Ще направя това, което казваш, Албина. — Тя започна да говори с няколко индиански момичета и след това всички заедно се запътиха към вътрешния форт.

Албина се огледа, като искаше да бъде сигурна, че всеки има поставена задача, освен Тази — която — стои — здраво и Ели. Най-напред отиде при индианката.

— Знам, че имаш медицински припаси. Събери ги. Може да има ранени. След това ела при мен. Ще ти възложи нещо друго.

Жената се подчини. Хвана рамото на Албина, като че ли за да ѝ вдъхне сила.

— Днес аз съм горда да бъда твоя приятелка. Ловеца на шоуните е направил добър избор.

Преди Албина да може да отговори, старата жена изчезна. Само Ели бе наоколо. Той внимателно чакаше.

— Ели.

— Да, мадам.

— Имам някои въпроси за форта и за капитан Кейн. Можеш ли да ми помогнеш?

Той се засмя.

— Да, разбира се.

— Добре тогава.

— Той иска Ловеца — извика отвисоко един от войниците. — Познаваш ли Ловеца?

Албина се качи на стълбата. Беше почти замръзнала и се нуждаеше от наметалото си, но нямаше време да го вземе. Тя се качи горе, като държеше пушката в ръка. Погледна и видя капитан Кейн, който стоеше и чакаше. Дръпна се назад.

— Какво му каза?

— Не му казах нищо. Той просто повтаря, че иска да говори с човека, който се нарича Ловец. Не знам какво иска.

— Ловецо — извика отново Кейн. — Предай ми я и никой няма да умре.

Албина чу стържещия му глас. Той не знаеше, че Ловеца не е тук.

— Чуваш ли ме? Дай ми я — повтори Кейн.

Албина сграбчи ръката на момчето.

— Кажи му, че няма да му дадем никого. Той има предвид съпруга ми. Не трябва да знае, че той не е тук. Не трябва да знае колко души сме тук.

— Ловецо — реवेशе отдолу Кейн.

Момчето вдигна глава и се провикна между заострените върхове на оградата.

— Няма да ви дадем никого.

Албина наблюдаваше какво ще стане.

Кейн насочи поглед към мястото, където бе момчето.

— Искам да говоря с човека, който се нарича Ловеца на шоуните! Жената е моя. Ще си взема това, което е мое, и ще продължа. Никой друг няма да пострада. — Той посочи телата на убитите. — Тези хора не трябваше да умират.

— Кажи му отново — заповяда Албина на момчето.

— Няма да ви дадем никого — повтори момчето.

— О, ще го направите — отговори Кейн, като изведнъж смени тона си. — Ще я имам. Ще я имам, защото е моя. Въпросът е колко от вас ще загинат? Колко от вас ще загинат, преди да ми я дадете?

Албина се изправи, като вече не можеше да сдържи яда си.

— Ще ме имаш в ада! — извика тя.

Един индианец, който стоеше зад Кейн, изстреля една стрела във въздуха. Албина се наведе и видя, как стрелата профуча над нея.

Когато тръгна към стълбата, тя чу, че Кейн ругае индианеца за това, че е пуснал стрела. Каза му, че я иска жива. Жива, за да съжалява за това, че го е обидила.

— Хайде, Ловецо — мърмореше тихо тя, като слизаше по стълбата. — Имам нужда от теб, съпруже. Не знам колко дълго ще издържа.

— Трябва да тръгвам — каза Ловеца и пое ръката на жената. — Благодаря за гостоприемството, но наистина трябва да тръгвам — повтаряше той на езика на шоуните. — Трябва да се върна при жена си.

Жената се усмихна.

— Домашното огнище те чака, нали?

Ловеца взе пакета с храна.

— Нещо подобно.

Тя му подаде лъка и стрелите.

— Тази жена ти благодари за това, че дойде да ни кажеш за моя чичо. Мъжете ни ще го пренесат тук, дори и да е мъртъв. Благодарим ви за добрината, за това, че не сте оставили този човек да умре далеч от тези, които го обичат.

Ловеца оправи кожената лента на косата си и затъкна къдриците, които се бяха освободили. Реши, че когато напусне селото, ще тръгне направо към форт Нониак. Няма да почива, докато не вземе Албина.

Каза си, че вече е загубил една жена заради Кейн и не иска да загуби и тази, но истината бе друга. Албина му липсваше. Липсваха му острият ѝ език и горещите ѝ целувки.

— Твоят чичо е смел човек — продължи Ловеца. — Аз съм щастлив, че го срещнах.

Жената кимна.

— Добре, не искам да те задържам далеч от жената, която те зове. Довиждане, Ловецо от шоуните. Твоята лодка те чака на брега на реката.

Ловеца се обърна, за да тръгне. Доста дълго вървя до селото. Беше по-далеч, отколкото предполагаше. През тези два дни не беше спал, но не чувстваше умора. Нямахше търпение да тръгне обратно.

— Ще се опитам някак си да ви върна лодката. Благодаря ви, че ми я дадохте.

Тя вдигна ръка за сбогом. Бе красива жена към четиридесетте, вдовица, жена, която би била интересна за него преди няколко месеца. Но сега той не виждаше никого, освен тъмнокосата Албина.

— Нека вятърът ти помага, а късметът не те напуска — извика тя след него.

Ловеца напусна малкото село и тръгна по една пътека към брега на реката. Както му бяха обещали, едно кану го чакаше. Той го пусна в студената вода. С бързо движение скочи вътре и коленичи. Хвърли торбата с храна и грабна дървеното гребло.

— Идвам, Албина — промълви той, като насочи лодката си към средата на реката. — Идвам, мила.

— Четири дни — каза тихо Албина. Тя стоеше на сред двора на форта, плътно загърната с наметалото си. Здрачаваше се, а октомврийският въздух бе остър и хапещ. — Четири дни, а теб още те няма, съпруже.

Тази — която — стои — здраво погали съчувствено ръката на Албина.

— Той ще дойде.

— Няма да дойде. Нещо се е случило с него. Знам това. Той тръгна след Кейн. Трябваше вече да е разбрал, че следите се губят.

— Той ще дойде.

Албина се засмя тъжно.

— Откъде знаеш? Може да е болен. Може да го е изяла мечка. Може да са го убили мохауките. — Тя сви рамене. — Може да е решил да не се върне за мен. Той не искаше много да се оженим. — Тя погледна старата жена. — Просто го направи на шега. Направи го, защото не исках да спя с него, преди да се оженим.

Тази — която — стои — здраво се засмя.

— Ти се по-хубава от другите момичета. Щастлива си с такъв късмет. Не казвай сега неща, за които после ще съжаляваш. Вярвай на сърцето си, помни това, съпруго на Ловеца.

Албина склочи ръце на гърдите си. Колко време можеха да издържат така? Колко време, преди Кейн да разбере, че вътре няма войници и че Ловеца също го няма? Колко време ще му трябва да разбере, че ако решат да се покатерят по стените и да влязат, няма да може да ги удържи? Колко време ще мине, преди да разбере, че една жена брани форта?

През трите дни, откакто бе пристигнал Кейн, той бе прекъснал водата, от което тя се страхуваше. Беше се опитал да подкупи хората, като предлагаше пушки, уиски и дори злато на онзи, който му предаде Албина. Кейн бе изпратил няколко мохауки да се покатерят по стената. Ели бе убил един от тях. Друго войник рани тежко втория.

Но Кейн изглеждаше търпелив и в същото време решителен. Нямаше да си тръгне без нея. За него тя бе станала фикс идея. Той непрекъснато повтаряше едно и също. Никой досега не бе вземал това, което е било негово. Никой.

Албина се сгуши, за да се стопли. Горے на тясната пътека стояха две жени, едно момче и Ели. Албина бе пресметнала, че имат храна за неограничен период, но не и вода, с която разполагаха само за още три дни. Дори и да я пестяха, щеше да им стигне най-много за седмица.

Освен ако, разбира се, не започнеш да вали, за да стопят снега. Тя погледна синьото небе, което прозираше между върховете на дърветата.

— Моля те, Господи, нека да завали — помоли се тя.

Но дори и да завалеше, така не можеха да издържат дълго. Нещо трябваше да стане.

Надяваше се, че командирът, който беше оставил Уинслоу, ще се върне, но ако не се върнеше? Какво ще стане, ако се върне само с

няколко души? Те ще бъдат избити от бандата на Кейн, преди да са стигнали вратите на форта. Те ще...

— Ловецо — чу се гласът на Кейн от другата страна на форта. Албина прекъсна мислите си. — Губя търпение. Тук е студено. — Последва пауза. След това гласът му отново се чу. — Давам ти последен шанс, Ловецо, или този, който ме слуша. Прати ми я или ще запалим всичко наоколо и ще влезем.

— Няма да дадем никого! — изкрещя Ели от поста си.

Отговори му поток от стрели.

Албина прекоси двора и започна да се катери по стълбата. Гореструйна към поста на Ели, като се навеждаше ниско.

— Последен шанс — повтори Кейн. — И ако запалим форта, всички, които са вътре, ще измрат. Кълна се в Бога, че ще го направим.

Албина почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне. Тя се страхуваше от това от самото начало. Просто не искаше да мисли предварително за него.

— Защо? — извика тя. Ели я хвана за ръка, за да не се показва, но тя бе твърде ядосана, за да се пази. — Защо? — повтори тя. Погледна надолу и погледите им се срещнаха.

Той сви тъмните си вежди. Бе красив мъж, облечен с кожена пелерина и офицерска шапка.

— Защо наистина?

— Това е нещо между теб и мен. Не намесвай съпруга ми. Нито пък хората, които са вътре.

Кейн се усмихна любезно, когато я забеляза.

Тя видя войниците му и индианците, които седяха около огньовете. Топяха върховете на стрелите в един съд с черна течност. Катран! Щяха да стрелят по форта със запалени катранени стрели! Немислимо бе да се спасят от пожара!

— Кажи ми — настояваше тя. Усети тежест в гърдите си. Никога нямаше да може да види Ловеца отново, нямаше да види семейството си в Англия, нямаше да роди бебе като Матю.

Кейн все още се усмихваше, като я гледаше.

— Той не е тук, нали? — попита Кейн. — Твоят мъж, този, когото наричат Ловеца на шоуните. Ако бе тук, щеше да се покаже. Нямаше да праща теб. Поне ако не искаше да те даде.

— Съпругът ми не ви интересува. Искам да знам защо искаш да посегнеш на тези хора заради мен?

— Просто така — каза той, като продължаваше да се усмихва.

Албина видя как първата огнена стрела се изви над стената и се заби в покрива на сградата. Един от младите войници се покатери и се опита да загаси огъня.

— Чакам — каза Кейн и във въздуха прелетя друга стрела.

Албина загуби дъх. Чуваше сърцето си да бие лудо. Дланите ѝ бяха влажни, ръцете ѝ трепереха.

Как можеше да се предаде на този човек, този човек, който бе изнасилил и убил Смеещия се Дъжд?

Но в същото време как можеше да рискува живота на хората във форта? Бе опознала тези хора през последните дни. Това не бяха само имена и лица. Бяха хора със семейства. Бъдещето беше пред тях.

— Не прави това — помоли я Ели. — Откъде знаеш дали казва истината? Откъде знаеш, че няма да ни убие?

— Трябва да използвам шанса — чу се тя да казва. Тръгна надолу по стълбата.

— Не отивай там — извика Тази — която — стои — здраво, когато Албина слезе долу. — Тази жена е готова да умре за теб. Не се предавай.

Албина тръгна бавно към масивните врати.

— Не искам да правиш това за мен — каза тя меко. — Не искам никой да рискува за мен.

Индианката заплака.

— Албина...

Тя целуна старата жена по набръчканата буза.

— Грижи се за Сара и бебето. — Погледна разплаканите ѝ очи и отмести поглед, защото се страхуваше да не заплаче и тя самата.

— Албина — извика Кейн от другата страна. Още една стрела прелетя над тях и се заби във вътрешната стена.

— Запалете вратите! — заповяда Кейн.

— Не! — изкрещя Албина. — Не правете това! Идвам!

Всички се бяха събрали на двора. Опитваха се да потушат пожара с мокри парцали и животински кожи.

— Не прави това — извика ѝ Мери Мастен, която тичаше към една от стените, която вече гореше. — Ще загинеш.

— Джо — извика Албина.

— Да, мадам — отговори един от младите войници, като изтича при нея със сълзи на очи.

— Когато ти кажа, свали резето и ме пусни. Затвори след мен. Разбираш ли?

— Да, но...

— Просто направи това! — каза тя рязко през стиснати зъби. — Пусни ме навън! Съпругът ми ще ми помогне — промълви тихо тя. — Всичко ще се оправи.

По лицето на Джо се стичаха сълзи, но той я последва към вратата.

— Ако някой се опита да се промъкне, докато излизам, застреляй го, нали разбираш?

Той кимна.

— Добре. — Тя се опита да се усмихне и погледна към вратата. Пое дълбоко дъх. Знаеше, че Кейн я чака от другата страна. Усещаше го.

— Идвам — извика тя колкото се може по-високо. — Отстрани се или момчето ще стреля.

Тя кимна с глава и Джо повдигна тежките метални резета едно след друго. Чуваше се глухият звук от железата. Тя пристъпи напред и почувства, че една ръка я сграбчва и издърпва през отвора. Без да иска, отвори уста и изкрещя.

ГЛАВА 19

Ловеца побягна, когато чу вика на Албина. Тичаше като сляп през храстите, без да обръща внимание на бодливите шипки и клоните, дерящи лицето му.

Беше закъснял! Кейн го бе изпреварил! Щеше да му отнеме Албина, също както бе му отнел и Смеещия се Дъжд...

Ловеца загуби контрол над чувствата си и не видя сянката на човека пред себе си. Съзря краката на мъжа, обути с мокасини, едва когато се спъна в тях и падна по лице.

Извика, но викът му бе приглушен от земята, тъй като нападателят бе скочил върху гърба му и натиснал лицето му в пръстта.

— Тихо! — заповяда му ирокезът. — Тихо, защото ще ни чуят. И двамата ще умрем.

Инстинктивно Ловеца се опитваше да се пребори с човека, който го притискаше към земята. Питаше се как можеше да е толкова глупав и да попадне в този капан? Как можа да изгуби основните си инстинкти, които го направляваха? Как щеше да помогне на Албина, след като всеки момент можеха да го убият и скалпират?

— Казах ти: тихо, или другите ще дойдат и ще ни намерят — чу, че му шепнат в ухото. — Ще ти прережа гърлото — продължи индианецът. — Жената е на сигурно място. Не са я докоснали, поне засега.

Като разбра, че няма друг избор, Ловеца утихна. Не можеше да се бори, след като лежи на земята без оръжие. По-добре да лежи така и да чака удобен момент. Да се моли за този шанс, каза си Ловеца.

— Няма да ти позволя да станеш, докато не се закълнеш, че ще мълчиш, но, повярвай ми, няма да можеш да ме излъжеш.

Имаше нещо познато в гласа на мохаука. Ловеца познаваше този мъж.

В момента, в който нападателят намали натиска си върху него, Ловеца скочи. Дори и в сянката на здрача той го разпозна. Това бе Гарвана.

Индианецът сведе поглед.

— Ти си глупак, Ловецо на шоуните, след като тичаш така из гората като подгонена сърна. Ти си един, а те са много. Не можеш да спасиш жената, ако не мислиш с главата си.

Ловеца погледна Гарвана. Раните по лицето му, оставени от Кейн, вече зарастаха. Ръката на ирокеза все още беше омотана с парцали.

— Какво, за Бога, правиш тук и какво искаш от жена ми?

Гарвана се сви и посочи с ръка към форта. Във въздуха се носеше миризмата на катран и овъглено дърво. Ловеца коленичи до Гарвана. Все още не можеше да се довери на този мъж, но той все пак бе спасил живота му и знаеше нещо за Албина.

— Жена ми — попита го той, — какво знаеш за нея?

— Капитанът дойде за нея ден след като ти напусна. Проследих го дотук. Твоите пътеки не се пресякоха с неговите.

— Трябваше да спра. Някой бе ранил смъртоносно един стар воин от шоуните в гората. Хората, които го бяха придружавали, бяха убити. Предполагам, че това е дело на бандата на Кейн. Той се движи с ирокези. Гарвана кимна с глава.

— Той води братята ми със себе си.

— Три дни. Казваш, че е дошъл преди три дни. — Ловеца погледна през храстите, като се опитваше да види Албина или поне нещо наоколо. Димът от огъня се издигаше високо. Този дим идваше от пространството извън форта.

— Ако е тук от три дни, защо все още не е успял да постигне целта си? Защо не я е взел и защо лагеруват извън форта?

Гарвана го погледна и глупаво се ухили.

— Бялата жена, жената, която ти сега смяташ за своя, удържа форта.

Ловеца погледна към форта. По-голямата част от северната стена бе закрыта от дърветата. Изведнъж видя една червена униформа. Погледна отново към Гарвана.

— Войниците, искаш да кажеш. Войниците удържаха форта.

Гарвана бързо поклати глава.

— Водачът на форта излезе навън със своите хора. Наблюдавах този глупак. Хората на Кейн ги убиха всичките, но някой залости

отвътре вратите. Виждам, че часовите са малки момчета. Твоята жена даваше заповеди.

Ловеца изруга тихо.

— А къде е тя сега? Това бе тя. Чух я да вика.

Гарвана постави ръката си върху рамото на Ловеца, за да му попречи да стане.

— Казвам ти, че засега е жива и здрава. Капитанът няма да ѝ направи нищо. Поне засега. Той продава жени. Нищо няма да му дадат за един труп.

Ловеца знаеше, че казаното от Гарвана е самата истина. Той бе сам, а те — много. Не можеше току-така да се втурне. Ако направеше това, щеше да умре. Сигурно бе, че и Албина щеше да умре. Трябваше да си състави план за действие.

— Колко души са? — попита гой. Преди Гарвана да отговори, той сграбчи ръката му. — Чакай! Откъде знаеш всичко това? Как така ти си тук, а не си с братята си, тези кучета мохауки. Или това е капан? — Той го хвана здраво в ръцете си. — Защото, ако това е капан, ще те убия. Ще свлека кожата от костите ти и ще я провисна на дърветата като мърша за ястребите.

Гарвана вдигна черните си очи и погледна Ловеца.

— Не е капан. Не е измама. Отидох във форта, за да предупредя жена ти. Тя не ми каза, че те няма. — Той кимна с глава. — Но когато затвори вратата, разбрах, че не си сред войниците.

Ловеца го пусна.

— Ти я предупреди?

Той кимна.

— Тя не ме послуша. Мислеше, че я лъжа. Но когато дойде капитанът, разбра, че този мъж не лъже.

— Не мога да разбера нищо. Защо си предупредил жена ми? Защо изобщо си тук? Кейн ще те убие, ако разбере, че си го предал.

— Това няма значение. — Гарвана се обърна настрани. — Трябва да решим как ще действваме. Скоро ще се стъмни. Ще я отвлечем, когато дойдат нощните духове.

За момент Ловеца не сваляше поглед от Гарвана. Разумът му говореше да не се доверява на този човек. Той бе безскрупулен, без чест. Убиец и крадец. Но нещо в гласа му го накара да му повярва.

— Ние? Искаш да кажеш, че ние с теб ще я вземем? Искаш да ми помогнеш?

Той кимна.

— Стига вече приказки. Искаш ли да ти помогна или не? Кажими.

Разумът отново предупреди Ловеца да не се доверява. Чуваше вътрешния си глас, който му нареждаше да го отпрати.

— Да, този мъж приема твоята помощ и ти благодари. Сега трябва да видя жена си. Трябва да знам дали е добре.

Гарвана сви пръст и му направи знак да го следва.

— Тези братя няма да ги наричам братя. Те винаги са били мързеливи и глупави. От три дни се въртя наоколо и те не ме виждат. — Наведе се под клоните на един бор, коленичи и започна да пълзи към форта. — Ела да видиш жена си, но, предупреждавам те, не говори нищо, защото тя ще умре. Братята ми са жадни за кръв. И двамата ще умрем, ако разберат, че сме тук.

Ловеца кимна.

Той започна да лази след Гарвана, без да обръща внимание на студената влага и храстите, които деряха кожените му дрехи. Гарвана проправяше пътека през непроходимите храсти. Промъкваша се все по-близо и по-близо до форта, докато започнаха да различават гласовете на отделни хора. Той чу Кейн и един друг войник, след това някакъв ирокез и накрая гласа на Албина.

Ловеца почти се усмихна. Тя не плачеше и не молеше за живота си. От това разстояние не можеше да долови какво казва, но по гласа ѝ разбираше, че ги ругае. „Добре — помисли си Ловеца. — Продължавай да ругаеш, мила. Това ще те предпази, поне за известно време...“

Промъкваша се все по-близо и по-близо, докато Гарвана не се обърна и не сложи пръст върху устните си. Той се премести настрани и разтвори клоните на боровете. Ловеца внезапно изпита гняв, но се опомни, преди да е привлякъл вниманието на негодяите.

Краката и ръцете на Албина бяха завързани и тя седеше под едно смокиново дърво. Един войник със синя униформа я връзваше за дървото. Кейн седеше на няколко фута от нея и спореше с няколко мохауки. Обсъждаха въпроса за това дали да напуснат мястото тази нощ.

Един от мохауките, на чието ухо висеше кост от човешки пръст, пристъпи към Кейн. Очевидно той бе водачът на ирокезите. На развален английски той предупреди Кейн, че е глупаво да остават през нощта. Кейн му каза, че не се интересува какво искат мохауките. Заяви, че има нужда от топла храна и добър сън, преди да тръгне към страната на ирокезите.

Разговорът ставаше все по-разгорещен. Мохauкът внезапно пристъпи към Кейн и му изкрещя на своя език. Кейн извади пистолет от палтото си и стреля, преди индианецът да се опомни. Ехото от изстрела бе последвано от сподавен вик и от звука на падащо тяло. Дори и от разстояние Ловеца усети миризмата на барут, примесена със сладката миризма на кръв и парчета мозък. Вечерта бе студена и от дупката, направена в черепа на индианеца, се вдигаше пара.

— Решихме конфликта, нали? — каза Кейн, като погледна другите индианци. — Някой да има да каже нещо?

Индианците се дръпнаха изплашени. Кейн сви рамене.

Ловеца усети, че му се повдига. Той бе боец от шоуните. Бе виждал неведнъж смъртта, но това коварно убийство го накара да се почувства зле. Кейн бе негодник. Боже, за него това бе по-страшно от всичко друго.

— Убиец — изкрещя Албина. — Дано костите ти гният в кървавия пъкъл.

— Не — прошепна Ловеца. — Недей, мила. Поне веднъж си затвори устата.

Искаше да извика Албина. Да ѝ каже, че е до нея, че ѝ трябва малко време и не бива да настройва срещу себе си това копеле. Но тя отново плещеше, преди да помисли, като нападна един човек, който лесно би могъл да я убие, както бе убил мохаука, когото в момента извличаха настрани.

— Какво каза? — попита Кейн, като не вярваше на това, което бе чул. Той се обърна към Албина, чиито ръце бяха завързани зад гърба ѝ.

— Нарекох те убиец — изкрещя тя. — Син на курва! Страхливец!

Кейн се приближи до нея.

— Не ме предизвиквай, чудесно създание, за да не загубиш живота си така бързо, както го загуби този човек.

Тя избухна в смях.

— Добре, убий ме. Защо не? Направи го сега — каза тя, като издаде напред брадичката си и го загледа с очи, пълни с омраза. — Убий ме, както уби Смеещия се Дъжд.

— Смеещия се Дъжд?

— Първата жена на съпруга ми. Ти я уби. Той се усмихна.

— А, да. Ловеца на шоуните. Сега разбирам. Кейн извади ножа от колана си и бавно започна да го трие нагоре-надолу в кожените си панталони.

— Не исках да я убивам. Щях да взема добри пари за нея. Но мръсницата ме нападна. Прободе ме. Трябваше да свърша с нея. Това бе самозащита. — Той се засмя зловещо. — Двете жени на Ловеца. Какво съвпадение.

— Той ще дойде за теб — подигра му се тя. — Ловеца ще дойде за теб и ти ще умреш. Убий ме, ако искаш. Въпреки всичко ти ще умреш и ще гориш във вечния пъкъл.

Кейн докосна долната ѝ устна с върха на своя ловджийски нож.

Ловеца се изпъна. Беше твърде далеч, за да го убие със стрела или копие. Ако го направеше, имаше опасност да улучи и нея. Но като наблюдаваше Кейн, Ловеца изпитваше желание да скочи.

— Защо не затвориш устата си, преди да съм ти отрязал езика? — предупреди я Кейн.

Една едра капка кръв се появи върху устната ѝ. Тя понечи да каже нещо, но замълча. Ловеца въздъхна облекчен. Кейн се засмя.

— Отлично. Обичам жените, които се подчиняват на мъжа. Почакай още една или две нощи, докато останем насаме, и ще ти покажа какво може да направи една жена за един мъж, когато иска да му се подчинява. Ще те накарам да забравиш твоя Ловец, кълна се в това.

Един войник извика Кейн и капитанът остави Албина, поне за момента.

Гарвана леко докосна Ловеца по рамото. С глава му показва да го следва. Ловеца не искаше да оставя Албина, но знаеше, че трябва да съставят план с Гарвана. Трябваше добре да обмислят всичко, преди да влязат в лагера.

Запълзяха през тунела от храсти, докато се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Песоглавец — измърмори Ловеца, като се изправи и протегна дългите си крака. — Трябва да отидем сега. Не можем да я оставим така.

— Не.

Ловеца погледна Гарвана.

— Не? Кой си ти, по дяволите, че ми казваш не? — Той блъсна Гарвана с длани. Гарвана изпусна копието си. Ловеца го сграбчи за кожената дреха и го разтърси. — Ако не беше ти, Албина никога нямаше да изпадне в това положение! Трябваше да те убия веднъж завинаги!

Гарвана не искаше да гледа Ловеца. — Убий ме, ако искаш, Ловецо на шоуните — каза той твърдо. — Но по-добре е да почакаш и да ме убиеш, след като ти помогна да спасиш жена си от хората, които наричам свои братя.

Той бе прав. Ловеца знаеше, че е прав. Имаше нужда от помощ. Блъсна назад Гарвана, като се питаше къде, по дяволите, бе Йън. Ако Йън бе тук, нямаше да има нужда от Гарвана.

Ловеца дишаше тежко, като се опитваше да се контролира. Той не би могъл да помогне на Албина по този начин. Трябваше да запази спокойствие и да следва гласа на разума. Нямаха много време, а разполагаха само с един шанс.

Погледна Гарвана.

— Смяташ ли, че трябва да почакаме, докато се стъмни?

Мохаукът кимна с глава.

— Слънцето вече залязва. Капитанът и неговите хора са мързеливи. Те ще останат тук.

— Ще изчакаме да си легнат и след това ще се промъкнем, така ли? Като страхливци?

— Това е единственият начин да спасим жената — отговори Гарвана.

Ловеца въздъхна. Кейн разполагаше най-малко с дузина мъже, а с часовите бяха дори повече. Той и Гарвана, независимо, че бяха добри бойци, няма да могат да се справят с толкова много мъже в открита битка. Единственият им шанс да се измъкнат живи, бе да се промъкнат тихо, докато по-голямата част от хората на Кейн спяха. Въпросът бе, щеше ли Албина да издържи?

— Кейн може да я изнасили — каза той глухо, сякаш на себе си.

Гарвана кимна.

— Ще наблюдаваме и ще чакаме. Ако трябва, ще атакуваме порано. А сега да се приготвим.

Ловеца смъкна стрелите от гърба си.

— Не мога да повярвам — каза той високо. — Бях се заклел, че ще те убия, като те срещна, а сега се съгласявам да се бия заедно с теб.

— Този мъж се бие за теб. — Гарвана започна да се съблича. — Сега ще слезем към брега на реката. Ще направим така, че да не ни видят.

Ловеца погледна човека, когото смяташе за свой враг.

— Сериозно ли говориш? Ще умреш, за да ми помогнеш да я отведа оттук.

Гарвана вдигна ръка в знак за помирение.

— Да умреш, като се бориш, значи да умреш достойно. — Той сведе поглед. — Този мъж отдавна не е бил достоен.

Ловеца пусна лъка си на земята и започна да се съблича. Опитваше се да разбере Гарвана, но не можеше. Защо човекът, който бе продал една жена, сега искаше да я спаси? Един мохаук със съвест? Трудно бе за вярване. „Дали всичко това не е заради тази чест?“

Гарвана бе гол, но като че ли не чувстваше студа. Той препаса колана на кръста си, провери ножа и взе копието си.

— Казах ти, че няма значение. Искаш ли да ти помогна, или не? — Той сви рамене. — Зависи от теб, този, когото шоуните наричат Ловеца.

Ловеца се съблече напълно, като остави само кожената превръзка около слабините си, и потрепери от студ, докато се навеждаше да вземе колана си, стрелите и лъка.

— Ще се възползвам от твоята помощ, но те предупреждавам. Ако ме предадеш, ще бъдеш прокълнат за хиляди години.

Гарвана кимна в знак на съгласие и след това се затича към гората по посока на река Нониак. Ловеца го последва.

Стъмни се. Луната се показва на небето, но Ловеца и Гарвана все още чакаха, свити върху студената земя.

— Пълнолунието е лош знак — промълви Гарвана.

Ловеца поклати глава.

— Луната е винаги добър знак за ловеца. — Той не погледна Гарвана, който правеше заклинание срещу лоша участ. Шоуните

винаги твърдяха, че мохауките са страшно суеверни.

Ловеца наблюдаваше скрит в храстите, убеден в силата на магическите шарки върху себе си. Долу край реката, той се бе покрил с кал. След това бръкна дълбоко в торбата си с лекарства и намери малките шишенца с бойни бои, които винаги носеше със себе си. Като смеси боите с вода, той боядиса тялото си и лицето си така, както това правеха воините на шоуните, когато отиваха на битка. По бузите и по ръцете си изрисува символите на шоуните, които го бяха осиновили. Те го свързваха с историята на техните подвизи. С всеки символ самочувствието му, както и силата му нарастваха. С всяка отделна линия, която правеше, той събираше в един юмрук силата на своите прадеди шоуни. Ловеца знаеше, че ще победи врага си. Когато завърши ритуала, той бе сигурен, че ще спаси Албина. Знаеше, че ще отмъсти за смъртта на Смеещия се Дъжд.

Само трябваше да избере подходящия момент, за да даде ход на събитията.

Ловеца погледна човека, който някога бе негов враг, а сега му предлагаше живота си. Гарвана също се бе татуирал, но смисълът бе друг — да изглежда смел и наперен. Лицето му бе покрито с червени линии, които му придаваха гневен вид.

— Вече заспаха — каза Ловеца. Гласът му бе тих като октомврийски вятър. — Четирима часовои, двама мохауки и един войник. Ще ги обезвредим един по един. Тихо. Ще взема Албина и след това ще се върна за Кейн. Когато той умре, ще тръгнем.

Гарвана кимна и извади ножа си от колана.

— Нека боговете на войната бъдат с теб — каза той.

— Бог да те пази — промълви Ловеца.

Двамата мъже се разделиха, невидими в тъмнината. Ловеца се промъкна зад първия часовой мохаук. Мъжът, дали защото бе полузаспал, или усещанията му бяха притъпени от уискито, не се помръдна. Ловеца преряза гърлото му и остави тялото му да падне на земята.

Вторият бе по-труден. Ловеца трябваше да го приближи съвсем плътно. Той смъкна лъка от рамото си, постави стрела и леко му извика на езика на ирокезите. Този мъж носеше колан с човешки скалпове. Той се завъртя и стрелата прободe сърцето му. Листата около краката му прошумоляха, когато той падна.

Сега, когато убиха четиримата, Ловеца можеше спокойно да се приближи до лагерния огън. Заобиколи внимателно осветения кръг и се доближи до Албина. Тя бе вързана за дървото и се бе сгушила в наметалото си. Бе отпуснала главата си изтощено. Кейн спеше завит под меча кожа само на няколко крачки от нея.

Ловеца се промъкна лазешком зад смокиново го дърво, чиито листа бяха обрулени от есенния вятър. Той се помоли всичко да мине добре, за да бъде Албина свободна и здрава.

Пое дълбоко дъх и внимателно, като обгърна дървото с ръце, запуши устата ѝ. Албина се събуди, като ухапа меката длан на Ловеца. Не се чу и звук от устата ѝ.

ГЛАВА 20

В продължение на часове Албина не смееше да заспи, като се страхуваше, че Кейн ще я нападне, ако се отпусне. Но накрая се унесе. Събуди се в момента, когато почувства, че някой запушва устата ѝ. Опита да извика, но ръцете, които миришеха лошо, не ѝ позволиха. Захапа дланите му.

Видя лице на дивак, татуирано със сини, черни и зелени черти. Ужасена, Албина се опита да се отърси от това видение. Започна да се бори, но напразно. Краката ѝ все още бяха завързани, ръцете ѝ също. Беше беззащитна срещу това привидение, което въпреки всичко ѝ напомняше за човек.

— Шшшт — чу тя в ухото си, след което той извади нож. Албина се сви, като бе сигурна, че ще ѝ пререже гърлото. Вместо това, като продължаваше да затиска устата ѝ, той преряза въжетата около краката ѝ. След това освободи ръцете ѝ.

Точно когато я грабна в ръцете си, един от войниците, който спеше наблизо, вдигна тревога. Изведнъж лагерът на Кейн се оживи. Нощта се изпълни с пушечни гърмежи, а небето с поток от стрели.

— Бягай — извика глас в тъмнината. — Вземи жена си и бягай, Ловецо на шоуните. Този мъж ще те защити.

Ловеца? Къде беше Ловеца? Албина бе изплашена и объркана. Кой викаше на Ловеца? Спасяваха ли я? Кой бе този, който я носеше в ръцете си?

Тя чу, че този човек изпъшка, когато една стрела се заби в ръката му. Без да обръща внимание на раната, той прескочи огъня и се шмугна в храстите. Едва там я остави на земята.

— Тичай, мила — заповяда ѝ мъжът, като измъкна стрелата, която бе улучила ръката му, и я счупи. — Тичай и се скрий навътре в гората.

— Ловецо? — Тя сграбчи голата му ръка, като едва сега видя, че той бе напълно гол. — Това ти ли си? — Тя ридаеше.

Той я притисна към себе си и допря устни до нейните.

— Не Ловеца, а Майската кралица — прошепна той.

Тя се усмихна през сълзи и внезапно си спомни за стрелата, която го бе ранила.

— Боже господи, ти си ранен.

— Трябва да тръгвам, мила. — Той нежно свали ръката ѝ от рамото си.

— Тръгваш? Къде отиваш? — Тя видя как той се отдръпна от нея и се пригответи да тръгне. — Не ме оставяй, Ловецо.

— Прави това, което ти казвам, за да се спасиш, съпруго. Бягай и се скрий. Трябва да се върна за Кейн и Гарвана.

— Гарвана? За кого говориш? — Но той вече бе тръгнал. Тя видя, че изчезна в тъмнината, и от гърлото ѝ се изтръгна ридание.

„Да бягам, каза той. Да бягам от Кейн, от мохауките.“ Но как можеше да бяга, когато той се бе върнал назад?

И какво говореше той, че ще се върне при Гарвана? Какво общо имаше Гарвана с всичко това? Дали Ловеца не смяташе да убие и него? Нямаше да му позволи. Гарвана я бе предупредил за идването на Кейн. С негова помощ бе успяла да защити жените и децата във форта.

Албина коленичи. Няма да остави Ловеца да убие Гарвана, независимо какво е правил по-рано. Той ѝ помогна, може би спаси живота ѝ. Тя започна да лази в храстите, като разбра, че това бе тунелът, през който Ловеца я бе довел. Когато стигна края се сви.

На светлината на огъня видя пръснати навсякъде тела. Мохуки и войници лежаха по земята, като гледаха нагоре с немиждащи очи.

Някой бе отворил вратите на форта и младите мъже, които Албина познаваше толкова добре, стреляха по лагера на Кейн, чуваха се гърмежи и ехото от тях изпълваше тъмнината.

До стените на форта Албина видя Ловеца, който се биеше с един войник и мохаук едновременно. Беше взел един кол в ръката си и ожесточено се бранеше. С бързо движение повали най-напред единия, а след това и другия.

Като настъпи един мъртвец, Ловеца се насочи към площадката на лагера. Двама индианци се бореха на земята. И двамата държаха ножове. Албина изведнъж видя, че единият е Гарвана. Сърцето ѝ лудо заби, но всичко ставаше твърде бързо. Преди да извика на Ловеца да остави Гарвана, съпругът ѝ извади ножа си и го запрати във въздуха. За радост на Албина той се заби в гърба на мохаука, който бе повалил

Гарвана. Мъртвият индианец се обърна и падна в калта, Гарвана скочи на крака. За учудване на Албина съпругът ѝ и човекът, който някога я бе отвлякъл и продал, си размениха погледи, които говореха само за едно бойно приятелство.

— Значи това си ти — чу Албина. Това бе Кейн.

Ловеца се обърна и видя човека, който го бе извикал.

— Кейн — каза той.

— Ти си взел моята жена. Може би знаеш какви са последиците.

— Тя е моя. — Гласът на Ловеца бе заплашително спокоен. — Албина е моя съпруга, както бе по-рано Смееция се Дъжд.

— А, да. Онази червенокожа кучка, която трябваше да убия. Ела сега. Все още ли ми се сърдиш, Ловецо на шоуните? — Той произнесе името на Ловеца със сарказъм.

— А ти признаваш ли се за виновен?

— Не ми казвай, че ще оставиш една дивачка да застане между нас, двама английски джентълмени. За Бога, Ловецо, моят чичо, лорд-канцлерът, познава твоя баща.

Албина гледаше внимателно Кейн. Той познаваше Ловеца. Видя, че капитанът посегна към колана си. Пистолетът му висеше върху бедрото. Това бе една игра на котка и мишка.

— Виновен или невинен? — настояваше Ловеца.

— Сигурно...

— Виновен или невинен за престъплението, в което си обвинен?

Кейн се усмихна с тъглчето на устата си.

— Виновен! И ако искаш да знаеш, изпитах удоволствие, когато убих тази нахалница.

Ловеца стоеше неподвижно. Само пръстите му нервно опипваха инкрустираната дръжка на ножа. Войниците и мохауките все още се биеха наоколо, но двамата мъже като че ли не забелязваха газите сеч.

— Тя бе моя жена — измърмори Ловеца през стиснати зъби. — Тя носеше моето дете под сърцето си.

Кейн въздъхна драматично.

— Мислиш, че трябва да разменя тази тук за живота на една дивачка? — Той посочи към Албина.

Албина искаше да се скрие по-навътре в гората, но защо? Кейн я бе видял. Тя остана свита, не искаше да пречи на Ловеца.

— Размяна? — Ловеца не отместваше поглед от лицето на Кейн.
— Не съвсем. Искам твоя живот.

Красивият капитан избухна в смях.

— Не можеш да ме убиеш. Чуваш ли ме? Чичо ми е лорд — канцлер на Англия, за Бога! — Той се усмихна арогантно. — Никой не може да ме докосне. Никой не може да ме спре. Защо мислиш, че не изпратиха някого по дирите ми? Защото не могат. Няма да посмеят.

Албина не бе сигурна кой започна пръв, Ловеца или Кейн. Пистолетът на Кейн изтрещя и тя видя пламъка от дулото му. Ловеца се свлече на земята, претърколи се и след това скочи непокътнат. Кейн изруга лошия си късмет и хвърли пистолета настрани. Нямаше време да го зареди отново. С едно бързо движение той извади изпод палтото си къса сабя.

Албина притисна устата си с длан, за да не извика. Ловеца имаше само един нож, а капитанът сабя. Как щеше да се справи с него?

Двамата се обърнаха бавно, като се погледнаха. Ловеца приклекна, без да отделя поглед от лицето на врага си. По блясъка на очите му тя разбираше, че ще направи само една крачка, за да го убие.

Отегчен от търпението на Ловеца, Кейн размаха сабята.

— Какъв англичанин си ти? Как си могъл да се ожениш за червенокожа? Тичаш гол из гората като дивак? Жениш се за жена, която е спала с всички червенокожи в Чесапийк?

При това предизвикателство Албина очакваше, че Ловеца ще го нападне. Но той не го направи. Кейн го искаше. Искаше го разярен, а не с бистър ум. Всеки войник знаеше, че емоциите правеха човека по-слаб.

Краката на Албина се схванаха и тя се изправи. Хората, които се биеха, бяха намалели. По земята лежаха много убити и ранени. Няколко от войниците на Кейн и мохауките бяха избягали в гората.

На два пъти Кейн размаха сабята пред Ловеца. И двата пъти Ловеца отскочи назад и след това отново напред. Двамата все още се дебнеха, обикаляйки в кръг.

Албина бе изтръпнала от ужас. Ако нещо не се случеше бързо...

Албина долови някакво внезапно движение зад Ловеца и чу див вик. Видя, че един мохаук тича зад гърба му. Тя извика:

— Ловецо, зад теб!

Ловеца се обърна, като знаеше, че Кейн го дебне. Всичко стана твърде бързо, но въпреки това на Албина, която стоеше в сянката на боровите, ѝ се стори, че е минало много време.

Мохаукът вдигна томаховката над главата си и я запрати във въздуха. Отнякъде се появи Гарвана.

— Нуу... — изкрещя той.

Гарвана посрещна с тялото си студеното желязо. То се удари в гърдите му, като разсече плътта и счупи ребрата му.

За секунда Ловеца скочи и ножът му потъна до дръжката в стомаха на Кейн.

Лицето на Кейн се сви от шока. Ловеца хвана ножа и го измъкна от раната. Кейн изпусна сабята. Той докосна с ръка кървящата си рана и погледна Ловеца, като че ли не вярваше.

— Не можеш да ме нараниш — промълви той, като гласът му едва се чуваше. От устата му бликаше кръв. Той падна на колене. — Никой не може да ме нарани. Канцлерът е мой чичо.

Ловеца изтри ножа в голия си, покрит с кал крак и го мушна в кожения си колан. Остави Кейн, който сега го викаше с ръка.

— Не ме оставяй — плачеше Кейн.

Албина видя, че Ловеца се доближи до Гарвана. Наведе се. Искеше да отиде при тях, но не го направи. Само стоеше и наблюдаваше.

Ловеца вдигна тялото на Гарвана. Той още дишаше, но едва-едва. Ловеца се наведе и прошепна нещо в ухото на мохаука.

Албина се приближи. Искеше да чуе какво ще каже съпругът ѝ.

— Този мъж ти благодари за живота си.

Гарвана поклати глава.

— Този нещастен мъж се закле пред Ловеца на шоуните да вземе жената.

Ловеца се опита да се усмихне.

— Тогава сме квит.

Гарвана затвори очи и за момент Албина си помисли, че е мъртъв, но след това той отново ги отвори.

— Кажи ми, Ловецо на шоуните. Заслужих ли честта, която моето семейство някога притежаваше?

— Да — отговори Ловеца. — Ти умираш като боец и аз ще те погребя с почести. Не знам ритуалите на мохауките, но една

церемония на шоуните ще те изпрати на небето.

Гарвана се закашля, цялото му тяло се сгърчи. Когато спазъмът мина, той отново заговори.

— Моите пръсти. Те са в торбата ми. Не ги забравяй, Ловецо на шоуните.

Сълзи се стичаха по бузите на Албина, когато видя как съпругът ѝ държеше в ръцете си човека, който някога бе негов враг. Кой друг би постъпил така, питаше се тя.

Гарвана дишаше тежко. Изведнъж тялото му замря. Ловеца го положи на земята и застана изправен до него.

— Албина — прошепна той с треперещ глас. Албина изтича при него. Битката бе завършила.

Последният от мохауките на Кейн бе избягал в гората и останалите войници също се бяха разбягали, когато разбраха, че водачът им е ранен.

— Ловецо — тя се хвърли към него. — О, Боже, Ловецо, помислих, че ще те убие! Мислех...

— Не мисли, мила — успокой я гой. — Не мисли. Всичко свърши.

Тя погали бузите му с длани, без да обръща внимание, че се цапаше с боята. Това, което имаше значение, бе, че е жив и здрав. Тя го целуваше и целуваше. Когато докосна ръката му, лицето му побледня.

— О, Господи — промълви тя. — Ръката ги. Върхът на стрелата все още е вътре.

Той се облегна на нея и двамата тръгнаха към форта.

— Нищо ми няма — увери я той. — Не ме боли. Когато минаха покрай Кейн, той беше полуседнал, като протягаше ръце към Ловеца.

— Моля те, убий ме — молеше се той, като притискаше кървящата си рана. — Моля те, не ме оставяй да умирам така. Свърши с мен. Моля те...

Ловеца спря и го погледна. Само преди малко той се хвалеше, че е изпитал удоволствие, когато е похитил и убил бременната му жена.

— Ще направя нещо по-добро от това, което ги направи със Смеещия се Дъжд — каза той студено, като го гледаше право в очите. — Ще те оставя да живееш...

Кейн падна назад на земята с въздишка, а Ловеца и Албина тръгнаха заедно.

В стаята на Албина донесоха гореща вода и напълниха една вана от мед. Ловеца влезе във ваната. Тази — която — стои — здраво донесе нож, игла и конец и изрязва металния връх, който стърчеше от ръката му. Той изобщо не трепна, когато тя направи това. Седеше във ваната и позволи на жената да извърши хирургическата операция и зашие мястото.

Албина се бе надвесила над него, искаше да помогне, макар и да знаеше какво прави нейната приятелка. След като раната бе промита и защитата, Тази — която — стои — здраво взе торбата с лекарства и напусна, като махна с ръка.

— Благодаря ти — каза ѝ Ловеца. — А сега виж другите ранени.

— Трябва да приготвя умрелите за погребение.

— Те могат да почакаат и до утре. Сега е време да се оправят живите. Утре ще погребем тържествено загиналите.

— Колко умряха? — попита Албина.

— Само две от нашите момчета и мохаукът, когото Ловеца нарича приятел — отговори старата жена.

— Ели?

— Лека рана на ръката. Храбро момче. Това е първата му битка.

Албина се усмихна и придружи индианката до вратата.

— Какво трябва да направя за Ловеца?

Индианката сви рамене.

— Боецът има нужда от сън. — След това се засмя лукаво. — И всичко, от което имат нужда мъжествените бойци, като се върнат у дома.

Албина усети, че се изчервява от неудобство, но се засмя.

— Лека нощ, приятелко. Благодаря ти.

Тази — която — стои — здраво ѝ махна с ръка и се затътри по коридора.

— Не ми благодари. Дай на света дъщеря или син. Така ще се отблагодариш на една стара жена.

Албина се върна в стаята и залости вратата. Ловеца бе излязъл от ваната и се сушеше. Когато наближи, той разтвори хавлиената кърпа и я притегли към мокрото си тяло. Тя се засмя, отърка пръст по носа му, изтривайки и последната останала боя.

— Изморен ли си? — попита го нежно.

— Не съм. — Той се наведе и я целуна по долната устна.

— Гладен ли си?

Той прокара топлите си устни по бузата ѝ и надолу по врата ѝ.

— Не и за храна.

— Ти си ранен. — Тя вдигна ръце и ги постави върху голите му рамене, като го галеше. — Трябва да починеш.

— Не мога да почина, докато не те целуна. — Той я целуна отново, но сега устните му останаха върху нейните. Усети тръпките на очакването. — Не мога да почина, докато не те докосна.

Той сложи ръка върху гърдите ѝ, а тя я покри със своята, като я направляваше към свивката на гърдите си. Въздъхна, когато топлата ръка докосна плътта ѝ. Дори и през кожата на туниката чувстваше ласката му. Зърното на гърдата ѝ набъбна под пръстите му, когато тя се притисна по-близо до него, търкайки бедра в неговите.

— Не искам да ме обвиняваш, че те насилвам — подразни го Албина. Тя направи една въображаема линия с пръст, като почна от гърдите му и слезе надолу.

Ловеца изпъшка, когато тя докосна с пръст пъпа му и по-надолу. Албина се засмя тихо и гърлено. Почувства как той се възбужда.

— Твърде много дрехи — каза той. — Съблечи ги.

Албина започна да отвързва бавно туниката си. Когато развърза всички възли, той започна да я ближе с език, като се спускаше все по-надолу и по-надолу.

— Магьосница — промълви тихо той. — Вълшебница.

Тя се събличаше бавно, като го възбуждаше, наслаждавайки се на удоволствието, което му доставяше. Когато най-накрая туниката ѝ се свлече на пода, тя започна да смъква гамашите си. После застана по средата на стаята, обгърната от ръцете на Ловеца. Беше само по мокасини.

Прокара пръсти през влажните му бакъреночервени къдрици, които падаха по раменете му. Надигна се на пръсти и притисна устни към неговите, като го целуна страстно.

— Алби, Алби — промълви той тихо. — Нека да те любя.

Тя взе ръката му и го поведе към тясното дървено легло.

— Нека аз да те любя — прошепна тя, като леко го бутна да легне на леглото и разтвори краката му. — Нека взема болката ти. — Тя леко докосна прясната му рана. — Физическата и душевната.

— Болката ми спря — увери я той, като я сложи до себе си. — Сега Смеещия се Дъжд може да почива в мир. Сега е време за мен и теб, мила.

Той се наведе над гърдата ѝ и започна да дразни зърното ѝ с върха на езика си. Тя се засмя възбудено, като повдигаше гърба си окуражително.

— Приятно ли ти е? — попита той, като започна да целува и другото ѝ зърно.

— Приятно ми е — отговори му тя и затвори очи, усещайки вълните на удоволствие, които я заливаха. — Много ми е приятно.

— Много приятно? Не може да се каже много приятно, когато става дума за плътта.

Инстинктивно Албина повдигна бедрата си, когато той я зацелува надолу по корема. Тя ровеше в косата му, повдигайки колене, като мислеше, че това е само една целувка. Но когато върхът на езика докосна влажното място между бедрата, усети, че тялото ѝ се разтапя от удоволствие.

— Ловецо, Ловецо — изпъшка тя.

— Обичаш ли ме? — дразнеше я той, като продължаваше да я целува. — Кажи ми, че ме обичаш.

Тя се опита да се отдръпне, като се смееше и стенеше от удоволствие.

— Пусни ме, звяр такъв — заповяда му тя. — Дивак! Варварин! Мъчител.

— Кажи ми и ще те пусна. Кажи ми, че ме обичаш, дивак или не. — Гласът му бе мъжествен и приятен. — По-добре е да признаеш, че ме обичаш заради дивака, когото виждаш в мен.

Тя се поколеба само за миг. Да, обичаше го. Бе сигурна в това.

— Обичам те — извика тя останала без дъх, като не искаше той да спира да я целува по този начин. — Обичам те. Обичам те заради мъжа в теб.

За момент той опря глава на корема ѝ, като че ли за да си поеме дъх.

— И аз те обичам — каза ѝ нежно.

Тя повдигна брадичката му и потъна в дълбоките му очи.

— Не е необходимо да го казваш.

Той се надигна и легна върху нея, като разтвори краката ѝ с колене.

— Ти си права, а аз не съм — отговори ѝ той.

Членът му се вмъкна между бедрата ѝ. Тя почувства колко горещ и твърд бе той. Ловеца повдигна бедрата ѝ, като искаше да я почувства, да я запълни.

— Но аз те обичам — каза ѝ той, като я докосна с ръка. — Обичам те, устата мое момиче.

Албина надигна бедрата си, като го прие целия. Тя стенеше, вдигайки ръце над главата си.

— Алби, Алби — шепнеше той, дъхът му бе горещ. — Накара ме отново да мога да обичам.

Тя се движеше с ритъма на неговите тласъци.

— Тихо — каза му тя, като притисна длан върху устата му. — Говориш твърде много.

Смехът му отекна в малката стая и телата им се сляха в едно. Двамата следваха чувствения ритъм на движенията си, като накрая, когато Албина вече мислеше, че не би могла повече да издържи на чувственото удоволствие, светът около нея избухна и се разпадна в бяла светлина. След това тя отново се върна към реалността.

Дълго време Ловеца лежеше над нея, като се гушеше в шията ѝ. Но когато дъхът ѝ се възстанови, той отново започна да я люби.

— Не пак — изстена тя, въпреки че надигаше бедрата си, за да го посрещне.

— Да, отново — прошепна ѝ той, като търсеше пръстите ѝ. — И след това може би още веднъж, жено.

Сега нейният смях изпълни стаята. Още два пъти той я доведе до върха на екстаза, като накрая сам се отдаде на удоволствието. След това, задоволени, двамата заспаха един до друг.

ГЛАВА 21

Албина седеше с кръстосани крака в една малка едномачтова лодка. Ловеца бе наел собственика, за да ги закара нагоре по река Нониак в залива Чесапийк и след това до Анаполис. Ако ветровете не попречеха на движението, щяха да бъдат при леля й късно следобед.

Ловеца я прегърна и силно я притисна до себе си. Тя постави брадичката си на рамото му. Седяха на носа на лодката, като оставяха солените пръски вода да падат върху тях, и следяха грациозното движение на лодката. И двамата бяха странно замислени.

— Нямах търпение да се завърнеш вкъщи? — попита я той. — Да се облечеш като дама.

Тя въздъхна.

— Да.

Албина се сгуши в наметалото си от заешка кожа. Щом пристигне в Анаполис, ще трябва да остави дрехите си от еленова кожа, удобните си мокасини и наметалото.

Ще отиде в стаята си и ще има слугиня, която ще ѝ сложи корсет, дълги чорапи, рокля и корсаж. Косата ѝ ще бъде прибрана и накъдрена от добър фризьор, както подобава на една омъжена жена. Ще пудри бузите си и ще слага червило на устните си. Ще слага скъпи парфюми на китките и шията си. Разбира се, ще има самочувствие.

— Аз също си мислех, че ще бъде добре да си сложа един чифт мъжки панталони, които не са от кожа, върху която все още има кичури козина.

Тя се разсмя с него.

— Нямам търпение да се върна отново у дома, да живея така, както съм живяла по-рано, но...

— Но какво?

— Но част от мен не го желае.

Той вдигна черната ѝ коса и я целуна по врата.

— Накъде се движим?

Тя гледаше синьо-зелената вода на Чесапийк и след това се загледа в една чайка, която летеше над тях. Чувахе плясъка на грота, когато вятърът сменяше посоката.

— Част от мен иска мокасините. — Тя раздвижи пръсти в меката кожа. — Част от мен иска да се будя сутрин, сгушена в мечата кожа, скрита в прегръдките ти. Тази част от мен иска да чувам песента на птиците, когато мия лицето си във водата на зазоряване.

— Можем да останем тук, на Тайдуогър — предложи той. Тя се разсмя. — Не, говоря сериозно. Защо да се връщаме в Анаполис? Или пък Лондон? Можем да вземем земя тук, да построим къща, да отглеждаме тютюн.

— Ти нищо не разбираш от отглеждане на тютюн.

— Мога да се науча.

— А какво ще кажеш за баща си? — смърми го тя нежно. — Както ми каза снощи, трябва да се върнеш у дома и да си оправиш отношенията с него. Спомняш ли си разговора за отговорността, може би ми дължиш някакво обяснение?

Той въздъхна.

— Не можеш да държиш един човек отговорен за казаните думи, особено когато държи гола жена в ръцете си, дори и тя да е неговата собствена. Не мислиш ли така?

Тя се облегна назад и го погледна.

— Искаш да кажеш, че няма да се връщаме в Лондон?

Той прокара ръката си през косата, която бе пуснал свободно. Тя падаше върху раменете му като огнено наметало, развявана от соления бриз.

— Не знам, мила. Не знам какво искам. По-точно, не знам кое е хубаво за мен и теб.

— Да се върнем в Лондон, разбира се. Там е твойт дом, моят също.

— Не знам, Албина. Знам кое е нормално, но не ми харесва, като мисля така.

— Мислих, че вече си решил. Ние трябва да решим. Ти остави бележка във форта за Йън, че ще платиш за връщането ни в Лондон с първия възможен кораб. Той ще очаква да се върнем заедно, Ловецо.

— Нека се връща.

Тя се обърна и се облегна на него, като отново се загледа във водите на залива.

В продължение на няколко минути мълчаха, след това Ловеца заговори.

— Ако решим да се върнем в Лондон, ще имам много задължения, които трябва да изпълнявам като син на баща си. Няма да разполагам с това време, което имам сега, за да бъда с теб. Ти също ще имаш свои задължения. Разбираш ли къде отиваме?

— Сега ти си мой съпруг.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Ние ще се върнем в Лондон. Ще изпълняваме задълженията си. — Тя го стисна за ръката. — О, хайде Ловецо. Ще бъде весело. Ти си забравил вечерите и баловете и язденето на конете, конните надбягвания и театъра. — Тя взе ръката му, като отново се облегна на него и го погледна в очите. — Смеещия се Дъжд е отмъстена. Не можеш да прекараш останалата част от живота си, като се скиташ без цел.

— А защо не?

— Защото зрелите хора не постъпват така. Сега ние сме зрели. Ако даде Бог, ще станем и родители. Някой ден ще трябва да говориш на синовете си за отговорността.

Той въздъхна и опря отново брадичка на рамото ѝ.

— Права си. Знам, че си права — каза той без ентусиазъм.

— Разбира се, че съм права. Всичко ще се нареди. Ще видиш. — Тя го целуна по бузата. — Обичам те, Ловецо на шоуните.

Той затвори очи.

— И аз, мила.

— Готова ли си? — попита Ловеца Албина. Ръката ѝ трепереше в неговата. Стояха в предверието на къщата на леля Сали в Анаполис. Слугите бяха отишли да намерят леля Сали и братовчедките. Чуваха се откъслечни фрази откъм стайте. Албина чуваше децата, които тичаха по покрития с плочки под, и лая на едно от кучетата на чичо Чарлз. Къщата ухаеше на чисто и на билки, които леля Сали беше пръснала наоколо, за да мирише на свежо. Всички звуци бяха познати до болка, но изведнъж Албина се почувства неловко.

В продължение на седмици бе мечтала за този момент — да се върне в дома при леля Сали, където ще бъде спокойна и на сигурно място. И сега, когато този момент беше дошъл, тя искаше да се обърне и избяга.

Леля Сали се втурна от вратата на хола, като шумеше с тежката си черна рокля.

— О, Исусе в небесата — проплака тя. — Хвала! Ти си жива!

Ловеца освободи ръката ѝ, като позволи леля Сали да я притисне до пълните си гърди и да я приласкае.

— О, Боже, детето ми! Не вярвах, че някога ще те видя.

Албина почувства сълзите ѝ върху лицето си.

— Съжалявам, че не можах да ти изпратя известие. Знам, че за теб това е като шок.

Леля Сали отстъпи крачка, хвана ръцете на Албина, за да я види по-добре.

— След смъртта на Сюзън и Чарлз бях сигурна, че...

— Всичко е наред, лельо Сали. Аз се чувствам добре. — Тя се усмихна, но не беше щастлива. Това, че трябваше да предупреди леля Сали по-рано, някак си ѝ прозвуча фалшиво и малко неискрено.

— Аз съм жива и здрава, това е самата истина — каза тя на леля си. — Необходимо ми бе време, за да се върна.

Леля Сали поклати глава.

— Боже господи, детето ми. Погледни се. Отслабнала си. Изглеждаш ужасно в тези кожи. При диваците ли бе през цялото време?

Албина пусна ръката на леля си. Разбира се, че леля Сали ще смята, че тя изглежда ужасно в тези дрехи от еленова кожа. Какво друго можеше да си измисли?

— Да извикам някой да те облече в нещо прилично. Ще отложим вечерята. — За първи път тя погледна Ловеца, който стоеше в дъното на хола.

— О, Боже. Извинете ме. Този трапер ли те доведе? Благодаря ви — извика тя, като размахваше ръце, които бяха покрити с черни дантелени ръкавици без пръсти. — Ще ви платим добре, уверявам ви.

Албина се разсмя, като показва медния си годежен пръстен.

— Не, не, ти не разбираш, лельо Сали. Това е моят съпруг, Ловеца.

Очите на леля Сали се разшириха, като че ли щяха да изскочат от орбитите.

— Твоят... твоят съпруг — запелтечи тя. Ловеца пристъпи напред и се поклони леко.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо. Джефри Рордън, виконт Аштън.

Леля Сали остана безмълвна. Албина усети, че губи почва под краката си. За момент помисли, че ще припадне.

— Джефри Рордън? — успя да каже леля Сали на висок глас.

Той се усмихна дяволито.

— Боя се, че е самата истина.

— Е, добре — леля Сали дишаше тежко. — Чакам да чуя как си го намерила, за да се ожениш за него, Албина. — Тя докосна бузата си, покрита с пудра. — Никой не може да повярва на тази приказка, кълна ви се.

Все още шокирана, Албина успя да се усмихне слабо. Разбира се, няма да каже на леля Сали, че не е познала Джефри Рордън, годеника ѝ, който бе избягал преди шест години. Не можеше да ѝ каже, че този кучи син се бе подиграл с нея, като от самото начало знаеше коя е тя, защото му бе казала. Сигурно имаше вид на последна глупачка.

Албина стрелна Ловеца с поглед. Той я погледна така, както бе погледнал и леля ѝ, но тя не обърна внимание.

Как можа да направи това с нея! Лъжец!

Леля Сали нареди на слугите да приготвят баня, а други да придружат Албина и Ловеца до стаите им.

Ловеца я хвана за ръка и я поведе към стълбището, като не принудено разговаряше с леля Сали. Албина би искала да го удари по главата. Искаше да вика, да тропаше с крака, да замери този ужасен лъжец със скъпата китайска ваза на леля Сали. Но вместо това се усмихна мило, като кимаше с глава на това, което казваше леля Сали.

Една от слугините, Частити, която бе лична прислуга на Албина, ги поведе по стълбището, след това по един коридор към две съседни стаи. За първи път леля ѝ използваше тези стаи. Те бяха за специални гости, както ѝ бе казала. Разбира се, такива гости никога не идваха, доколкото Албина знаеше.

Когато спряха при първата врата, леля Сали започна да се суети за това колко е поласкана, че ще има такъв гост като виконта в своя скромнен дом. Ловеца говореше като някой денди от кралския двор, думите му бяха точно на място. Той се държеше с леля й, която очевидно бе в траур, като с лекомислено момиче.

Това ядоса Албина.

Частити се поклони на Ловеца, когато отвори вратата, която водеше към спалнята.

— Вашата стая, сър.

Ловеца намигна на Албина, като обеща на леля Сали да отиде на вечеря, и затвори вратата след себе си.

Албина успя да задържи усмивката си, докато Частити я заведе в стаята й.

— Ваната ще бъде готова веднага, мисис — каза Частити, като отиде да пусне пердетата. — Веднага ще ви донеса една от вашите рокли. — Тя дръпна небесносините брокатени пердета. — Боже господи, колко красив мъж е съпругът ви — измърмори тя.

Албина сложи ръка на хълбока си и погледна луничавото момиче.

— Но няма да бъде такъв, след като свърша с него — измърмори тя.

Очите на Частити се разшириха.

— Мога ли... да ви помогна с банята и обличането, ако желаете. — Тя погледна кожените дрехи на Албина, като че ли очакваше, че те ще тръгнат сами. — Мисля, че ще искате да се освободите от тези дивашки дрехи.

— Пригответи ми банята, Частити. Искам да облека тъмночервената си рокля. — Тя отвори вратата, която водеше към другата стая. — А сега, извини ме, искам да поговоря със съпруга си насаме.

Момичето тръгна към вратата.

— Разбира се, госпожо. — Тя още веднъж погледна Албина и излезе.

Албина затвори вратата след нея и погледна към вратата, която водеше към стаята на Ловеца. Направи няколко крачки и я отвори.

Ловеца я погледна изненадан. Беше полусъблечен. Бос, той стоеше само по кожени панталони.

— Мила.

— Не ме милосвай. — Тя тресна вратата зад гърба си така силно, че портретът на бабата на леля Сали потрепери на стената. — Как можа да направиш това с мен! — Тя се изправи до него. — Как можа да ме излъжеш! Ти кучи... — Тя вдигна ръка да го удари и се спря.

— Никога не вдигай ръка срещу мен — процеди той през зъби. — Не мисля, че мога да ударя една жена, но може и да се случи.

Той хвана китката и здраво. Тя почувства сълзите си в очите. За първи път от седмици той й говореше с такъв тон. Това бе гласът на човека, който е бе взел от Гарвана, човекът, когото не харесваше.

Тя издърпа ръката си и се обърна.

— Извини ме — прошепна тя.

За момент настъпи тишина. Тя го чу да въздиша и видя, че взема кожената си туника, която бе съблякъл.

— Албина, всичко е толкова сложно.

— Когато ми каза, че си оставил една жена, ти си имал предвид мен — прохълца тя.

— Това не е извинение, но в началото не знаех. Не и докато не ми каза пълното си име. Знаех те като малката Мери Ламберт. Никой не ми бе казал, че си също и Албина.

Тя се обърна и го погледна. Сигурна бе, че в този момент го мразеше.

— Ти ме взе за глупачка. Никога няма да мога да се съвзема от това.

— Не е вярно. Ти беше много мила долу. Никой няма да разбере.

— Аз съм тази, която разбрах всичко.

— Виж, мила. — Той се опита да я докосна, но тя се отдръпна.

— Не ме докосвай — просъска тя. — Не ме докосвай с мръсните си ръце.

— Албина.

— Това бе една голяма шега за теб и Йън, нали? Ти си се чувствал виновен за момичето, което си изоставил. За това, че си ме оставил. И затова се ожени, за да не страдаш от угризения на съвестта.

— Не, и да. — Той я погледна. — За бога, не. Ожених се за жената, която срещнах в гората. Жената, която се бореше, за да оцелее. Жената, с която танцувах житния танц при шоуните. Това, че ти бе Мери Ламберт бе допълнение — каза той искрено.

Долната ѝ устна трепереше. Чувстваше се толкова глупаво. Как можа да бъде толкова лековерна? Защо не го накара още в началото да ѝ каже кой е?

Защото това нямаше значение!

А защо нямаше значение?

Защото тя го обичаше, независимо от всичко. Дори и сега, когато бе ядосана, тя обичаше косите му, спуснати върху раменете. Обичаше галантната му усмивка, с която я гледаше, когато бяха долу. Обичаше допира му. Желалаше да я докосне дори и сега, когато чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от яд и болка.

— Трябваше да ми кажеш — промърмори тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Трябваше да ми кажеш, Ловецо... Джефри, преди да дойдем тук.

Той се приближи към нея и протегна ръце. С нежелание, тя се остави в прегръдките му.

— Трябваше да го направя. Съжалявам. Какво друго мога да кажа? Бях страхливец. Мога да посрещна една банда пияни мохауки, без да ми мигне окото, но се страхувах да ти кажа кой съм. Страхувах се, че ще помислиш, че съм те изиграл.

Тя подсмръкна през сълзи.

— Ти го направи...

Той я целуна по главата.

— Не съм го направил. Не, наистина. Бях вече влюбен в теб, когато ти ми каза името си.

— Йън трябваше да ми каже. Чакай само да го видя този мошеник.

Той се засмя и я целуна по бузата.

— Йън не трябваше да ти казва. Аз го предупредих. Това трябваше да направя аз.

— Какво щеше да направиш? Ще чакаш, докато отидем в Лондон и стигнем до дома на баща ти?

— Не знам. Не съм мислил за това. Не исках да ми се сърдиш. Мислих, че това няма значение за теб. Или ме обичаш, или не, мила. Това само има значение.

— Но аз не съм ти казала, че те обичам. Дори и когато се оженихме, аз самата не го знаех.

— Няма значение. Знаех, че ме обичаш. Знаех, че и аз те обичам.

Тя се усмихна, като че ли не вярваше.

— Но аз не съм се омъжила за теб по желание. — Тя погледна златистокафявите му очи. Нямаше да го остави да се измъкне така лесно, независимо колко бе мил. — Ти ме насили.

Той се засмя, като галеше бедрата ѝ през меката кожа на туниката ѝ.

— Не съвсем. Ако наистина се бе разгневил, нямаше да го направя — каза ѝ той. — Вместо това щях да се ожения за една от близначките на Йън.

Тя го ръгна в стомаха и той се засмя.

— Няма да се отървеш толкова лесно. Сега просто не знам как да те наричам.

Той потърси долната ѝ устна с върха на езика си.

— Наричай ме любовнико.

— Не си сериозен. Още не сме свършили.

— Какво не сме свършили?

— Това, че не ми каза, кой си, че ме накара да се омъжа за теб, след като си знаел коя съм, а аз не съм знаела това. Не се ли чувстваш поне малко виновен?

— Ти искаше да се ожения за теб — промърмори той в ухото ѝ. — Дълбоко в себе си и тайно. — Сега той я целуваше по врата. Целувките му я възбуждаха. — Признай си.

— Не признавам. — Тя се опита да се отдръпне от него, но вяло. Независимо от яда си тя копнееше за него. — Не исках да се омъжвам за теб. Нямаше смисъл.

— Очевидно си искала да се омъжиш за мен, когато се върнем в Лондон и когато стана Джефри Рордън, виконт Аштън — той спомена името, като че ли ставаше дума за другия.

— Това не бе честно и ти го знаеш. Бях млада.

Баща ми беше подготвил предварително всичко, както и твоят баща. Освен това... — тя го погледна срамежливо през дългите си мигли. — Намирах, че си хубав. Той вдигна глава от отворената ѝ горна туника.

— Ти си ме виждала?

Тя сви рамене.

— Да, на един бал.

— Лукава жена — подразни я гой. — Тогава, кажи ми, щом си ме харесвала, защо ми отказа онази нощ във форта? Аз съм същият човек...

— Аз съм по-голяма. Сега аз решавам сама. Външно ми се струва, че ти и аз не сме добра партия. Не си приличаме. Ти се груб, не приличаш на другите. Ти можеш да си останеш един дивак, Ловецо.

— Но ти точно това харесваш — прошепна ѝ той, като докосваше с върха на езика си ухото ѝ. Притискаше я и се търкаше в нея. — Нали така? Дивака в леглото ти. — С едно бързо движение той я грабна в ръцете си. Тя се хвана за раменете му, за да не падне. — Обичаш любовта на дивака, нали? — говореше ѝ той, като гласът му ставаше дрезгав.

Тя се смееше сега, като отвърщаше на целувките му. Гърдите ѝ напираха, тялото ѝ го желаше, въпреки че само преди няколко часа се бяха любили на лодката.

— Ловецо, това е несериозно. Светло е. Вече не сме в гората. Това е домът на моята леля. Слугите.

Той я хвърли на пухкавата постеля и се надвеси над нея, като дърпаше вече кожените връзки на туниката.

— По дяволите слугите — извика гой. — Нека да си ходят при своите жени.

ГЛАВА 22

Албина се размърда на стола си. Корсетът ѝ бе толкова стегнат, че едва можеше да диша, а дантелените ѝ ръкавели просто я вбесяваха. Тя кимаше с глава, като се преструваше, че слуша мисис Хакстън, и оправяше ирландската дантела, която я дереше ужасно.

Албина отново бе в цивилизацията, но вече се дразнеше. Ловеца бе толкова зает със срещи със старите си приятели, като в същото време търсеше кораб, който да ги върне в Лондон, че нямаше време да се виждат през деня. Прекарваше времето си в посрещане на непрекъснат поток от гости, които леля Сали канеше вкъщи, за да я видят. Това поне бе тяхното извинение. Албина подозираше, че я посещават с тайната надежда да научат някоя шокираща клюка за нейното отвличане и да зърнат виконт Аштън, който я бе спасил и след това се бе оженил за нея, за да спаси честта ѝ.

Леля Сали се изкашля и Албина я погледна.

— Моля? — тя се усмихна колебливо, като посегна към чашата с чай.

Мисис Хакстън повтори това, което вече бе казала.

— Казах, че вчера Емили Крофтън и аз обсъждахме как си се спасила в лодката, когато Чарлз и Сюзън не са имали този късмет. — Тя се прекръсти. — Мир на душите им. Как успя да избягаш?

Албина погледна мисис Хакстън. Тя бе болезнено слаба жена с коса, боядисана в червено, и черен мъх над устните.

— Скрих се в храстите — излъга тя така, както го правеше вече хиляди пъти през тези четири дни. — Не можах да видя нищо.

„Не видях смъртта на чичо Чарлз и братовчедката Сюзън — мислеше си тя. — Не ги чух да викат.“

— Бях твърде изплашена. Войниците ме намериха и ме заведоха в един форт.

„Не е имало мохаук, който се нарича Гарвана. Той не ме е отвлякъл. Не е имало капитан Кейн и дори красивата жена на име

Смеещия се Дъжд. Гарвана не е спасил живота на Ловеца и не се е пожертвал за него.“

— Да... Джефри ме видя във форта. Бях болна. Когато се възстанових, той ме доведе у дома.

— И там ли се оженихте, детето ми? — Мисис Хакстън се наклони напред. — Във форта?

— Имам документите, Герта — каза леля Сали, като подаде чиния със сладки на гостенката. — Съвсем законни документи, уверявам те.

Герта Хакстън си взе два сладкиша, преди да подаде чинията обратно.

— Разбира се, че бракът е законен. — Тя повдигна вежди изпитателно. — Но ти не можеш да знаеш, Сали, какво е станало преди това.

Леля Сали се усмихна мило.

— Бих казала, че това няма значение, мила Герта. Забрави го. Лорд Аштън и моята племенница бяха сгодени. Годещът не е бил разтрогван. Знаеш, че един годещ е същото като самата женитба.

Албина вдигна очи нагоре, стана от стола си и мина през хола със своите твърде тесни кожени обувки. Учудваше се защо целият Анаполис се интересува да знае точно кога Ловеца е спал с нея. Като се имаха предвид въстанията на ирокезите, сраженията с французите на север и постоянното покачване на данъците и местните такси, Албина просто не можеше да повярва, че нейната девственост е най-голямата грижа за американските колонии.

Тя погледна към двойните прозорци. Навън градинарят на леля Сали подрязваше старите клони с ножица. Почистваше изрязаните клончета от листата и ги подреждаше в една кошница. Албина искаше да бъде при него сега. Подрязването на храстите бе много по-забавно от разговора с мисис Хакстън.

Албина духна върху студеното стъкло, за да го замъгли, и написа името на Ловеца в кръг. Разбира се, тя ще трябва да го нарича вече Джефри. Знаеше това. Само за шоуните той щеше да си остане Ловеца. Но поради неизвестна причина винаги когато споменавахе името Джефри, гласът ѝ звучеше глухо. „Просто ми трябва време“ — каза си тя.

Името на Ловеца избледня едва когато видя собственото си отражение на стъклото. Затвори очи. Бяха напуснали форта преди шест дни. Беше започнала да се безпокои за Йън. Къде бе той? Във форта Ловеца бе наредил да му предадат да дойде в Анаполис. Йън трябваше да отседне в кръчмата на брега и да се срещнат. Ловеца ходеше всеки ден там, но от Йън нямаше и помен.

Албина въздъхна. Въпреки че през последните седмици Йън я бе дразнил на няколко пъти, той й липсваше. Тук, в дома на леля й, където всичко й се струваше толкова чуждо, тя търсеше това, което й бе познато. Искаше да си сложи туниката и мокасините, да седне край огъня в лагера и да говори с Ловеца и Йън, докато те пушат лулите си и се дразнят за жените, с които са имали вземане-даване, и за конните надбягвания, на които бяха губили като млади.

Албина отклони поглед от прозореца. Мисис Хакстън си взе още един сладкиш. Албина се чудеше как е възможно да яде толкова много и да бъде слаба.

— Отиваш ли някъде, мила? — попита леля Сали.

Албина се обърна и едва се сдържа да не прихне. Надяваше се да се измъкне незабелязано. Тя докосна челото си.

— Просто ме боли глава. Мисля да изляза да се поразходя из градината.

— За бога, недей. Ще настинеш в това ужасно време.

Албина се засмя.

— Лельо Сали, забравяш, че аз... — Тя бе готова да каже, че е спала на земята в продължение на повече от два месеца, но се опомни. Бяха се разбрали с Ловеца, че колкото по-малко говори за това, толкова по-малко въпроси ще й задават. — Забравяш, че аз съм вече жена, при това омъжена. Мога да се разхождам в градината, когато пожела.

— Разбира се, че можеш, когато времето е топло. Когато се чувствуваш добре. — Леля Сали позвъня с едно сребърно звънче. — Ще накарам Частити да ти донесе някакви прахове за спане. Нали искаш да си във форма за бала тази вечер. Трябва да присъстваш. Всеки ще иска да бъде представен на Джефри.

— Да, всеки — изрече като ехо мисис Хакстън, което за Албина прозвуча като звук от гайда.

Албина примига с очи и излезе от гостната. Нямахте нужда от никакви прахове за сън. Това, от което имаше нужда, бе тишина и спокойствие. Тази къща бе толкова шумна в сравнение с тишината в гората. Нямахте нищо чудно, че я измъчваше ужасно главоболие.

— Джефри ми нареди да те накарам да си починеш — извика леля Сали след нея. — Той ще бъде толкова разочарован, ако не можеш да танцуваш тази вечер.

Леля Сали изцяло се бе предала на Ловеца, или Джефри, както го наричаше. Може би я привличаше самият той или чаровната му усмивка, или титлата и богатството му. Не беше сигурна какво точно.

— Албина, Албина, чуваш ли ме?

Албина чу как леля Сали промърмори нещо на мисис Хакстън за това, че племенницата ѝ още не се е възстановила и, разбира се, това, че е младоженка, също има значение...

Тръгна по коридора към стаята си, когато външната врата се отвори. Лицето ѝ се озари от щастлива усмивка.

— Ловецо! Ти се връщаш толкова рано! — Тя скочи от стъпалото право в прегръдките му. Той я целуна по устата. — Липсваше ми. Ще полудея да седя по цял ден и да не правя нищо. Мислиш ли, че следобед ще можем да...

— Алби — прекъсна я той. — Виж кого намерих на брега. — Като я държеше за ръка, той посочи с глава към вратата.

Там стоеше Йън, облечен в дрехи от еленови кожи, кожено наметало и скъсани мокасини. Носеше лък и стрели върху едно си рамо и пушка върху другото. Изглеждаше уморен, но странно спокоен.

Тя се засмя и се хвърли в прегръдката му, като го притисна към себе си.

— О, по дяволите, Йън. Чудех се какво ли може да ти се е случило. — Тя разгърна коженото му наметало. — Никога не съм те виждала в дрехи на шоуните! Къде си бил?

— Дълга история — каза Йън.

Тя се усмихна.

— Кажи набързо. — През цялото време, докато траеше преследването на Кейн, той ходеше облечен само в английски дрехи. Беше любопитна да разбере какво го бе накарало да се облече така. — Защо си с тези индиански дрехи? — подразни го тя.

— Дрехите ми се смачкаха — отговори той комично. — Извинете ме, че пристигнах толкова късно, но старият човек, при когото Ловеца ме остави, докато той самият отиде при семейството му, умря същата нощ. Трябваше да отида до селото, за да присъствам на погребението. — Той направи гримаса. — Не ме гледайте така. Трябваше да помогна да пренесат тялото. Това е всичко.

Тя се усмихна.

— Гордея се с теб.

Йън я погледна учудено.

— Исусе, Ловецо, радвам се, че не прие предложението ми. Сега ти си вързан с нея за цял живот, а аз не съм.

Ловеца ѝ предложи ръката си.

— Искам да говоря с теб, мила. Горе. — Говореше сериозно. Уморен ли бе?

Когато Албина пусна Йън, тя чу ужасен вик от дъното на гостната.

— Индианци! Нападат ни! — Герта Хакстън викаше през вратата.

— Помогнете! В името на Дева Мария! Дошли са за нея.

— Герта! — Леля Сали дойде до вратата. Хвана с ръце пълните си бузи и също се развика колкото имаше сила.

Един от слугите, Черния Бо, дотича с пушка в ръка.

— Стой! — извика ирландецът. — Идвам, идвам!

— Застреляй го! — заповяда леля Сали. — Спаси Албина.

Слугата вдигна пушката.

— Пусни я, или ще те застрелям.

Албина погледна Йън, който все още я държеше в ръцете си. Знаеше, че няма нищо смешно. Бедната мисис Хакстън мислеше, че са ги нападнали индианци.

Но Албина не можеше да се въздържи. От много дни не се бе веселила така. Тя избухна в смях. След това Йън. След него и Ловеца.

Черния Бо стоеше по средата на коридора до голямото стълбище с пушка, готова за стрелба и със странно изражение върху лицето си.

— Дева Мария, майка на Исус — мърмореше мисис Хакстън, като си вееше пред лицето с кърпичка. — Ще припадна, Сали. Нека ми дадат нещо успокоително.

— Недей да припадаш тук, Герта. Не и пред гостите ми. — Леля Сали хвана кокалестата ръка на мисис Хакстън и я разтърси. — Събери силите и си иди вкъщи. Очакваме да те видим довечера у дома.

Когато реши този въпрос, леля Сали, като добра домакиня, се спусна към Йън, за да го поздрави.

— Моите извинения, мили Джефри. — Тя погледна изпитателно Йън. — Извинете ни. Не знаех, че Джефри ще доведе вкъщи този гост. Говорите ли английски? — Тя го погледна изпитателно. — Английски?

Йън пусна Албина и направи реверанс с ръка, като се поклони толкова ниско, че челото му почти докосна пода на предверието. Нито един денди, представен на крал Джордж, не би изглеждал по-добре.

— Радвам се да се запозная с вас, мадам. — Той взе ръката на леля Сали и я целуна, като задържа особено дълго устните си върху нея. — Албина казваше, че има леля, но не е споменавала, че е толкова красива и млада. — Той се изправи, без да пуска ръката ѝ. — Ако знаех какво съкровище сте вие, щях да дойда по-рано.

Албина стрелна Ловеца с поглед. Йън се държеше така с всяка жена, която се изпречваше на пътя му. Не правеше разлика — ниска, висока, дебела, слаба, червенокожа или бяла. Той като че ли харесваше всички жени и искаше и те да го харесват.

Ловеца сви рамене, въздъхна и после се обърна към домакинята.

— Ако нямаш нищо против, Сали — каза той, — аз поканих Йън тук, в твоя дом, за няколко дни.

Леля Сали хвърли поглед към Ловеца, който се бе насочил към стълбището.

— Да, разбира се, че може да остане. Аз... не знам дали имам индианска храна, но... — Тя се обърна за помощ към племенницата си, но Албина вече се качваше след Ловеца.

— Бренди и парче говеждо ще са напълно достатъчни, лелю... А сега, ако нямаш нищо против, трябва да поговорим насаме — каза Албина на Йън. — Ще дойда направо долу.

Йън ѝ махна с ръка, като се усмихна лукаво и се обърна към леля Сали.

— Сали... мога ли да ви наричам просто Сали? — чу го да казва Албина, докато отиваше с леля ѝ в гостната. — Е, добре, мила Сали,

малко съм объркан. Нямам подходящи дрехи, освен тези ужасни кожи, а доколкото разбрах, довечера ще има бал в чест на Джефри. Мислите ли, че...

Албина мина по коридора и престана да чува гласа на Йън.

— Ловецо, Ловецо — извика тя. — Почакай ме. — Чувствуваше, че нещо не е наред, и побърза след него по коридора към неговата стая. Затвори вратата и се облегна.

Той я погледна преbledнял.

— Ловецо, какво има? — попита тя тихо. — Йън е наред, нали?

Той застана на прозореца. Албина не можеше да сдържи усмивката си. Каква гледка представляваше, дори и сега, когато чертите на лицето му бяха изопнати от някаква тревога. Пренебрегвайки перуката, той бе прибрал назад меденочервената си коса и я бе завързал с кадифена панделка. Бе облечен с тъмночервени панталони, които прилепваха и очертаваха бедрата и красивите му прасци. Когато погледна надолу, видя, че е обут със скъпи черни ботуши от телешка кожа. Носеше ленена риза, тъмносиня жилетка и моряшко сако, ушито по последна мода. Беше облечен семпло, но елегантно.

— Йън се чувства отлично. Много по-добре, отколкото друг път. За него е било добре дошло да прекара известно време сред своите хора. Сега мисля, че ги разбира по-добре.

— Тогава какво има? Ловецо, моля те, кажи ми.

Той извади сгънат лист хартия от вътрешния си джоб и й го подаде, без да я гледа.

Тя го взе. Бе кратко писмо. Някои от думите бяха размазани, но смисълът бе ясен. Прочете го и го сгъна внимателно.

— Баща ти, разбирам.

Той въздъхна, като оправяше яката на ризата си и гледаше през прозореца.

— Писмото е от преди много месеци. Може би е вече мъртъв.

Тя мушна ръката си в неговата и сложи писмото в джоба на жилетката му.

— Не, може и да не е мъртъв. Може би още има време. Ако имаме късмет, след осем седмици можем да сме там.

— През зимата? — той изпъшка. — Един приятел някога се опита да постави рекорд при пътуването си от Лондон дотук за шест

седмици. През следващите десет дни няма нито един кораб, който да заминава. Може би едва през първата седмица на февруари ще успеем да отплуваме за Англия.

Тя допря бузата си до мекия брокат на жилетката му.

— Беше ли болен, когато тръгнахте?

— Напротив, бе напълно здрав.

— Ти не си можел да знаеш, Ловецо. — Тя го погледна, като искаше да успокои болката, която четеше на лицето му. — Безсмислено е да съжаляваш. Направил си това, което си решил. Аз вече съм ти простила. Сигурно и твоят баща го е направил.

— Не съжалявам за това, че напуснах, а за това, че му причиних болка. Тези шест години, независимо от трагедиите, бяха най-хубавите години от живота ми. — Той взе ръката ѝ. — Ако не бях дошъл, никога нямаше да те имам.

Тя се разсмя.

— Разбира се, че щеше да ме имаш. Шест години, спомняш ли си нашия годеж?

Той хвана ръката ѝ, като наблюдаваше през прозореца баща и син, които вървяха заедно.

— Нямаше да бъде същото, знаеш го добре. Щеше да бъде една предварително уговорена сватба. Щях да се грижа за теб по задължение. Нямаше никога да те обидя. — За момент той спря. — Но се съмнявам дали щях да те обичам.

— Ловецо, как може да казваш такива неща? Разбира се, че щяхме да се обичаме.

Той поклати глава.

— Чуй се само. Ти ме наричаш Ловецо само тук, когато сме двамата. Наричаш ме Ловец, когато се любим.

— Само защото забравям, че това не е истинското ти име.

— Не. Ти се влюби в Ловеца на шоуните, не в Джефри Рордън, виконт Аштън.

Тя не го разбираше, но се опитваше да го стори.

— Той е същият човек.

Ловеца срещна погледа ѝ, кафявите му очи я гледаха изпитателно.

— Така ли? Не бих казал.

Албина не знаеше за какво говори. Не харесваше, когато изпадаше в меланхолия. Тогава губеше нещо от себе си.

Пристъпи към него, вдигна ръцете му и ги сложи около кръста си, така че да може да се облегне на него и да погледне през прозореца.

— Означава ли това, че трябва да се връщаме в Лондон?

— Мисля, че ти искаше това.

— О, да. — Как можеше да му каже, че бе започнала да премисля думите си. Беше вече много късно. Трябваше да се завърнат. — Англия ми липсва — излъга тя. Истината бе, че ѝ липсваше гората. — Има толкова много неща да се правят, преди да тръгнем. Ще бъдем заети. Знам, че ще имаш много работа, ако баща ти...

— Ако баща ми е вече мъртъв.

— Да. — Тя погали големите му ръце. — Ти ще станеш граф Данън.

— А ти графиня Данън.

Тя въздъхна.

— Знам толкова малко неща за теб, че понякога се чувствам глупаво. Спомена за баща си, но не и за майка си. Какво е станало с нея.

— Майка ми почина, когато бях малък.

— И твоят баща не се ожени повторно?

— Не. — Той се усмихна. — Мисля, че е имал любов с икономката, която бе при нас в продължение на двадесет и пет години. Но той не би го признал никога. Ако са били любовници, всичко е било много дискретно.

— Нямах ли други сестри и братя?

Той погали косата ѝ с ръка.

— Не, само аз и баща ми и, разбира се, Йън. Той ми бе като брат, ако не по кръв, то по душа. — Целуна я по главата. — Баща ми винаги съжаляваше, че няма повече наследници.

Тя се извърна в ръцете му и сложи ръце върху широките му рамене.

— Заведи ме в твоя дом и твоят баща ще има много наследници, нашите деца. Родословната ти линия ще продължи през вековете. — Тя го целуна нежно и след това доближи бузата си до гърдите му.

Знаеше, че трябваше да стане така. Ще се върнат в Лондон. Ловеца ще поеме задълженията си като наследник на баща си и двамата ще заживеят така, както бе мечтала някога. Всичко щеше да бъде наред. Беше възпитана да бъде жена на благородник. А той бе възпитан още от самото си детство така, че един ден да поеме титлата и земите на баща си. Животът им щеше да бъде това, за което бяха определени.

На защо тогава имаше странното усещане, че нещата не са съвсем наред?

ГЛАВА 23

Замъкът Данън

Лондон, Февруари 1823

Татко. — Ловеца подаде двете си ръце на човека, който лежеше в огромното пухено легло. Видя му се толкова дребен и стар.

— Джефри! Боже господи, моят Джефри! — Той стисна ръцете на Ловеца, но много слабо.

Ловеца прегърна баща си, като притискаше немощното му тяло. Кожата му бе станала тънка като хартия, бе съвсем изнемощял. Нищо не бе останало от онзи едър мъж, когото познаваше.

— Татко, липсваше ми — промълви Ловеца, като притвори очи. — Толкова често мислех за теб през последните години.

Сълзи бликнаха от бледите сиви очи на граф Данън. Той поклати глава.

— Бог да ти помага, сине, ти изглеждаш така, както аз преди тридесет години! Погледни го, Маб, нали прилича на мен?

Маб, някогашната икономка, а сега негова болногледачка, се усмихна. Като че ли си спомни отминалите щастливи дни. Тя кимна с глава, като седеше дискретно в ъгъла на стаята, без да нарушава разговора между баща и син, но готова да помогне на човека, когото обичаше.

— Да, прилича много на теб, Хорас. Също като теб мускулест и самоуверен.

— Трябва да ти благодаря, татко, за всички приказки, които чувах за моята червеникава коса. — Ловеца грабна един дървен стол, обърна го обратно и го яхна, като се подпря на облегалката. — Трябва да призная, че правех впечатление навсякъде с цвета на косата си.

Графът се засмя от сърце, като докосна бялата си коса.

— Ще ти кажа нещо, момчето ми. Зарадвах се, когато майка ти, мир на праха ѝ, те роди и когато видях рижата ти коса.

— Мир на праха ѝ — повтори като ехо Маб.

— Знаех, че ще станеш здраво момче — продължи графът. — Знаех, че един ден ще се гордея с теб.

Ловеца стана от стола и започна да се разхожда из стаята. Тежките пердета бяха пуснати, в стаята бе полутъмно. Ловеца се почувства потиснат. Миришеше на застоял въздух, билки и... бавно промъкваща се смърт.

— Татко, невинаги съм правил неща, с които да се гордееш. Това, което сторих, начинът, по който напуснах... Не трябваше да върша това.

Старият мъж махна с ръка.

— Не говори за това. Миналото не може да се поправи, синко. Важното е, че си в замъка Данън, че си отново до мен, за да поемеш титлата и задълженията ми и да мога да си отида спокойно от този свят. Казах на Маб, че не мога да умра, преди да те видя отново. — При последните думи бащата получи пристъп на суха кашлица. Той се задави и започна да хрипти. Ловеца помисли, че дишането му спира. Маб стана от стола си и седна на ръба на леглото. Извади една кърпичка и докосна с нея устата му. Когато пристъпът свърши, Маб отново седна на стола. Графът отново заговори.

— Как е Йън? — Той се изкашля. — Добре ли е?

— Да. Той е долу в кухнята и се опитва да помогне на готвача да направят пай с бъбреци за вечеря. Каза да ти предам, че ще дойде по-късно, ако нямаш нищо против. — Ловеца тръгна към откритата камина и прокара пръсти по лавицата. — Той мрази колонииите.

— Разбира се, че ще ги мрази. Бях сигурен в това — промълви графът. — Щях да ви го кажа, ако ме бяхте попитали.

За момент старият мъж се усмихна и Ловеца отново го видя такъв, какъвто бе на младини.

— Когато напусна, въпреки че бе почти тридесетгодишен, ти бе още момче — каза баща му. — Кажи ми какво те направи мъж.

Ловеца сви ръцете в юмруци.

— Американските колонии са такива, каквито ти ни ги описваше. Но и по-хубави. — Изведнъж той си представи боровите дървета и бистрите потоци. Усети солената миризма на залива Чесапийк и чу вика на орела рибар. — Ходих на лов за диви котки, ловях пъстърва в Чесапийк. Пуших лулата на мира сред шоуните и

делауерите. Танцувах житния танц. — Той погледна угасналите очи на баща си. — Ожених се за една жена от шоуните.

Лицето на баща му потъмня.

— Не, сине.

Ловеца поклати глава. Нямаше нужда да разказва на баща си дългата история за Смееция се Дъжд и капитан Кейн. Може би по-късно. А може би никога.

— Тя почина, татко.

— Имаш ли деца? — попита някак странно граф Данън.

Маб се раздвижи в креслото си.

— Не.

Графът се отпусна на възглавницата и затвори очи.

— Не си направил същата грешка — промълви той. — Трябваше да те предупредя. Да не се повтаря.

Ловеца се приближи до него.

— Какво казваш, татко?

Баща му отвори широко очи.

— Нищо, нищо. Маб ми каза, че си довел съпруга, красива жена. Тя е твоя съпруга, нали?

Ловеца не можа да сдържи усмивката си.

— Може би няма да повярваш. Това е малката Мери Ламберт.

— Твоята годеница? — Баща му се засмя. — Чудеса винаги стават. Казах на Джорджи, че ще се върнеш. По дяволите, дължи ми бутилка бренди, и при това скъпо. По мой избор. — Той го погледна. — Разкажи ми за твоята булка.

— Наричам я Албина. Доста е дръзка, но е добра. Искам да я видиш по-късно. Ще я харесаш. Сигурен съм.

За момент графът затвори очи.

— Кажи ми как така се ожени за годеницата си толкова далеч? — Очевидно бе доволен от това. — Как я намери.

— Срегнах я случайно. — Двамата с Албина бяха решили да не обясняват надълго и нашироко за тяхната връзка, за да не възбуждат излишни слухове. Тук бяха законни съпруг и съпруга и това бе всичко, което имаше значение.

— Това, което е трябвало да стане, е станало, Хорас, винаги съм ти казвала това — обади се Маб от ъгъла на стаята.

— Наистина, така е. — Графът отново затвори очи. — Радвам се, че си у дома, сине. Радвам се да видя красивото ти лице.

— Радвам се, че се върнах — каза тихо Ловеца.

Маб стана и се приближи до леглото. Оправи завивките.

— Баща ти е уморен, господарю Джефри. Не може да приема повече посетители. Това го изтощава. Той е толкова развълнуван, откакто получи вестта, че си на път за дома. Не е спал два дни.

Ловеца кимна. Баща му се унасяше.

— Благодаря ти, че се грижиш за него, Маб.

Тя погледна Ловеца.

— Мое задължение е — каза жената и продължи да оправя покривката върху леглото на графа. — И всички ние трябва да изпълним дълга си един ден, нали, господарю Джефри?

Албина седеше на една каменна скамейка в малка градина близо до западните стени на замъка Данън. Тя гледаше към прозорците на третия етаж, където пердетата бяха спуснати. Преди малко Ловеца ѝ бе махнал оттам. Надяваше се, че срещата му с баща му е минала добре. Вярваше, че графът се радва на завръщането на сина си.

Албина прибра една немирна къдрица и я пхна под хермелиновата си шапка. Февруарският вятър — студен и остър — разгръщаше тежкото ѝ наметало, но тя се чувстваше добре. Продължителното пътуване я бе изморило. Закле се пред Ловеца, че щом стъпи на британска земя, никога няма да помисли вече за пътуване с кораб.

Погледна студените сиви каменни стени на замъка, който бе собственост на семейство Данън повече от четиристотин години. Някога, като малка, бе идвала тук. Беше по Коледа и тя играеше с другите деца под дърветата в оранжерията на графа. Но едно дете на девет или десет години, никога не може да разбере силата на богатството, особено ако самото то расте сред богатство.

Граф Данън бе богат и влиятелен мъж и след неговата смърт Ловеца щеше да наследи титлата на баща си и също щеше да бъде влиятелен мъж. Графът притежаваше замъка Данън и цялата обширна земя около него. Чак зад гребена на хълма, зад семейния замък, бе

селото Данън. Там живееха мъжете и жените, които обработваха земите на графа или работеха при него в замъка.

Първоначално каменният замък бил построен малко след Нормандското нашествие, поне така ѝ бе казал Ловеца. Строежът бил направен във формата на буквата Е. Станал част от владенията на семейството Данън през тринадесети век. Домът бил пригоден за годините на гражданската война — с конюшни и дори малък параклис. Но сега, когато в страната цареше относителен мир, наоколо бяха построени допълнителни сгради и някои от външните стени бяха съборени.

Албина видя отляво конюшни и мандра. Зад нея, отдясно, имаше павилион за пушене и размишление, склад за продукти и няколко други сгради, големи и малки, чието предназначение не можеше да определи. Тя отново погледна каменните стени около замъка, който щеше да бъде и неин дом. Вдясно от нея се намираше остъклената оранжерия, където бе играла като дете. Студените прозорци бяха замъглени от топлината и влагата и тя видя очертанията на високите портокалови и лимонови дървета, за които си спомняше.

— Алби! Албина!

Когато чу гласа на Ловеца, тя стана от скамейката.

— Тук съм. Все още съм в градината.

Той се показва зад къщата. Черното му наметало се развяваше от вятъра.

— Боже господи, тук е по-студено от гърдите на една вещица. Защо не влезем вътре?

Тя го хвана за ръка.

— Може да се стоплим за малко. — Тя тръгна с него към оранжерията. — Как мина всичко? Как е баща ти? Беше ли ядосан?

Ловеца сложи ръка върху рамото ѝ.

— Едно по едно, моля те — подразни я той. — Не е никак добре. Не знам как е живял през всичкото това време. Силна воля.

— Съжалявам.

— Разговорът ни протече по-добре, отколкото предполагах. Той е благодарен за това, че съм се върнал, и не се сърди повече, задето съм го напуснал. Исква да те види по-късно. Сега си почива.

Спряха до стъклените стени на оранжерията и тя го погледна, като се смееше.

— Всичко е наред, нали? Казах ти, че ще е така.

Той я притисна към себе си.

— Изглежда толкова остарял, Албина. През последните шест години се е състарил поне с двадесет. Прилича на дядо ми.

Тя погали бузата му с дланта си.

— Родителите остаряват и умират, Джефри. — Името му звучеше така непохватно в устата ѝ.

— Като говорим за родителите, искам да те питам, мила, как са твоите? — Той се усмихна насила. — Знам, че с нетърпение очакваш да видиш майка си и баща си.

Разбира се, че не беше толкова нетърпелива да ги види. Сега, когато имаше Ловеца, родителите, братята и сестрите ѝ като че ли живееха в друг свят. Тя никога не се бе разбирала с тях и за нея не бе толкова важно да ги види.

— Изпратих известие в къщата ни в Лондон и в провинцията. Пиша им, че съм тук и че сме се оженили. Щом като разбере къде са, ще ги посетя.

— Баща ми каза, че баща ти му дължи бутилка бренди, по негов избор за годината и избата. Каза, че се е обзаложил с баща ти, че ще се върна. Очевидно, графът на Монтроп е мислил, че съм изчезнал завинаги.

— Е, добре. Баща ми може би му дължи това, но има късмет, че стана така. Ти познаваш лорд Монтроп — той е голям скъперник. Когато отида при тях, сигурно ще иска да си нося дърва за камината.

Той докосна къдрицата от косата, която отново се бе измъкнала изпод шапката ѝ, и я нави около пръста си.

— Ако не искаш, не отивай там, Алби.

— Разбира се, че искам.

— Защо?

— Става дума за тази отговорност, за която говорихме на кораба. Сега, когато сме тук, в Англия, не можем да бъдем безгрижни като шоуните. Всеки има задължения. Едно от моите задължения е да видя родителите, братята и сестрите си. Освен това имам и приятели. Искам да видя и тях.

— Кой?

— Роланд.

Той повдигна вежди.

— Кой е Роланд?

— Казах ти. Вторият мъж, за когото почти се омъжих. Но не бива да ревнуваш, той ми е просто приятел.

— Откъде знаеш, че ревнувам? Твърде много сериозни неща за един ден — промърмори той, като я хвана през кръста и я притисна към стъклениите стени на оранжерията.

Смехът ѝ се смеси с неговия, когато докосна шията ѝ с устни.

— Ловецо! — Усети, че е сбъркала, и се поправи. — Джефри. Някой ще ни види.

— Някой вече ви е видял — чу гласа на Йън. — И съм твърде изненадан.

Албина погледна и видя Йън, който идваше откъм конюшната.

— Казах ти, че в дом като този не можеш да се усамотиш — каза подигравателно Ловеца. — Слугите винаги ни шпионират. — Той погледна през рамото си, като не помръдваше, въпреки че Албина се опита да се измъкне. Йън не се спря. — Къде си тръгнал, човече? — извика Ловеца.

— В Лондон — отговори Йън.

Вятърът свиреше толкова силно иззад ъгъла на къщата, че им бе трудно да чуят гласовете си.

— Но ние току-що пристигнахме от Лондон — извика Албина след него.

— Какво? Готвачът няма ли да направи пая с бърбери?

Йън махна с ръка.

— Отивам да изиграя едни карти. Не се безпокой, любовнико.

— Карти! Защо ни залъгваш? Ще отидеш при някоя проститутка, сигурна съм в това.

Мъжете се засмяха.

— Ще се върна утре, Ловецо, извини ме, лорд Аштън — каза Йън, като пое към хълма, който водеше към конюшните. — Кажи на татко, че утре ще отида при него. Кажи му да приготви картите. Ще донеса пари.

Последните думи на Йън почти не се чуваха в силния вятър.

Албина се обърна към Ловеца, който все още я притискаше към стъклениите стени на оранжерията. Острият вятър хапеше бузите ѝ, но тя не обръщаше внимание на това. Очевидно извън стените на Данън се чувствуваше по-добре, отколкото вътре.

— Той нарича баща ти „татко“?

— Той му казва татко, когато говори за него. А когато са заедно, го нарича Хорас. Понякога и „мистър татко“, ако си прави майтап. Е, докъде бяхме стигнали? — Ловеца гризна ухото ѝ, което се подаваше изпод шапката. — А, да.

Тя го погледна.

— Щеше да ме водиш в оранжерията и да ми покажеш портокаловите дървета. Един от градинарите ми каза, че баща ти току-що ги е получил от Италия...

Той направи гримаса.

— Щял съм да ти покажа портокаловите дървета? Не мога да си спомня нищо такова. Аз съм истински прелъстител. Мадам, видяхте ли портокаловите дървета? По дяволите, коя жена ще си вдигне полата за нещо такова?

Албина се разсмя и се шмугна под ръката му, като изтича към вратата на оранжерията. Той се спусна след нея, но успя само да я хване за края на наметалото.

— Говоря ти сериозно! Искам да видя дърветата. Само за секунда. Скоро ще трябва да се облечем за вечеря.

Той тръгна след нея по един студен коридор.

— Добре, добре — отстъпи той. — Ще видим тези ужасни дървета. — Той я хвана за ръка. — Но след това ще се качим горе.

Тя вдигна вежди.

— Да се облечем, разбира се — каза ѝ той невинно.

Тя мина през една стая, след това тръгна към стъклените врати на оранжерията.

— Ти си сексуален маниак, съпруге. Никой ли не ти го е казвал преди?

Той изтича пред нея и отвори вратата. Когато мина покрай него, той я хвана за полата.

— Просто не мога да ти се наситя, сладка моя съпруго. Искам да се задоволя напълно. Когато отида в кабинета на баща ми, сигурно ще се загубя в книгата, докато остарея напълно и няма да мога да те любя.

Тя го погледна.

— Сега говориш като Йън — каза тя. — Езикът ти не подобава за един граф.

Той затвори вратата зад тях и пусна резето.

— Защо заключваш вратата?

Той сви рамене.

— За да не влизат градинарите. Те обичат да подслушват, ненавиждам това. — Той взе ръката ѝ. — А сега, нека ти покажа дърветата.

Оранжерията не бе така голяма, както си я спомняше Албина, но бе прекрасна. Опряна до стената на замъка, трите външни стени представляваха оловни рамки, които държаха стъклата. Покривът бе стъклен, издаден нагоре. Вътре бе топло, доста топло, а въздухът бе изпълнен с аромата на цитрусовите плодове.

Ловеца взе наметалото от раменете ѝ и го прехвърли през ръката си.

— Горещо като в ада — продума той.

Тя тръгна между редовете лимонови дръвчета в големи саксии. Стъпките ѝ отекваха върху покрития с плочки под. Над тях в кафези пееха птички.

— Тук е по-хубаво, отколкото си спомням. Той я следваше през лабиринта от растения и дървета в саксии, все по-навътре и по-навътре.

— Ти си била тук и преди, така ли?

— Да. — Тя свали кожената си шапка и пусна косата си.

— Кога?

Тя се спря, за да докосне един лимон.

— По време на една Коледа. Бях на девет или десет. Родителите ми бяха дошли за парти или нещо от този род. Бях със сестрите и братята си. С часове играхме тук. Това за мен бе едно от най-вълшебните места, които бях виждала.

— Тогава срещнахме ли се?

Тя сви рамене.

— Не мисля. Това, което помня, е оранжерията и баща ти, който ни даде по един портокал. — Тя се усмихна при спомена. — Къде са тези миниатюрни дървета?

— О, сега разбирам. — Той направи още няколко крачки и се хвана за клоните на гъстия храст, който растеше в една боядисана саксия. — Оттук.

Албина се обърна настрана.

— Тази пътека не ми изглежда подходяща. Не е ли оттук? — Тя посочи към западния ъгъл, който не се виждаше от палмовите дървета, високи над десет фута.

— Тук е по-направо.

Твърде озадачена, тя пристъпи към мястото, което той ѝ бе посочил. Той я следваше и след това пусна клоните. Оказаха се в средата на един квадрат от дървета. Нямаше друг изход за влизане и излизане, освен този, през който бяха влезли.

— Ловецо!

Той пусна наметалата им върху пода.

— Аз съм Джефри. Не можеш ли да си спомниш името на съпруга си? — Той я хвана през кръста.

Тя стисна очи.

— Джефри, да, извини ме.

— Плати си цената.

— Ло... Джефри!

— Плати си цената.

Тя се повдигна на пръсти и стисна зъби. Той я целуна. След това отново и отново. Албина отвори очи със смях.

— Какво правиш?

Ръката му търсеше копчетата на гърба ѝ и започна да ги откопчава, като продължаваше да я целува между гърдите, над дълбокото ѝ деколте.

— Трябва ли да ти обяснявам? — попита той. Усети желание в гласа му. — Желая те, откакто тази сутрин напуснахме Лондон.

— И тук ли? — протестира тя. Но тя вече го целуваше, като усещаше у себе си желанието. — Не е подходящо.

— Това е домът на моя баща, моят дом — каза ѝ той, като свлече горната ѝ дреха, която падна като завеса около кръста ѝ. — Твоята къща. — Той откопча корсета ѝ. — Ще правим това, което желаем. Винаги, мила. Помни това.

Пръстите му галеха зърното на гърдата ѝ през тънката материя. Тя трепереше, независимо от горещината в оранжерията. „Това е лудост — мислеше си тя, като търсеше с устни врата му. — Да се събличаш гол през деня на такова място!“

Но той вече я целуваше така, както тя обичаше. Албина вдигна ризата си и я съблече. Дори и през бельото си чувстваше горещата му

кожа до гърдите си.

Той бе коленичил, като смъкваше полата ѝ и я галеше. Тя постави ръце върху раменете му и прескочи полата и обръчите. Избухна в смях, когато той събу обувките ѝ с ток и ги запокити в храстите. След това събу чорапите ѝ. Всяко едно движение я дразнеше, възбуждаше, започна да вика от желание по него.

Той я събличаше бавно, както и себе си.

Накрая, когато застанаха голи един до друг, Ловеца застла наметалото ѝ върху плочките, като го оправи. След като я взе в ръцете си, и двамата коленичеха, силно притиснати един до друг. Тя протърка пръсти по голия му и широк гръб.

— Обичаш ли ме? — прошепна той.

— Да — отговори му тя и устните ѝ потърсиха неговите. — Обичам те. Обичам те, Ловецо.

— И аз те обичам — прошепна той, като започна да гали заоблените ѝ гърди. — Ще те обичам винаги, каквото и да стане — каза той. Гласът му звучеше почти отчаяно.

Албина искаше да го попита, но не и сега, когато се бяха отдали на страстта си. По-късно... по-късно ще има време.

Като я милваше с върховете на пръстите си, Ловеца се обърна настрана. Албина продължаваше да лежи затворила очи. Наслаждаваше се на усещането, причинено от неговите груби ръце върху чувствителната ѝ кожа.

Чу, че клоните над нея отново се раздвижиха, отвори очи и видя, че бе откъснал един портокал.

— Какво правиш? — попита тя, като го гледаше през воала от гъстите си мигли. Желаете го. Чуваше как бие сърцето ѝ и кръвта ѝ пулсира.

— Нищо — отговори той и се усмихна някак странно.

Видя го, че раздели плода на две половини. Албина започна да се киска, защото усети сока, който потече по корема ѝ.

— Ловецо! Мокриш ме!

— Хмм — промърмори той и започна да я облизва с език.

Смехът ѝ премина в мъркане от удоволствието, което изпитваше.

— Ще започна да лепна — оплака се тя.

Той се примъкна към нея и докосна устните ѝ. Тя усети сладостта на портокала. Засмука долната му устна.

— Хммм — продължи да мърка тя. — Ухаеш чудесно.

— Но ти си по-сладка.

Съвсем бавно Ловеца започна да изстиска портокала върху нея. Малко върху бузата ѝ, малко между гърдите ѝ... Горещият му език ближеше студения сок, като предизвикваше трепети по цялото ѝ тяло.

Устните му докоснаха зърната на гърдите ѝ, ръцете ѝ, под мишниците ѝ. Усещаше ръцете му, сладкия и лепкав сок, езика му, който я докосваше навсякъде.

— Ловецо, Ловецо — извика тя накрая. — Достатъчно.

— Достатъчно. Искаш ли да спра? — Той легна над нея и тялото му я притисна към наметалото.

— Да — въздъхна тя. — Не. — Тя се засмя и го погледна. — Искам да свърша. Убий ме, преди да съм умряла от удоволствие. Или...

— Или какво?

Тя се усмихна дяволито.

— Ти знаеш.

Смехът му бе дрезгав, набъбналият му член се търкаше в бедрата ѝ.

— Ненаситна жена — засмя се той и хвърли останалата половина от портокала. — Ненаситна, ненаситна.

— Да — прошепна тя, дишайки тежко, и се повдигна, за да го поеме. — Винаги. А сега, затвори устата си и побързай.

Устните им се сляха в една търсеца и дълга целувка. Телата им се сплетоха в любовна прегръдка. Сладката миризма на портокалите ги упои и двамата се отдадоха на древния ритъм, който ги доведе до върховния екстаз.

ГЛАВА 24

Щом той не е поканен, не мисля, че аз и Джефри ще присъстваме — каза Албина хладно на майка си.

Графинята стоеше на прага на вратата, чертите на лицето ѝ изразяваха неодобрение. Бе закръглена жена, чието лице, някога красиво, се бе изменило с годините. Както винаги, и тази сутрин се бе навлякла твърде много. Бе облякла рокля с портокалов цвят, набръчканите ѝ гърди се подаваха над дантелите на корсажа ѝ.

— Не знам защо си толкова упорита, дъще. Баща ти и аз имаме толкова тревоги, да не говоря за това, колко ще ни струва този маскарад в твоя чест и на съпруга ти.

Албина седеше на бюрото на майка си и говореше бавно, като че ли разговаряше с малко дете.

— Цения високо това, но Йън ми е приятел.

— Йън е слуга.

— Не е слуга.

— Тогава какво е? Кой е той? Той е никой. Няма титла, нито фамилно име. Той е просто дивакът на виконт Рордън. Той е човек, който създава неприятности, всички говорят за това. Миналата седмица беше почти извикал племенника на Марси Мейдън на дуел за някаква курва от Флийт Стрийт. Този човек създава неприятности навсякъде, където се появи.

— Значи ти не го искаш в къщата си, защото може да привлече вниманието на хората към себе си, а не към теб, баща ми и партито? О, мисля, че правиш това заради цвета на кожата му, защото той е шоуни, а не англичанин.

Майка ѝ зяпна, като оправи корсета си. Очевидно я стягаше и тя трудно дишаше.

— Не знам какво ти става, Мери Албина! Искам да те посрещна добре у дома си. Старая се да бъда добра майка. Искам да ти кажа какви са задълженията ти, кого трябва да видиш и къде да отидеш. — Тя се опря на инкрустираната рамка на вратата. — Аз...

— Мамо — Албина погледна настрани, като не се спусна да помогне на майка си, — искаш ли да извикам Пейшънс да те заведе до стаята ти?

— Не — драматично въздъхна тя. — Ще се оправя. Не се безпокой за здравето ми.

— Здравето ти е отлично. А колкото за бала, аз и Ловеца ще дойдем само ако поканите Йън. Ако той не е там, и ние няма да дойдем. — Тя погледна от писалището майка си. — Просто така е по-честно.

Майка ѝ повдигна рамене.

— Не смяташ ли, че трябва да обсъдиш това със съпруга си?

— Знам какво ще каже. Няма да се съгласи Йън да не присъства заради твоите предразсъдъци. Те са приятели от деца.

Графинята поклати глава.

— Ние всички бяхме шокирани, когато Хорас доведе у дома това диво животинче. Не можахме да разберем как лейди Данън се съгласи да остане у тях.

— Твоето решение, мамо?

Гърдите ѝ се надигаха гневно.

— Е, добре, добре! Ще му предам поканата. Но те предупреждавам, баща ти няма да бъде доволен. Ако този човек се прояви и направи сцена, не отговарям за действията на баща ти.

— Той ще се държи прилично. Обещавам ти. — Тя се усмихна доволна. — Ако ми позволиш, ще погледна менюто.

— Добре ще бъде. — Майка ѝ продължаваше да стои на прага. — Ще дойдеш ли с нас на гости у кралицата следобед?

Албина я погледна.

— Не, казах ти вече. Няма да дойда. Няма да се представям като някоя новогодишна пуйка. Освен това чакам Роланд.

Майка ѝ цъкна с език.

— Ще приемаш мъже, докато съпругът ти не е тук? Не ми харесва идеята ти. Хората ще започнат да говорят.

— Никой няма да говори, ако ти не им кажеш.

— Учудена съм, че искаш да видиш човека, който толкова внезапно се отказа от годеща с теб.

— Майко, казах ти, че не искам да говоря по този въпрос. — Тя се обърна и започна да разглежда книгата на писалището. — Ще ги

изпратя, като ги подготвя. Приятни занимания.

Графинята постоя още малко и след това си тръгна, като видя, че дъщеря ѝ няма да каже нищо повече.

Албина се наведе над писалището на майка си и отново погледна менюто, което държеше пред себе си. От два дни майка ѝ я караше да види храната и напитките, които щяха да се сервират по време на маскарада в края на седмицата. Истината бе, че Албина не искаше изобщо да има такова парти.

Въздъхна и погледна през прозореца, на който висяха тежки пердета в червено и синьо. Трети ден вече валеше. Улиците на Лондон бяха наводнени от дъжда. Боклукът, който обикновено се събираше по сточните канали, се бе пръснал по улиците на града. Бездомните, които обикновено се криеха в сянката на мостовете и доковете, сега се мотаеха из улиците, мокри и полузамръзнали, останали без всякаква надежда.

Докато бе в американските колонии, Албина бе забравила тези отвратителни миризми и ужасни гледки. Спомняше си показните бални салони и зали, но бе забравила бордеите. Чуваше музиката от градинските балкони около Хайд Парк, но бе забравила виковете на гладните и отчаяните. Спомняше си вкуса на деликатесите и френските вина, но бе забравила ужаса на хората, които караха в каруци, за да увиснат на бесилката.

Беше ли забравила всичко това, или по-рано не бе го забелязвала?

Двамата с Ловеца бяха в Англия по-малко от четири седмици, но ѝ се струваше, че е тук от четири години. Опитваше се да си внуши, че ѝ трябва време, за да свикне със стария живот, след което щеше да се чувства по-добре. Но дълбоко в себе си тя се страхуваше. Тя бе тази, която настояваше да се върнат в Лондон. Тя бе тази, която казваше на Ловеца, че тяхното място е тук. Сега се укоряваше за това.

Родителите ѝ бяха просто в екстаз, че тя не само бе успяла да си намери съпруг, а и че това бе първият ѝ годеник. Баща ѝ веднага приготви зестра, която включваше пари и земи. Ловеца бе така засегнат от отношението на граф Монтроп и графинята към дъщеря им сега, когато се бе омъжила, както те бяха искали, че отказа чеиза. Албина се дразнеше от поведението им. Майка ѝ постоянно ѝ говореше за това, кое трябва да прави и кое не трябва да прави една

лейди Рордън. Албина бе дошла у дома си преди два дни и вече се страхуваше да не полудее. Освен това Ловеца ѝ липсваше. До събота нямаше да бъде в Лондон, до деня на маскарада.

Но не само баща ѝ и майка ѝ я дразнеха. Ставаше дума за живота ѝ в замъка Данън, където щеше да прекара останалата част от живота си. Беше отегчена от постоянните гости, пътувания до Лондон за балове и пазаруване. Опита се да организира някои от задълженията си в замъка Данън, но те бяха твърде много. Постоянно се опитваше да запази ентусиазма си относно задълженията си като съпруга на граф Данън, но накрая оставяше стюарда да взема решения, докато тя се движеше безцелно из студените стаи.

Лорд Данън, бащата на Ловеца, бе приятен стар мъж и въпреки болестта си, я посрещна добре. Той отвори дома си за нея, като казваше, че тя е вече господарката на замъка. Дори и това я направи толкова нещастна. Та нали именно за това бе мечтала още от ранното си детство?

Имаше и други неща. На вечеря никога не я поставяха да седне до Ловеца. От съпрузите не се очакваше да се харесват един друг и да бъдат един до друг. Дрехите ѝ винаги бяха твърде тесни, не можеше да си поеме дъх. Не можеха да се усамотят. Наоколо винаги се въртяха слуги, които чистеха, готвеха, дори я къпеха, ако ни ги изгонеше от спалнята си.

Но най-лошото от всичко бяха отношенията ѝ с Ловеца. Нищо не бе така, като в Мериленд. Тя го виждаше рано сутринта и след това късно вечерта, когато си лягаше, миришещ на бренди. Беше я предупредил, че ще има много задължения. Беше я предупредил, че понякога ще бъде самотна. Но тя не му вярваше. Не можеше да си представи, че без него дните ѝ ще бъдат твърде дълги. Дори и когато бяха заедно, той бе твърде зает. От време на време чувството му за хумор, което така ценеше у него, като че ли пропадеше напълно. Караше се с Йън за дребни неща. Пиеше много и после той и Албина се караха за това.

Тя въздъхна и се загледа в менюто на дъбовото писалище. Тези дни Ловеца ѝ припомни за една дива котка, която чичо ѝ Чарлз държеше затворена в Анаполис, в задния двор под един навес, за да я показва на приятелите си. В продължение на седмици тя се блъскаше в дървените решетки, като скимтеше и се опитваше да посегне на

всеки, който се приближаваше твърде много. Животното се опитваше отчаяно да излезе от затвора си, далеч от своите родни хълмове на запад.

Албина погледна хартията в ръката си, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Накрая дивата котка престана да приема суровото месо, което ѝ даваха всеки ден, и преди чичо ѝ да реши да я пусне, тя умря в дъното на клетката си.

Албина чу, че някой чука на вратата. Изтри сълзите си, като се почувствува смешна, че плаче за едно умряло животно.

— Да.

— Лейди Ашгън, лорд Карлайл желае да ви види.

Албина погледна към слугата.

— Роланд? — Тя се усмихна. Копнееше да види скъпия си Роланд. Той бе един от истинските ѝ приятели в Англия. — Доведи го, Уолтър. След това пригответи нещо за госта. В кухнята знаят какво предпочита лорд Карлайл.

Слугата кимна с глава и се оттегли. Минута след това Роланд влезе бавно в стаята. Албина се затича към него, като обви раменете му с ръце.

Той бе висок мъж, по-слаб от Ловеца, но много атлетичен. Имаше златиста коса и усмивка, която би предразположила всеки.

— Роланд — въздъхна тя, като го прегърна. — Преди седмици изпратих известие, че искам да те видя. Започнах да се чудя какво става с теб.

Той все още я държеше в ръцете си и отстъпи назад, за да я погледне.

— Не бях в Англия, мила. — Той поклати глава. — В името на краля, изглеждаш чудесно. Както виждам, бракът ти се отразява добре.

Тя се усмихна, като усети, че бузите ѝ се зачервиха.

— Обичам го, Роланд.

— И сега ли? — Той се усмихваше. — Знаех, че ще намериш някого. Точно човека, който ти трябва, човека, който ще те обича, така както заслужаваш. Но трябва да ти кажа, че се учудих, като разбрах за кого си се омъжила. Целият Лондон говори за това и всеки различно. Надпреварват се да казват по-нелепи неща. Вчера на борсата чух, че бащата ти го е хванал и довел с кораб обратно в Лондон с вериги. —

Той седна на една малко канапе и кръстоса краката си, за да се почувства удобно. — Умирам да разбера истината.

Тя седна на стола до него.

— Какво ще кажеш, ако ти съобща, че аз съм го довела с вериги.

— Тя повдигна дяволито вежди.

Той се плесна по коляното.

— Поздравявам те за това.

Тя се засмя.

— Истината е, и това касае само теб, имам ти доверие, че индианците ме отвлякоха.

Приятната усмивка изчезна от лицето му.

— Боже господи, Алби, съжалявам. Не трябваше да те питам. Няма да говорим повече.

— Няма нищо страшно. — Тя се усмихна. — След като забравя болката от смъртта на чичо и братовчедка ми, мога откровено да кажа, че това е най-хубавото нещо, което ми се случи.

— Защо? — попита той.

Тя стисна ръката му и след това я пусна, като се опря назад. Чувстваше се толкова добре, че може да говори с някого искрено.

— Защото Ловеца — каза тя, като го погледна, — в колониите, Джефри го наричат Ловеца, ме намери. Той ме купи от един индианец на име Гарвана. Преведе ме почти през половината Мериленд, тъй като търсеше капитан Кейн, който бе убил първата му жена. Спях на земята, в колибите на шоуните, във фортове, на земята под звездите. Влюбих се в него и се оженихме. Дори не знаех, че е Джефри Рордън, докато не пристигнахме в Анаполис.

Роланд разтърка лицето си.

— Исусе, тази история изглежда по-интересна от всичко друго.

На вратата се почука и една слугиня донесе чиния с плодове и сирене и бутилка сладко вино с две чаши. Албина наля на Роланд, а слугинята излезе, като затвори след себе си вратата.

— Когато се връщам назад, всичко това ми изглежда невероятно. Не мога да повярвам, че съм преживяла всичко и сега съм тук, в дома на баща си, където нищо не се е променило.

Той взе чашата от ръката ѝ.

— Нищо, освен теб.

Погледите им се срещнаха.

— Забелязва ли се? Всичко тук изглежда толкова познато и в същото време толкова различно. Толкова съм объркана. Започнах да мисля, че някъде в тази дива страна отвъд океана съм оставила част от себе си.

— Значи не си щастлива?

Тя склочи ръцете си в скута.

— Не — отговори накрая тя. — Мислех, че желая това, но... — Тя въздъхна, като търсеше думи. — Не знам какво да сторя, за да оправя нещата.

— Съпругът ти не е вече така всеотдаен, както в началото, нали?

Тя поклати глава.

— Не, причината не е в Ловеца. По-скоро в мен самата. В нас двамата. Самото място. — Тя го погледна. — Нямах възможност да говоря с никого за колониите, защото решихме да не обсъждаме обстоятелствата около нашата женитба. Но, Роланд, това е най-вълшебното място, което можеш да си представиш. Там е толкова красиво, толкова просторно. Хората, шоуните, са толкова различни, просто не можеш да си представиш.

Той остави чашата си.

— И сега майка Англия никога не може да бъде такава, каквато е била по-рано?

Тя погледна ръцете си, сплетени върху гънките на синята си широка рокля.

— Не.

— И какво мисли Джефри за това?

Тя погледна Роланд.

— Не съм му казала. Не мога да му кажа.

— И защо да не можеш?

— Защото. — Тя въздъхна. — Защото аз настоявах да се върнем в Англия. Аз настоявах той да поеме задълженията си тук. — Тя вдигна ръка. — Графът на Данън умира. Ловеца ще наследи всичко, което е негово. Той принадлежи на това място, трябва да бъде тук. Не мога да му кажа, че съм променила решението си.

— И защо не? — Роланд взе парче сирене и го сложи в устата си. — Ти обичаш този човек. Мисля, че и той те обича. Тогава какво ви пречи да бъдете откровени един към друг.

Тя стана и тръгна към прозореца, но не искаше да гледа навън към мръсната улица.

— И моето място е тук. Задълженията ми като съпруга са в Англия. Колониите бяха само един хубав безкраен сън. Ще свикна с Англия и живота тук. Знам, че ще свикна. Нуждая се само от време.

Роланд стана и отиде при нея.

— Ти си глупава, Мери Албина.

— Какво?

— Ти си ужасно глупава. Попитай мен, който прекарах цели тридесет години, като не исках да знам кой съм, преструвах се, че съм щастлив, като в действителност не бях, само и само заради някакви ужасни задължения.

Албина докосна с пръсти рубиненочервеното сако на Роланд.

— Роланд, ти не разбираш.

— По дяволите, не разбирам наистина. — Той говореше тихо, но гласът му бе напрегнат. — Живях в лъжа и знам какво значи това. То убива, Албина. Трябваше ми много време, за да разбера това. Но всеки ден нещо в мен умираше. И какво представлявам аз за баща си сега? Половин човек. Какво ще дадеш на Джефри, ако вътрешно се погубваш?

Тя въздъхна. Това, което Роланд казваше, имаше смисъл. Но все пак тя знаеше, че не може да откъсне Ловеца от всичко, което трябваше да прави. Това, за което се бе върнал. Просто трябваше да се примири.

След минута мълчание тя потърси ръката на Роланд.

— Благодаря ти, че дойде. Исках да поговоря с приятел.

Тя го целуна по бузата.

— Запомни това, което ти казах, Алби. Повярвай ми, знам какво говоря.

Тя се усмихна.

— Моля те, ела да ни видиш в замъка Данън. Ела при нас за няколко дни. Толкова съм самотна.

— Ще дойда, обещавам ти.

Тя го изпрати до вратата.

— Ще дойдеш ли на бала?

— Разбира се. Няма да пропусна вечерята с краля.

— Като какъв ще дойдеш?

— Ха, ха! Няма да ти издам тайната. — Той излезе от стаята и тръгна по коридора. — Ще се оправя. Не съм забравил пътя. Внимавай, Алби. Прави това, което ти диктува сърцето.

Тя му махна с ръка и се опря на вратата, докато той слезе надолу по стълбището. След това влезе отново в стаята си и затвори тихо вратата. Помисли си, че ще трябва да види музикантите и да занесе менюто на готвача. Въздъхна и седна отново на писалището. Приведе се над листата, като се опитваше да събере мислите си. Всичко ще се оправи. Сигурна бе. Просто бе нужно време.

ГЛАВА 25

Албина стоеше на вратата, облечена само в корсета си, наметнала копринено наметало над раменете си.

— Закъсня.

Ловеца склочи ръце върху гърдите си и спря.

„Не, липсваше ми, скъпи съпруге. Не виждаш ли? Може би една съпругеска целувка по бузата?“

Албина въздъхна. Радваше се да го види. Но него го нямаше с дни, факт, който майка ѝ постоянно ѝ натякваше от три часа.

— Моля те, влез, преди някой да те е видял. Гостите вече започват да пристигат.

Ловеца се поколеба за минута и след това влезе. Тя затвори вратата след него.

— Как прекара седмицата? — попита го тя, като се опита да изглади нещата. Тя отиде и седна пред тоалетката си, за да завърши грима си, преди някоя от слугините да е дошла.

— Добре.

— А как е баща ти?

— По-зле.

— Съжалявам.

— Мисля, че няма да живее дълго, Алби. — Той хвана ухото си, стар навик от времето, когато носеше обичата. — Каза ми, че е готов да умре. Каза ми, че след като съм вкъщи, може да умре в мир.

Тя го погледна в огледалото. Ловеца изглеждаше уморен. Бе облечен в избелели, износени панталони и риза без яка. Беше без жилетка, само по едно старо сако.

— Ще се облечеш ли? — попита го тя тихо. Той се приближи до нея, вдигна къдриците, които бяха паднали, и я целуна по врата.

— Мисля, че е добре да се маскирам като Адам и да мина гол през балната зала на баща ти — измърмори той в ухото ѝ.

Тя се засмя. Разбира се, не бе смешно. Ако го поощри, той може да направи и това. Беше ѝ толкова приятно да чува гласа му, така

познат, гласа, който обичаше, гласа на Ловеца, а не на Джефри. Колко странно, че бе започнала да мисли за него като за двама мъже.

— Означава ли това, че аз трябва да бъда Ева?

Тя го погледна в огледалото, когато той започна да отмята копиреното наметало и покри кожата ѝ с леки целувки.

— Точно това имах предвид.

Тя се разсмя, като се облегна на него и взе ръцете му, за да ги сложи около кръста си. Затвори очи. Толкова бе хубаво да усети докосването му, така окуражаващо.

— Липсваше ми — прошепна тя. — Съжалявам, че ти се скарах. Тази седмица бе ужасна. Майка ми ще ме подлуди. Искам да бъда с теб у дома.

— Твоята седмица не е била по-лоша от моята. — Той я целуна по главата и след това отиде до прозореца. — Финансовите въпроси на баща ми са твърде объркани.

— Лоши инвестиции? — Тя напудри лицето си и разреса косата си.

— Не, вложенията са чудесни. Изумителни. Купил е една плантация в Мериленд, ще купи и нова. Тютюнът все още носи големи печалби.

Тя започна да черви устните си.

— Тогава какво има?

Той дръпна пердетата и погледна навън към тъмната улица. Валеше.

— Зле и нередовно водено счетоводство, а това, което е направено в това отношение, е повече от недостатъчно. Парите са пръснати в различни банки. Ще ми трябва една година, за да оправя всичко.

Като сложи малко руж на бузите си, тя стана.

— Съжалявам, че имаш толкова работа. Не може ли някой да ти помогне?

— Да, може да наема някого. Но сега е по-добре да не споделям с никого грижите си. Има толкова пари, които не знам къде са. Ще бъде много лесно за някой да ни окраде. Не мога да позволя това да стане. Баща ми се е трудил толкова много за това богатство. — Той очевидно бе разтревожен. — По дяволите, Алби. Не знам къде са земите на баща ми, дори и нотариалните документи. Има безценни

картини, които не съм виждал, земи в места, където никога не съм бил. Просто ще ми бъде трудно да се справя с тези пари и земи, когато баща ми умре.

— Тогава помоли го да ти помогне.

Той пусна пердетата, които покриха прозореца.

— Не мога да направя това. Няма да бъде честно. Това е мое задължение. — Той потърка слепоочието си. — По дяволите, не трябваше да напускам. Ако не бях тръгнал...

Тя докосна устните му с върха на пръста си.

— Ако не беше отишъл в колониите, никога нямаше да ме срещнеш. Никога нямаше да те обичам, както сега те обичам, Ловецо на шоуните. — Тя се изправи и го целуна.

Той обви ръцете си около нея, притегли я плътно и сложи глава на рамото ѝ.

— Боже господи, аз те обичам, Алби. Не искам да те наранявам. Моля те, помогни ми да не изглеждам така.

Тя се вгледа в кафявите му очи.

— Да не изглеждаш как?

— Като магаре. Като всички мъже около себе си, които презирам. Арогантни, егоисти, самовлюбени...

— Ти не си като тях.

Той отново склони глава на рамото ѝ.

— Надявам се... но се страхувам — въздъхна той. — Виждам как скоро ще заприличам на тях. Избягах в колониите, за да не стана като тях. — Той изправи глава. — Мисля, че трябва да се облека. Майка ти е приготвила вече дрехите ми. Може би са в съседната спалня. Исусе, никой ли в Англия не спи заедно с жена си?

— Ние го правим. — Тя махна с ръка. — А сега отиди да се облечеш. Довечера ще преместя тук нещата ти.

Той тръгна към вратата, като се обърна още веднъж към нея.

— Как ще се облечеш тази вечер? Как ще те позная?

Тя се усмихна дяволито.

— Гледай си работата. Ще трябва да ме разпознаеш сред другите жени.

Джефри взе сакото си и извади нещо отвътре. Задържа го на дланта си, като се колебаеше дали да ѝ го покаже или не.

— Имам нещо за теб. Сега, когато вече е завършено, не знам дали ще го харесаш. Няма да отива на костюма ти. Сигурен съм в това. Тя застана пред него, като сложи ръка на бедрото си.

— Покажи ми.

— Не искам да се почувствам засегната, ако не го харесаш.

Тя хвана ръката му.

— Много си глупав. Дай да видя. Аз ще реша дали ми харесва или не.

Той разтвори дланта си. В ръката си държеше един черен обсидиан, заострен като връх на стрела, заобиколен с диаманти.

— За мен ли е? — Тя го погледна и го взе от ръката му. — Ловецо, прекрасен е.

— Джефри. Трябва да свикнеш да ме наричаш Джефри.

Тя опипа с пръста си триъгълната брошка. Камъкът бе топъл от допира на тялото му.

— Насаме ще те наричам така, както искам — каза му тя. След това го погледна. — Благодаря ти. — Беше развълнувана. — Това е най-скъпият подарък, който някога съм получавала.

— Направих този връх на стрела, когато отидох в колониите. Работих цяла зима. След това реших, че не е достатъчно красиво изработен, за да се сложи върху стрела.

— Това е най-прекрасната скъпоценност, която съм имала — каза тя, като гледаше очарована отблясъците на светлината върху диамантите и черния камък. — Благодаря ти.

Той ѝ намигна и тръгна да излиза.

— Ще се видим на бала, милейди.

— На бала, милорд.

— Милейди, имате ли нужда от помощ за роклята? — попита слугинята. — Господарката, майка ви, ме изпрати да ви помогна.

— Влез — кимна Албина. — Готова съм да ме облечеш. — Тя стисна брошката в ръката си, като си мислеше. „Колкото по-бързо свърши това, толкова по-бързо ще се прибере в замъка Данън.“

След по-малко от половин час Албина слезе по стълбите на дома на баща си. Граф Монтроп, който носеше леопардова маска, я посрещна. Тя бе облечена в пурпурна рокля с ленена горна част,

украсена със златиста дантела. Около врата си носеше панделка от червено кадифе с брошката на Ловеца, плътно около шията. На главата си имаше накити на шоуните, с пера, крито падаха надолу. Маската ѝ бе покрита с бронзова боя и представляваше лицето на спящо момиче от шоуните, като върху една от бузите бе отбелязан знакът на фамилията, която бе осиновила Ловеца.

— За Бога, дъще. Откъде намери тази измишльотина? — попита я баща ѝ, като я погледна с неприязън. — Къде са маската и накитите, които ти изпратих снощи?

Албина се усмихна под маската, която тайно бе направила.

— Не я харесваш, нали татко? — Тя кимна към графа и графинята, стари приятели на родителите ѝ.

— Не става дума, че не я харесвам. — Той взе ръката ѝ и я поведе към балната зала. — Не знам дали е подходяща.

— Слезе ли Джефри?

— Не съм го видял. Майка ти ми каза, че е дошъл късно. Дразни се, че не е дошъл навреме. Червенокожият е тук. Той бе един от първите, който дойде.

— Йън ли? Къде е?

— На масата с карти, разбира се. Носи оранжева перука и маска на палячо.

Албина се засмя.

Баща ѝ я поведе към балната зала, осветена от кристални полилеи. Музиката от френските рогове и цигулки изпълваше богатата и просторна зала. Смях, гласове и звън на чаши се сливаха. Имаше повече от двеста гости, всички бяха облечени най-изискано, като носеха маски.

Мъж и жена, облечени като древни гърци, ги поздравиха. Граф Монтроп заговори с тях, а Албина се усмихна под маската си и кимна. Докато вървеше с баща си и разговаряше мило с гостите, тя видя Ловеца. Той не ѝ бе казал как ще бъде облечен. Знаеше, че веднага ще го познае, но беше любопитна да го види как ще се маскира.

Като я видя, майка ѝ тръгна към нея, мърморейки.

— О, небеса, откъде намери това нещо върху главата си? Къде е другата маска? — Тя изгледа дъщеря си от главата до петите. — Не хареса ли бледолилавите и розовите панделки? Реших, че ще

подхождат на бледолилавата рокля, която също не си сложила, както виждам.

Албина погледна майка си, като се усмихваше с крайчеца на устните си. Майка ѝ беше сложила перука от стотици изкуствени руси къдрици, които покриваха главата ѝ като ореол. Маската ѝ бе на малко момиче с червени бузи и малка устичка. Костюмът не ѝ приличаше изобщо.

— Не харесваш ли перата ми? — Албина кимна към оцветените червени и бели пера, които падаха надолу.

Очите на майка ѝ се разшириха под маската.

— И откъде намери тази ужасна брошка, детето ми? — Тя се опита да я докосне, но Албина се дръпна.

— Това е подарък, майко. — Тя се усмихна и на двамата си родители, като се поклони. — Ако ме извините, ще отиде да поздравя гостите. Ако видите Джефри, кажете му, че го търся.

Преди майка ѝ да отвори уста, Албина се отдалечи. Вече ѝ бе станало горещо от маската, но тя я харесваше. Усещаше допира на перата по гърба си.

— Една девойка от шоуните! Има ли нужда някой да я спаси отново?

Албина се обърна и видя един клоун с оранжева перука и подходящи панталони и сако, като панталоните му бяха толкова тесни, че се почуди дали изобщо би могъл да се наведе, ако трябваше да направи това.

— Йън! — Тя се усмихна и го целуна там, където лицето му не бе покрито от маската. — Не се прави на глупак.

— Не повече, отколкото съм. Виждал ли си моя весел скакалец?

— Ловеца? Не.

— По дяволите, Алби. Не можеш ли да си спомниш името му. Той се казва Джефри, скоро ще стане граф Данън.

Албина погледна Йън.

— Да, той ми каза, че графът е зле. Съжалявам.

Видя, че той се усмихна тъжно зад маската си.

— Той е имал хубав живот. Беше добър човек. Държеше се с мен като към син, дори и по-добре. Ако има Бог и рай, сигурен съм, че ще отиде там.

Албина го хвана под ръка.

— Ела с мен, за да се представим. Не прави сцени, моля те. Обещах на майка си.

Той погали ръката ѝ и двамата се разсмяха.

— Независимо колко съм възбуден, кълна се, че няма да се съблека гол и няма да танцувам на клавесина. Доволна ли си?

— Доволна съм.

Двамата тръгнаха през балната зала, като говореха със стари познати и ги поздравяваха. Слугите, облечени в сребристи и зелени ливреи, поднасяха чаши с шампанско и захаросани плодови ядки. Албина току-що бе изпила втората си чаша шампанско, когато някой мина край нея и сложи властно ръка на рамото ѝ.

— Един танц, мисис.

Тя се обърна и видя Ловеца, който е гледаше през маската, която твърде приличаше на нейната. Отвърна на усмивката му, доволна, че и двамата бяха решили да носят подобни маски, защото сърцата и на двамата бяха там.

— Шоуни?

— Трябва да е шаман, но този, който направи маската, имаше свое виждане по въпроса. — Той оправя двете черни пера, които бяха паднали върху бузата ѝ.

Тя плъзна ръката си в неговата.

— Представях Йън на роднините си. Всеки мисли, че си ти.

— Казах ти, че това е Божи знак. — Йън грабна две чаши от един слуга, който минаваше покрай тях. — Тя трябваше да дойде с мен, а не с теб.

— Ако докоснеш съпругата ми, Йън, ще ти отрежа ръката — каза мило Ловеца.

Йън въздъхна и вдигна маската си на челото, за да може да отпие.

— Е, добре. Тръгвам. Картите ме зоват. Виждам, че една партия вече започва, мадам. — Той се поклони на Албина, като държеше и двете чаши така, че да не се разлеят, и ги остави сами.

Ловеца я хвана за ръка и я поведе към дансинга, към редиците от двойки, които танцуваха фолклорен танц.

— Понякога се чудя какво ме свързва с този човек.

Тя направи реверанс, когато той се поклони. Започнаха да танцуват.

— Това е защото го обичаш.

— Да, въпреки всичко.

Тя се засмя, когато той се отдалечи от нея. Изглеждаше така прекрасен, като всички, които танцуваха. След няколко поредни движения с други партньори, Ловеца отново бе при нея.

— Чудесен танц, сър — подразни го тя зад маската си. — Но, повярвай ми, предпочитам стъпките на житния танц. Ти бе облечен много по-малко, доколкото си спомням.

Тя чу смеха му, като се отдалечиха един от друг. Когато се върна при нея, танцът бе свършил, но те останаха на дансинга и продължиха да танцуват и другите танци, докато не останаха без дъх.

— Стига вече — извика тя и напусна дансинга. — Трябва да седна и да почина. Искам да пийна нещо.

Ловеца взе две чаши със сладко червено вино от един слуга, който минаваше покрай тях. Той ѝ подаде едната и я поведе към ъгъла. Албина седна и точно когато Ловеца искаше да седне при нея, граф Монтроп му махна с ръка.

— Сине! Моят любим виконт. Ела да разрешиш този въпрос. Уилям тук се кълне, че Йън Клауз има най-бързия кон в града, но аз не съм съгласен.

Ловеца погледна Албина и повдигна въпросително вежди.

— Отиди — подкани го тя. — Не можеш да избягаш. Просто ще те почакам тук.

Той допи виното си. Подаде ѝ чашата и сложи отново маската на лицето си.

— Върни се колкото се може по-бързо.

Тя го видя да отива при баща ѝ, като отпиваше бавно. Може би всичко ще се оправи. Може би твърде много се безпокоеше, мислеше си тя. Това е защото се обичат един друг. Та нали това е най-важното.

— Албина!

Вдигна поглед и видя един мъж, който застана пред нея с дървена маска, половината от която бе боядисана в бяло, половината черно. Тя присви очи.

— Роланд?

Той дръпна маската от лицето си.

— По дяволите, не знам защо я слагам. Всеки ме познава. Един танц, сладка Алби.

Тя въздъхна.

— Почивам си. Седни до мен. — Тя посочи лъскавия стол до себе си, покрит с дамаска.

Той седна, като кръстоса крака.

— Харесва ли ти? — попита го тя.

— Баща ти винаги знае как да отбележи едно събитие.

— Как е Марк?

Той погледна множеството от хора, като я тупна по коляното.

— Добре е.

— Видя ли моя Джефри?

— Още не съм. — Той взе чашата вино, която му предложи един слуга. — Но както чувам, той е най-интересната сензация за Лондон, откакто Роджър Матюз отиде в провинцията, за да се лекува от шарка.

Тя му се усмихна.

— Ти си отличен приятел.

— Означава ли това, че трябваше да се ожения за теб, когато имах тази възможност? — подразни я той. — Помниш ли какво ти казах оня ден, че човек трябва да слуша сърцето си?

— Аз се чувствам добре, Роланд. Наистина. Лов... Джефри също. Той просто е много зает. Баща му е доста зле. Сигурно няма да живее дълго.

— Добрият Данън. Ще ми бъде мъчно за него.

В продължение на час Роланд и Албина седяха и наблюдаваха танцуващите двойки, като си говореха, опитваха деликатесите, приготвени от готвачите французи, и пиеха вино. На два пъти видя Ловеца, но всеки път някой се спираше, за да поздрави виконт Рордън.

— Достатъчно сме пили — каза Роланд след втората чаша вино. Хвана я за ръка и я покани да танцуват.

Тя се огледа наоколо за Ловеца. Беше изчезнал отново.

— Чаках Джефри, но мисля, че е още зает.

Роланд посочи към дансинга, където започваха менует.

— Не се извинявай, дивачке. Един танц, или живота ти.

Тя сви рамене.

— Какво мога да кажа? — Тя хвърли маската си върху стола и тръгна с него.

Танцуваха два менуета и след това бърз шотландски танц, но Албина бе уморена. Бе пила и яла твърде много. Корсажът я стягаше,

обувките ѝ убиваха и имаше нужда от глътка чист въздух.

Хвана ръката на Роланд, когато музикантите започнаха да свирят отново.

— О, Роланд, не искам да танцувам повече. Твърде горещо е тук. Искаш ли да излезем на балкона? Дъждът спря.

— С омъжена жена, която не е моя? Каква скандална сцена!

Напуснаха дансинга и тръгнаха към френския прозорец, който бе отворен, за да влиза свеж въздух в залата.

— Не знам къде е Джефри. Предполагам, че е отишъл при Йън на карти. — Тя сбърчи нос. — И откога се интересуваш кой какво казва?

Роланд изведнъж сложи ръка на голото ѝ рамо, като тихо ѝ шепнеше, докато излизаха на балкона.

Ловеца поднесе още една чаша към устните си. Бе четвъртата или пета чаша в продължение на един час, но не това го тревожеше. Имаше нужда от силата на алкохола. Усещаше, че го успокоява. Господинът с тесните зелени панталони и маска на крокодил на главата му говореше за новата метреса на краля, но той не чуваше нищо. Наблюдаваше Албина.

Мъжът, с когото бе тя, мъжът, с когото разговаряше в продължение на час, бе Роланд, както му казаха. Той бе неин годеник, след като я бе изоставил и заминал за колонии. Албина никога не му каза, защо не са се оженили, но причината не бе в това, че не се харесват. Те се смееха като стари приятели, чувстваха се добре заедно, бяха спокойни.

Той изпразни и последната си чаша с вино, като постави празната чаша на табличката зад гърба си. Падна върху другите чаши, чу се звън, но той дори не се обърна, за да види какво става.

Сега Роланд и Албина тръгнаха към балкона ръка за ръка. Той се хвана за ухото, като мислеше за обичата, която Албина все още носеше на пръста си.

„Кого лъжа, като мисля, че тя е щастлива, като се омъжи за мен — питаше се той. — Трябвало е да се омъжи за този денди, когато е имала случай. Това е мъжът, който харесва, а не мъж като мен. Аз съм

толкова неподходящ за този бал, както един опосум във Версай. Просто ще проваля живота й.“

Албина изчезна в тъмнината на градинския балкон, но Ловеца можеше да се закълне, че чу смеха й, чу смеха и на двамата. Какво правеше тя, омъжената жена, с един неженен мъж?

Ловеца кимна на господина, който все още разказваше последните клюки, като го прекъсна наред изречението.

— Извинете ме, мистър.

Крокодилът отстъпи място на Ловеца.

Той прекоси балната зала, без да вижда танцуващите. Албина бе негова жена! Тя бе негова, а не на този денди!

Излезе на тъмния балкон. Дъждът бе спрял. Усещаше аромата на топлата земя и почистената градина, както и миризмата на дъжда. Той отново чу смеха й.

— Джефри! — Албина го видя и махна с ръка. Тя и елегантният Роланд се бяха навели над балкона. Тя случайно докосна ръката му, когато се обърнаха към него.

Роланд стоеше изправен.

— Виконт, позволете ми да ви се представя. Аз съм...

— Знам, кой сте, по дяволите, и искам да знам какво правите с жена ми тук?

Албина се отмести от балкона, като пусна ръката на Роланд.

— Ловецо!

Няколко гости, които стояха на балкона, се обърнаха към тримата с интерес. Роланд се усмихна слабо.

— Моите извинения, ако съм ви обидил, сър. — Той говореше тихо. — Алби и аз сме добри приятели и мога да ви уверя, че с мен тя е на сигурно място. Не съм я докоснал.

— И вие очаквате да ви вярвам? Да повярвам на това, което казвате, когато всеки в Лондон се върти около жената на някой друг?

Албина сграбчи ръката на Ловеца, като говореше сърдито, задъхвайки се.

— Ловецо, много си пил. Достатъчно. Не знаеш какво говориш.

— Повтарям, сър — продължи Ловеца, като отхвърли ръката на Албина. — Как мога да ви вярвам? Двамата очевидно се познавате. Знам, че някога сте искал да се ожениш за моята жена.

— Ловецо, правиш сцени. Наблюдават ни. Да тръгваме.

— Не, аз ще тръгна, Алби — каза Роланд. — Време е да си ходя. Благодаря ти за...

— Не съм завършил разговора си с вас — каза Ловеца, като го хвана за яката.

— Ловецо! Пусни го и се махай! — извика ядосано Албина.

Роланд погледна разярения Ловец право в очите.

— Може да ми повярвате, че жена ви е така целомъдрена — както и преди — каза той, — защото, въпреки че е чаровна, ето там е човекът, който ме интересува. — Той посочи през отворената врата към балната зала.

Ловеца обърна глава. Един висок, хубав млад мъж с руса, напудрена перука стоеше там, като говореше с друг мъж, без да обръща внимание на това, което ставаше на балкона. Той държеше маска, наполовина черна, наполовина бяла, като тази на Роланд.

Ловеца усети, че се задушава. Той пусна сакото на Роланд. Какъв глупак излезе. Сега разбираше. Русият мъж ги погледна, кимна с глава и след това хвърли поглед към Роланд. Погледът му изразяваше всичко. Те бяха любовници, той и Роланд. Не можеше да има грешка.

Ловеца се обърна към Роланд. Не се решаваше да погледне Албина, не и след като я бе изложил така.

— Моите извинения, сър — каза той формално. След това неловко се поклони, дръпна маската си и я пусна върху лицето, като се отдалечи.

Албина извика след него, но той не се обърна. Знаеше, че я бе обидил твърде много за една вечер.

ГЛАВА 26

Издънка на пъпчив просяк — изфуча Албина, като дръпна маската си на индианка и я запрати в стаята. Маската падна върху един свещник, поставен на лавицата над камината, който се разби с трясък на пода.

Слугинята се сви на прага. Очевидно не бе свикнала с такива изблици на ярост.

— Ще имате ли нужда от мен тази нощ?

Албина се обърна.

— Не, тази нощ нямам нужда от никого.

— Не искате ли да ви помогна да се съблечете?

— Не. — Тя тръгна към вратата. — Ще я смъкна сама, ще я скъсам, ако трябва! Не знам! Само ме остави.

Момичето се обърна и затвори вратата зад себе си.

Албина мушна ключа в ключалката и заключи. Как можа така да я изложи? Как можа така да обиди Роланд, единствения ѝ приятел, освен Йън? Как можа да устрои тази сцена в дома на баща ѝ? Тя махна накитите и ги хвърли на леглото. След това направи същото с обувките и чорапите си.

Целият инцидент на балкона бе ужасен. Той бе пил много. Каза нещо, което не трябваше да казва. И след това, този страхлив хулиган си тръгна! Дори не посмя да я погледне!

Започна да сваля корсажа си, като дърпаше златистите копринени връзки. Когато събличаше нещо, тя го хвърляше на земята и продължаваше да се развързва. Чия ли е била тази идея да се облича една жена така, че да не може после да се съблече сама? Да, трябва да е било идея на някой мъж, сигурна беше в това.

— Не искам да знам къде си отишъл — мърмореше тя в празната стая, защото Ловеца го нямаше, за да му изкрещи на него. — Но за теб е по-добре да избягаш, защото ако те намеря, Джефри Рордън, виконт Аштън, ще избия тази нагла усмивка от лицето ти.

Тя съблече роклята си, без да обръща внимание на това, че бе разкъсала деликатните дантели.

— Мразя те! Мразя те! — Смъкна червената рокля около талията си и я остави да падне на земята. — Трябваше да се омъжа за Йън! — Дръпна корсета си нагоре. — Той едва ли би се държал така глупаво пред мен и пред половината Лондон.

Някой почука на вратата.

— Алби...

— Махай се! — изкрещя тя, като се бореше с връзките на корсета си.

— Алби. Това съм аз, Йън.

— Не искам да говоря с теб. Не искам да говоря с никого.

Той отново почука на вратата.

— Алби, няма да си тръгна, затова ме пусни да вляза. Ще започна да викам, но тогава всеки долу ще ме чуе.

След като накрая успя да освободи корсета си, за да може да го пусне надолу по бедрата си, тя го прескочи и хвърли на пода.

— Алби.

Почувства, че в гърлото ѝ се надига буца. Защо бе дошъл Йън? Ловеца трябваше да дойде и да я моли да му отвори. Къде ли беше сега?

— Алби...

— Добре, добре! — изпъшка тя. Главата ѝ се въртеше. Искаше просто да си легне и да заплаче. Взе халата си от стола и се облече. Изобщо не се опита да завърже сините панделки. Йън я бе виждал много по-разголена.

Превъртя ключа в бравата. Ключалката изщрака и Йън влезе, като внимателно затвори вратата след себе си.

— Наистина ще стане голям скандал! — каза той. — Колко мъже ти правят компания?

Тя не разбра как започна да се смее, но наистина думите му я развеселиха.

— Боже господи, Йън. Защо тези неща се случват точно с мен? Искам просто да живея нормално.

— Какво е нормален живот? Просто не мога да ти кажа. — Той вдигна с пръст корсета ѝ от пода и го задържа.

Тя го грабна от него и го хвърли към тапетите.

— Искаш ли нещо, или си дошъл да ме дразниш?

— Просто искам да не бъдеш твърде сурова към него. Всичко е много трудно, Алби.

Тя избухна в смях, но никак не се забавляваше.

— И какво? Мислиш, че всичко това минава просто така покрай мен?

— Баща му умира. Всичко се стоварва върху него. Той дори не иска парите, земите, нито титлата. Поне така мисли.

— А защо тогава не остави всичко?

Той продължи да говори тихо.

— Да остави всичко? Как? Той е единственият син. Титлата, къщите, голяма част от собствеността е принадлежала на това семейство в продължение на столетия. Той не може току-така да си тръгне. — За момент млъкна. — Освен това ти го желаше.

— Кой казва това?

— Хайде. Когато се омъжи за него, ти имаше намерение да дойдете тук, нали?

— Не знаех кой е — защити се тя.

— Ти си глупава. Нямах представа за неговата истинска същност или за положението, в което се намира.

Тя махна с ръце.

— Не виждам каква е връзката. Той бе пиан.

— Не бе пиан. Никога не съм го виждал пиан. Това е моя специалност. Но наистина, бе пил много. Не можеше да мисли трезво.

— Той си прави изводи, без да говори с мен. Не ми вярва.

— За мъжете, които обичат жените си, е лесно да започнат да ревнуват. Защо не му каза истината за Роланд?

— Това не е негова работа. Роланд ми бе приятел. Когато разбрах, че е влюбен в Марк, не можех да се омъжа за него. Но не исках да накърнявам репутацията му. Затова и никой не знае защо развалихме годежа. — Тя се извърна от Йън, защото не искаше Йън да види сълзите в очите ѝ. — Но това няма значение. Ловеца ме изложи и обиди Роланд.

— Не го е направил нарочно.

— Това не е извинение.

Той постави ръка на рамото ѝ.

— Наистина не е, но това е обяснение, което може да те накара поне да се опиташ да разбереш някои неща.

— Защо тогава си тръгна? Той не е първият човек, който се прави на глупак по време на парти. Всеки тук го е правил. Кълна се, че и ти си изпадал в такива ситуации.

— Много пъти. Но не и Ловеца. Той винаги се контролира. Може би си е мислил, че ще те обиди, ако остане.

Тя се обърна към Йън.

— Аз го обичам. — Тя изтри сълзите с ръце. — Независимо от това, което е направил. Обичам го, Йън. Искам да бъда с него.

— Кажй това на него, не на мен.

— Опитах се. — Тя тръгна към прозореца и дръпна разсеяно пердетата. — Но единственото, което ми казва, е, че много неща му тежат на плещите и че е много ангажиран.

— Трябва ви време, Алби.

Тя въздъхна, като сложи ръце на кръста си.

— Искам да се върна в замъка Данън. Мразя това място. Знаеш ли къде е? Знаеш ли къде е отишъл Ловеца?

— Не. Но имам една идея. Като млади прекарвахме много време из улиците на Лондон. Ще го намеря.

— Кажй му да дойде да ме вземе. Ядосана съм, но това не означава, че не искам да го виждам. Щом баща му е на смъртно легло, трябва да сме при него.

Йън тръгна към вратата.

— Ти поспи малко. Ще го намеря и ще го пратя тук, като изтрезнее.

Тя го изпрати до коридора.

— Благодаря ти, Йън, за всичко. — Тя го целуна по бузата. — Лека нощ.

— Лека нощ, любов моя.

Албина се върна в спалнята си и затвори вратата. Погледна захвърлените си дрехи. Червената й бална рокля бе раздърпана. Но вместо да събере дрехите си, тя хвърли и халата си и духна всички свещи. Беше уморена. Един хубав сън щеше да й помогне. Утрото е по-мъдро от вечерта. Изрита дрехите от леглото на пода и легна под балдахина. Затвори очи и веднага заспа.

Посред нощ се събуди от някаква врява. Слугите тичаха по коридора и викаха. Чу, че майка ѝ изписка. Кучетата на баща ѝ се събудиха и започнаха да лаят.

— По дяволите — промърмори тя, като стана от леглото. Какво ли става? От коридора се чу големият часовник на баба ѝ, който удари четири часа. По това време всички трябваше да са си отишли вече, или поне да спят в стаите за гости. Какво ли ставаше?

Когато отиде до вратата и надникна, разбра, че е само по бельо.

— Какво става? — извика тя на един слуга, който тичаше по коридора по нощница и носеше свещник.

— Луд човек! — извика ѝ той. — По-добре е да влезете в стаята си, лейди. Баща ви е изпратил за шерифа.

— Луд ли? Къде? — Тя разтърка сънено очи. — Кой?

— Помощ? Помогнете ни! — Графинята се носеше по коридора в противоположната посока, от която бе дошъл слугата. Носеше жълт тафтен пенъоар, оскъдната ѝ коса бе разрошена.

— Мери Албина! Влизай веднага в стаята си! И заключи вратата! Наоколо има луд!

— Къде?

— В къщата! Баща ти изтича за пушката си!

— Къде е този луд? — попита Албина подозрително.

— Долу! Бог да ни е на помощ, дъще. Слугата казва, че направо е влязъл с коня си в коридора, почти е премазал горкия човек.

— О, не... — Албина се завъртя и тръгна надолу по коридора към стълбището, което водеше към първия етаж.

— Мери Албина! Къде отиваш? Бог да ти помага! Ти си по бельо! Всичко ти се вижда!

Албина не обърна внимание на майка си. По коридора имаше и други хора. Старият виконт Кашън и неговата съпруга, и двамата с нощни шапки и по нощници, стояха пред своята стая. Няколко изплашени слугини тичаха по коридора към помещенията си. Албина мина тичешком покрай тях. Една котка профуча като привидение покрай нея.

— Ловецо! — извика тя. — Ти ли си това?

— Някой да я спре! — извика майка ѝ след нея. — Дъщеря ми си загуби ума. Моля ви, някой да я спре.

Албина заобиколи и стигна края на витата стълба. Тя се наведе над перилата, като погледна към първия етаж.

В предверието, върху пода, покрит с италиански плочки, видя конник с черна шапка.

— Ловецо! — извика Албина. — Ти ли си? Защото ако си ти, трябва да ми кажеш, за да не те застреля баща ми. — Това, разбира се, бе той. Кой друг би посмял да влезе на кон в къщата на граф Монтроп?

Мъжът погледна нагоре. Лицето му бе закрито с черна маска, косата му прибрана под качулка. Очите му, които проблясваха през цепнатините на маската, бяха тъмни и тревожни. За миг Албина помисли, че може би бърка. Вероятно бе някой луд, избягал от лудницата, а не нейният съпруг.

— Алби? — Той махна маската си и я остави да падне на земята. — Йън ми каза, че ме желаеш. Каза ми, че искаш да те отведе у дома в Данън. Тръгваме за Данън.

Баритонът му звучеше в коридора почти с магическа сила.

Тя заслиза по стълбището и стъпи на долната площадка. Сега го виждаше целия.

— Какво правиш? — Истината бе, че се радваше, да го види, дори и на кон в приемната на майка си.

— Казах ти. Дойдох да взема жена си, ако тя иска да тръгне с мен. — Буйният сив кон беше неспокоен.

Това бе предизвикателство. Знаеше това. Сигурно искаше да го отпрати. Като че ли търсеше извинение да я напусне още сега. Горе се бяха събрали гости и слуги. Лицата им надничаха над перилата.

— Сега ли? — попита тя тихо.

— Скоро ще се зазори. Имам много работа в Данън.

Погледите им се срещнаха.

— Не съм облечена за пътуване — започна да увърта тя.

— Искаш да кажеш, че не желаеш да тръгнеш?

Тя постави ръце на хълбоци, като бе сигурна, че от това разстояние той можеше да види всеки сантиметър от голото ѝ тяло под ризата, с която бе облечена.

— Студено ли е навън?

Той вдигна ръката си, на която имаше черна ръкавица и махна качулката си. Косата му се разпиля по раменете.

— Дъждът спря. Ще ти дам наметалото, ако ти е студено.

Гласът му бе надменен. Като че ли се надсмиваше. Тя сви рамене.

— Добре.

Събралите се горе зяпнаха от учудване.

Той повдигна тъмните си вежди.

— Тръгваш ли с мене, моя лейди?

— Да. — Тя понечи да направи крачка, но той я спря с ръка.

— Не. Почакай, мила, ще дойда да те взема.

Преди да може да отговори, той смуши коня в хълбоците и започна да се изкачва по мраморното стълбище. Албина чу вика на майка си и след това удара от падащо тяло. Някой извика да донесат лекарство. Но Албина не виждаше нищо наоколо, а само червенокосия ездач, който се качваше нагоре, за да я вземе.

Жребецът отметна назад глава, докато се изкачваше по стълбите, но Ловеца държеше юздите здраво. Той стигна площадката и обърна коня си.

— Каретата ви, милейди. — Той ѝ предложи ръката си.

Албина я хвана здраво.

— Не мога да повярвам, че правиш това — прошепна тихо тя.

Облечена в широката си риза, Албина лесно вдигна крака си, за да го сложи на стремето. Ловеца я дръпна нагоре и я сложи на седлото пред себе си.

— Албина! — Тя чу, че майка ѝ я вика. Ловеца дръпна юздите и смушка коня да тръгне.

— Отворете вратите — изкомандва той.

Изплашеният слуга, който стоеше в средата на коридора, изтича, за да отвори вратата.

Албина се хвана здраво за гривата на коня, когато той заслиза надолу несигурно.

— Няма да те оставя да паднеш — измърмори Ловеца, като с едната си ръка я бе обгърнал здраво.

Конят заслиза по-бързо по огромното стълбище.

— Всичко е наред — извика Албина на майка си и баща си, които тичаха по стълбите след нея.

Ловеца подкара коня в галоп по пустите лондонски улици. Той разгърна пелерината и я сгуши в нея, така че само голите ѝ глезени се виждаха.

— Не мога да се извинявам — каза меко Ловеца.

Звукът от конските копита ечеше наоколо, когато пресякоха Стренд към Боу Стрийт.

Тя се облегна на него. Усещаше топлината на тялото му. Все още миришеше на вино, но бе трезв.

— Няма значение, нищо няма значение — каза тя, като леко извъртя глава към него. — Това, което има значение, сме ние двамата. Ти все още ме обичаш, нали, Ловецо?

Той потърка устните си по косата, която бе паднала на челото ѝ.

— Обичам те, сладката ми.

Тя се сгуши във вълненото наметало.

— Тогава всичко друго ще бъде наред.

— Надявам се — прошепна той. — Вярвам на това, което казваш.

Ловеца задраска едно число и понечи да напише друго, но перото бе сухо и само размаза написаното. Ядосан, той топна перото в мастилницата.

— По дяволите, кога ли ще оправя всичко това?

Беше късно след полунощ. Всички в замъка Данън се бяха прибрали и само свещта в кабинета на графа светеше. Ловеца се опитваше да оправи счетоводните сметки. Върху дъбовото бюро, както и по земята наоколо бяха натрупани купища книжа.

Той отново задраска написаното.

Графът на Данън едва дишаше, когато Ловеца го остави след вечеря. Спазматична кашлица разтърсваше тялото му. Накрая той се отпусна безчувствен. Маб каза, че едва ли ще изкара до сутринта. Когато Ловеца седна на бюрото на баща си, той очакваше всеки момент да се появи Маб, която да му каже, че баща му е починал.

— Все още ли работиш?

Ловеца погледна Албина, която стоеше на прага, облечена в прозрачен бледозелен пеньоар, препасан със зелен копринен колан. Бе чудно красива. Кафявата ѝ коса падаше по раменете ѝ, лицето ѝ бе сънено, голите ѝ крака се подаваха изпод дантелите на дрехата ѝ.

Той погледна отново цифрите върху хартията.

— Да, трябва да оправя всичко това, Албина. Постоянно отлагам.

Тя отчетна косата си назад.

— И трябва да работиш до един сутринта?

— Не мога да заспя. — Той пръсна малко прах върху свежото мастило. — Маб се страхува, че баща ми няма да изкара нощта.

Албина отиде при него и постави ръце върху раменете му. Започна да масажира мускулите му.

— Ела да си легнем. Ще ти помогна да заспиш.

Той попи написаното и отново грабна перото.

Албина се опитваше да го направи щастлив. Казваше това, което трябваше да каже, правеше това, което трябваше да направи. Тя наистина го обичаше. А защо не беше щастлив? Защо не му стигаше любовта ѝ? И защо я правеше толкова нещастна?

Албина му бе простила напълно поведението в дома на баща ѝ. Дори и Роланд му бе простил. Беше им дошъл на гости през седмицата и играха карти до полунощ. Ловеца обаче не можеше да си прости. Правеше Албина нещастна. Разбираше това по очите ѝ. Започна да мисли, че за нея ще бъде по-добре, ако се разделят.

Тя разтърка врата му.

— Ще дойдеш ли при мен?

— Ще дойда по-късно.

Тя вдигна ръце и след това ги отпусна уморено. Искаше да каже нещо, но спря.

— Е, добре — съгласи се тя. — Но ще дойдеш скоро, нали ми обещавах?

Той започна да сумира другата колона от цифри.

— Скоро — отговори той.

Чу я, че тръгва към вратата. След това спря. Знаеше, че го гледа, но не вдигна поглед.

— Лека нощ — каза тя.

Когато стъпките ѝ затихнаха в коридора, Ловеца стана ѝ с едно бързо движение блъсна всичко от бюрото на пода. Мазилницата се залюля и се разби в дъбовия паркет. Счетоводната книга, върху която работеше, падна на земята, като страниците се смачкаха.

Като ругаеше страшно, Ловеца тръгна към барчето до вратата и си сипа една голяма чаша вино. Понечи да пие, когато се появи Йън.

Йън взе чашата от ръката му, преди Ловеца да я надигне.

— Питие? Чудесно. Имам нужда от една чаша, преди да си легна. — Йън седна на ръба на бюрото. Отпи от брендито и се загледа

в пръснатите книжа по пода.

— През библиотеката са минали силни ветрове.

Ловеца прокара ядосано ръка през косата си.

— Отново и отново проверявам сметките. Няма никакъв смисъл. Всичко е толкова скучно.

— Много се напрягаш. — Йън се наведе над инкрустираното дъбово бюро на граф Данън, което бе тук от цяло столетие и повече. Под това бюро Ловеца и Йън играеха като деца. — И не само с това. — Той сложи чашата върху гърдите си, като се опита да я балансира. — Правиш така с всичко. Искаш да оправиш сметките на баща си, които не са били оправяни от пет години. Искаш да оправиш домакинството и слугите. Искаш да бъдеш съвършен домакин за всеки, който те посещава. Казвам ти, това не може да стане изведнъж.

Ловеца се наведе над един библиотечен шкаф, който се издигаше от пода до тавана и бе пълен с книги, обвити със скъпа кожа.

— И какво трябва да правя, господин Всезнайко?

— Прати всичко по дяволите! По дяволите! През целия си живот ще правиш това. — Ловеца се намръщи, но не каза нищо. — Но не през целия си живот ще можеш да правиш всичко с Алби... — продължи Йън нежно. — Тя ти се изплъзва, приятелю.

Ловеца се обърна и погледна Йън в лицето.

— Направих грешка. Не трябваше да се връщам у дома. Тук не ми е мястото.

— Не казвай това.

— Не трябваше да се женя за нея.

Йън седна.

— Не казвай и това.

— Ти трябваше да се ожениш за нея. Тя щеше да се омъжи за теб, ако й беше предложил.

Йън пресуши чашата и я постави на бюрото.

— Не. Нямах да го направи. Тя се влюби в теб, още когато ти искаше да застреляш Гарвана.

Ловеца се разсмя, като си спомни инцидента. Той направи всичко така умело, но си спомни колко се бе изплашил за жената, за Алби.

— Не мога да бъда това, което тя иска от мен, Йън. Може би затова и напуснах преди години Англия. Аз обичам приключенията.

Тук нищо не ме привлича.

Йън сложи ръка на рамото на Ловеца.

— Чуй ме сега. Не разсъждаваш трезво. От кога не си спал?

Ловеца разтърка очи. Йън бе прав. Той бе уморен, смъртно уморен.

— Трябва да се оправя тук. Поне още един час. Освен това Маб каза, че баща ми сигурно няма да доживее до сутринта. Трябва да седя и да чакам.

— Така каза и миналата нощ. Остави това. — Йън се приближи до бюрото и започна да събира счетоводните книги и документите, които бяха пръснати по пода. — Нека видя тези книжа. Винаги съм обичал сметките.

Ловеца застана на прага на вратата. Това, което искаше сега, е да бъде в леглото с Албина и да я държи в прегръдките си. Само когато я държеше в ръцете си, чувстваше, че светът е спокоен.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

Йън поставяше книжата върху бюрото.

— Върви да спиш при жена си. По-добре ще бъде да се любите. Ако състоянието на татко се влоши, ще те събудя.

Ловеца кимна, като се усмихна тъжно, и напусна библиотеката. Йън беше добър приятел. Нямаше по-добър от него.

ГЛАВА 27

Два дни по-късно, посред нощ, някой почука на вратата в спалнята на Ловеца и Албина.

— Да? — промърмори сънено Ловеца.

Албина седна в леглото.

— Кой е?

Вратата се отвори.

— Господарю Джефри. — Маб държеше в ръката си свещник, жълтата светлина описваше ореол около посивялата и коса. Бе облечена с памучен пеньоар и нощна шапчица. — Ела бързо, господарю Джефри.

Ловеца скочи от леглото и взе панталоните си от пода.

— Идвам, Маб.

— И аз ще дойда. — Албина измъкна босите си крака от леглото и се пресегна за пеньоара.

— Остани тук — каза Ловеца. — Легни си. Не си почиваш достатъчно.

Тя покри голото си тяло с пеньоара и нахлузи чифт копринени пантофки.

— Ще стана. Искам. Искам да бъда там.

Ловеца прекоси стаята бос, като надяваше една ленена риза.

— Още ли е жив? — попита той Маб, като я последва по коридора. Албина вървеше след тях.

— Все още е жив, но вече свършва — отговори тъжно Маб, като осветяваше коридора със свещника. — Мисля, че ще искате да бъдете там.

Когато стигна спалнята на баща си, Ловеца бутна вратата.

— Да. Искам. Благодаря ти, Маб. Ще те възнаградя за грижите, които положи.

— Не искам никаква отплата. — Маб се отмести, за да направи път на Албина. — Имах нужда само от неговата любов, господарю Джефри, и той ми я даваше в продължение на тридесет години.

Албина последва Ловеца. Светлината придаваше някаква тайнственост на стаята. Графът лежеше в средата на леглото си, изнемощялото му тяло бе покрито с лека завивка.

— Татко?

Ловеца седна внимателно на ръба на леглото и хвана безсилната ръка на граф Данън.

— Татко, аз съм, Джефри.

— Джефри? — Старият мъж стисна ръката на сина си и бавно завъртя глава към него. — Ти си тук, сине?

— Да, татко.

— Толкова се радвам, че се върна. Липсваше ми. Искях да ти дам това, което е твое.

Ловеца погали нежно ръката на баща си. Кожата му бе толкова тънка, почти прозрачна.

— Тук съм — успокой го той. — Не говори. Няма нужда.

— Искях да ти кажа колко се гордея с теб. — Той пое дълбоко дъх. — Искях да ти кажа, че тайно ти завиждах... Искях да бъда с теб в Мериленд... Искях да видя още веднъж горите.

Очите на Албина се изпълниха със сълзи. Тя седна до Ловеца на ръба на леглото.

— Искях да бъдеш и ти там, татко. Искях.

Граф Данън затвори очи и се усмихна. Нямаше съмнение, че мисли за миналото си.

— Ти... ти трябва да се погрижиш за моята Маб, моята сладка Маб.

Албина чу, че Маб потисна риданията си. Тя стоеше на вратата и бършеше сълзите си.

— Йън. Ти трябва да се грижиш за него винаги.

— Разбира се, татко. Знаеш, че никога не му давам да прави неща, които не трябва да прави.

— Глезих го, зная, че правех това. — Данън продължи. — Но... го обичах, както обичах и теб.

Ловеца притисна устни до ръката му.

— Не се безпокой за Йън. Той винаги ще бъде тук, с мен и Албина, кълна се в това.

— Йън... — Данън въздъхна. Отвори очи объркан. — Къде е той? Йън?

Албина кимна.

— Ще го намеря.

— Стой тук — намеси си Маб. — Останете и двамата при него. Ние вече се сбогувахме. Ще намеря господаря Йън.

След малко Йън влезе в спалнята. Бе сложил само едни смачкани панталони. Косата му, която обикновено бе сресана и прибрана назад, сега бе разпусната и се стелеше по раменете му.

Ловеца стана, за да направи място на Йън. Албина също стана, като хвана ръката на Ловеца. Граф Данън лежеше със затворени очи. Гърдите му все още се надигаха, но неравномерно. Бореше се за всяка глътка въздух.

Йън погледна Ловеца. Той му кимна.

Йън сложи ръка върху лицето на графа.

— Викали сте ме, сър?

— Йън?

— Да. Това съм аз.

Старият мъж кимна. След това отвори очи.

— Искях да те видя още веднъж.

— Никога не можах да те бия на карти — каза тихо Йън. Старият мъж се усмихна със затворени очи.

— Аз лъжех винаги, Йън.

Йън се усмихна тъжно.

— Ти не лъжеше. Аз се оставях да ме биеш.

— Лъжец.

Йън се засмя, гласът му действаше успокоително на всички наоколо.

— Да, такъв съм.

Бащата на Ловеца взе ръката на Йън и с последни сили я сложи на хлътналите си гърди. В един момент гърдите му спряха да се повдигат. Маб проплака.

Албина хвана Ловеца за рамо.

— Съжалявам — прошепна тя, като не знаеше какво друго да каже, за да го успокои.

Йън седеше на ръба на леглото, без да мърда. След това леко измъкна ръката си от ръката на графа. Погледна още веднъж лицето на графа, покри го с чаршафа и стана. След това мина покрай Ловеца и Албина.

— Ако имате нужда от мен, ще бъда в стаята си.

Ловеца и Албина стояха тихо, като слушаха хълцането на Маб. Навън изкукурига петел. Скоро щеше да се съмне.

Ловеца продължаваше да седи на дългата махагонова маса, след като Албина, Йън и няколко гости бяха излезли от стаята. Пред него имаше голяма винена чаша. Алкохолът не можеше да реши проблемите му. Главоболието, което имаше от три дни, бе още едно доказателство за това.

Ловеца натопи пръста си в искрящата течност и го прокара по ръба на чашата, като се заслуша в звука. През деня бе погребал баща си в малкия двор на църквата зад южната стена на замъка. Беше го оставил да почива сред другите гробове. Дошлите на погребението го наричаха Данън. Лорд Данън. Граф на Данън.

Ловеца не можеше да повярва, че баща му е мъртъв. Сега задълженията на графа падаха върху него. Сплете ръце върху масата и облегна главата си на тях. Бе обещал на Албина, че ще отиде при нея, но като че ли не можеше да се качи.

— Господарю Джефри.

Ловеца вдигна ръка и видя Маб. Бе облечена с пелерина и носеше чанта в ръката си. Сега, когато графът бе мъртъв, тя бе решила да отиде при дъщеря си в селото Данън. Тази нощ щеше да спи там.

— Маб?

Тя влезе в голямата трапезария и затвори вратата.

— Трябва да ти кажа нещо, господарю Джефри. Мисля за това, откакто баща ти умря.

Ловеца й направи знак да седне до него, но тя поклати глава.

— Трябваше да ти каже, но не го направи.

— Да ми каже какво?

Тя сведе глава.

— Бях сигурна, че ще ти каже. Мислех, че няма да отнесе тази тайна със себе си.

— За какво говориш, Маб?

Тя се засуети около багажа си.

— Погледни това. Направи така, както мислиш, че е най-добре. Не знам какво може да се случи, когато не изпълняваш волята на

мъртвия, но...

Ловеца въздъхна и оправи косата си.

— Маб, какво мърмориш? Нямам никакво търпение тази вечер.

Тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Говоря за лист хартия, който трябва да прочетеш.

Той се облегна назад на стола си.

— Лист хартия?

— Да. В бюрото му. Дръпни средното чекмедже. То се отваря трудно, затова трябва да го дръпнеш силно. Погледни в дъното.

Ловеца стана.

— Някакъв документ? Говориш несвързани неща, Маб.

Тя се дръпна от него и тръгна към вратата.

— Прави каквото смяташ... Това, което трябва да се направи според теб. Просто не знам какво да ти кажа.

Ловеца я изпрати. Маб, винаги толкова разумна, сега бе объркана. Очевидно се намираше в шоково състояние.

— Ще поръчам някой да те изпрати с карета до селото.

Тя махна с ръка.

— Имам нужда от малка разходка, милорд. Виж документа. Унищожил го. Той ми каза аз да направя това, но нямах сили да го сторя.

Ловеца отвори вратата. Бе първи май. Разкопаната земя ухаеше.

— Тогава лека нощ — каза й той.

Маб излезе навън и той затвори след нея.

За момент остана в празната зала сам. За какъв документ говореше Маб? Какво е искал баща му да унищожил?

По-добре е да отиде и да види.

Ловеца взе един свещник от стената и тръгна по коридора. Стъпките му ехтяха в тишината. Замъкът Данън бе огромен и празен.

В библиотеката на баща си, той запали свещниците на лавицата над камината и след това този, който бе на бюрото. Седна на стола на баща си и се наведе над средното чекмедже. Както му каза Маб, то не се отваряше лесно, но той го дръпна по-силно. Чу се шум от счупено дърво и чекмеджето се освободи.

Ловеца изсипа съдържанието му върху бюрото и започна да се рови любопитно. Колко странно, че баща му криеше нещо от него. Доколкото знаеше, никога не бе правил това.

Видя един квадратен кожен плик, пъхнат в чекмеджето. Ловеца го взе и го отвори. Вътре имаше лист хартия. Той бързо го разгъна и погледна полегатия почерк, избелял от времето.

Брачно свидетелство?

Той го прочете. Хорас Джефри Рордън, граф на Данън, се жени за жена, която се нарича Мери. Датата бе май, 1683.

Мери? Коя бе Мери?

Прочете всичко за трети път. Последното име на жената бе размазано, очевидно нарочно. Той приближи свещта, за да освети документа.

— Мери — която — шепти? — промърмори той. След това му просветна. Сякаш някой го удари по главата.

Мери. Мери — която — шепти. Мери, Тази-която-шепти-навятъра.

— Йън! — Ловеца скочи от стола и изтича към вратата.

— Йън! Албина!

Горе се отвори врата.

— Джефри? — извика Албина.

— Албина, намери Йън. Доведи го тук. Веднага! В кабинета на баща ми.

Албина сви вежди. Какво искаше Ловеца? Беше я изплашил много. Откакто баща му умря, той бе станал по-мрачен и замислен. Нищо не можеше да му помогне. Животът ѝ се объркваше съвсем, а тя не можеше да направи нищо.

Албина повдигна полите на траурната си рокля и изтича по коридора. Почука на вратата на Йън.

— Йън.

— Алби? — Чу стъпките му и той отвори вратата.

— Йън, Ловеца иска да ни види долу в кабинета на баща си.

Йън направи недоволна гримаса.

— Сега ли? Обличам се, за да изляза. Една дама ме чака. Той знае това.

Албина сви рамене.

— Той каза сега. Има нещо, което не е наред, знам го.

Йън погледна нагоре. Беше полуоблечен, с разгърдена риза, без жилетка и сако.

— Е, добре — въздъхна той. — Добре. Баща му току-що е умрял. Мисля, че може да се погрижим малко за него. — Той се върна в стаята. — Кажи му, че идвам след малко.

Албина се обърна и тръгна по коридора, а след това надолу по стълбището. Вървеше през тъмните коридори към кабинета на граф Данън. Влезе вътре. Ловеца стоеше до студената камина и държеше лист хартия.

— Какво има? Какво се е случило.

Той вдигна пръст.

— Ще почакаме Йън. Идва ли?

— Да. — Тя го изгледа с любопитство. Имаше толкова странно изражение върху лицето си, съвсем непознато за нея. Какво ставаше с него? Дали не губеше разсъдък? — Йън каза, че след минута ще бъде тук — каза тя нежно на мъжа, който бе неин съпруг, но сега изглеждаше като непознат.

— Седни. — Той й посочи стола зад бюрото. Албина го послуша и седна, като хвърли поглед към разхвърляните документи на бюрото.

Чуха се стъпки и Йън влезе.

— Какво, по дяволите, става сега, Ловецо? Знаеш, че имам други планове.

Ловеца размаха листа хартия. Той се смееше.

— Познай какво намерих. — Той погледна Йън, след това Албина и след това отново Йън.

— Какво? — попита тя.

Той все още размахваше листа.

— Брачно свидетелство.

— Какво? На кого? Кажи, Джефри!

— На нашия баща и майка ти.

Йън погледна Албина. Тя се надигна от стола.

— Какво? — промълви тя.

Йън изглеждаше шокиран, твърде шокиран, за да говори.

— Кажи ни — помоли го нежно Албина.

Ловеца сложи листа върху бюрото, оправя го с ръка и се засмя.

— Нашият баща и твоята майка, Тази-която-шепти-на-вятъра. Те са били женени.

— Не — успя да каже Йън. — Не е истина.

— Истина е. Държа законния документ в ръката си.

Албина никога не бе виждала Йън толкова изненадан. Той се хвана за вратата, беше пребледнял.

Албина вдигна документа и го прочете бегло. Това наистина бе брачно свидетелство. През 1683 граф Данън сключва брак с жена на име Мери. Тя погледна към Йън. Графът се бе оженил за неговата майка от шоуните, преди да се роди.

Изведнъж тя проумя всичко и седна.

— Йън е син на баща ти.

— Да — каза Ловеца, като продължаваше да се смее като луд.

— Той не ме е намерил в гората. Той ме е отвлякъл — промълви Йън на себе си, но достатъчно високо, за да го чуе Албина. — Той ме е взел от майка ми. Срамувал се е от мен, но не е могъл да ме изостави. — Той погледна Ловеца. — Тогава ти и аз сме братя.

— Половин братя. Най-напред той се е оженил за майка ти. След това за моята. Разбира се, той не се е оженил законно за майка ми. Ти си единственият истински син на баща ми, единственият законен син.

Албина притисна уста с ръка. Бе шокирана. Според закона Ловеца бе незаконороден син, а не Йън.

След като, за момент не можеше да говори, Йън се окопити. Той стоеше на вратата, върху лицето му играеше странна усмивка.

— Баща ми не ме е оставил. Той ме е обичал достатъчно, за да ме доведе тук.

— Той никога не ти е казал кой си — извика Ловеца. — Лъгал е теб, мен, майка ми. За бога, оженил се е за майка ми, след като е бил женен за майка ти! Срамувал се е от цвета на кожата ти, Йън, от жената, която е обичал. Довел те е тук, за да бъдеш слуга!

Йън поклати глава.

— Но аз не бях негов слуга. Той не се държеше към мен така. Той се отнасяше към мен като към син и сега знаем защо.

— Да, така е.

— Живях чудесно. Благодарен съм за това.

Ловеца поклати глава.

— Ти си човек, който прощава, Йън.

Той сви рамене.

— А защо не? Той е мъртъв. Ако се караме, това няма да ни помогне. Всички имаме слабости. — Йън се обърна и тръгна към вратата.

— Чакай. Къде отиваш? — попита го Ловеца, като тръгна след него.

— Казах ти. — Йън оправя яката си от ирландска дантела. — Имам среща с една дама. А сега скъсай документа.

— Да го скъсам? — Ловеца го хвана за ръката. — Не разбираш. — Той погледна Албина. — Никой от вас не разбира какво означава това.

Албина прекоси стаята, приближи се до Ловеца и го хвана за рамото. Не харесваше странните нотки гласа му. Плашеха я.

— Какво означава това? — успя да го попита тя.

— Това означава, че съм свободен. Ние всички сме свободни.

ГЛАВА 28

— Свободни? — Йън изтри устата си с ръка. — За какво говориш? Днес имах тежък ден, Джефри, не съм настроен за шеги.

— Не виждаш ли? — Ловеца го потупа по гърдите. — Ти си граф Данън, а не аз. Баща ми е бил законно женен за твоята майка, а не за моята. — Той се засмя. — Тази титла не е моя, да не говорим за земите и парите, които изобщо не знам къде са. — Той избухна в смях, като се плесна с длан по бедрото. — Нищо не е мое, Йън! Всичко е твое!

— Не можеш да направиш това — упорстваше Йън. — Това не е желанието на татко. — Той се опита да вземе брачното свидетелство от ръката на Ловеца, но Ловеца бързо се отдръпна. — Той искаше ти да си негов наследник, не аз.

— Трябвало е да мисли за това, преди да се ожени за Тази-която-шепти-на-вятъра. Трябвало е да помисли за това, преди да има дете, преди да реши да се върне в Англия без жена си.

Йън се опря на рамката на вратата и притвори очи.

— Разбираш ли добре какво говориш? — попита той сериозно.

— Знам точно какво говоря. — Той хвана ръката на Йън. — Казвам, че ти си брат ми, моят по-голям брат, и сега този имот е твой проблем.

Албина наблюдаваше двамата братя.

— Няма да направиш това, Джефри — каза Йън с едва чут глас. — Харесвам живота, който вода. Няма да взема нищо от теб. Обичам те твърде много. — Той хвана Ловеца за лепената му риза. — Унищожи този документ. Няма да кажа на никого. Алби също.

— Бъркаш нещо, Йън. Не го искам. Не искам нищо от това. Никога не съм искал. Ти си човекът, който баща ми винаги искаше да бъде. Но поради някои глупави предразсъдъци, които съблюдаваше тайно, той се е опитал да промени миналото си. Опитал се е да направи така, че ти да не си законният наследник.

Йън поклати глава отново.

— Не знам нищо за това. Просто не знам.

Ловеца взе ръката му и я стисна.

— Помогни ми, братко. Помогни ми да се измъкна от тази бъркотия — помоли го той. — Ще умра тук. Бъди човекът, който баща ми искаше да бъдеш. Заради мен. Заради мен — повтори Ловеца и се обърна към Албина. — Знаеш какво означава това за теб, нали, мила?

Албина не можеше да направи нищо, освен да ги наблюдава.

— Какво?

— Нашата сватба може да бъде анулирана. Аз съм те излъгал. Ти си се омъжила за виконт Аштън. Това е той. — Ловеца посочи към Йън. — Не съм аз.

Албина зяпна от учудване. Той говореше напълно сериозно. Погледна към Йън.

— Ще ни извиниш ли за момент, Йън?

— Алби... Джефри?

Албина тръгна към вратата, като леко бутна Йън.

— Извини ни — повтори тя високо. Чуваше ударите на сърцето си. Не й достигаше въздух. Ловеца повече не я обичаше. Той не я желаше.

Йън погледна Ловеца, който крачеше из стаята. Албина затвори вратата зад гърба си, след това се обърна и се облегна на нея.

— Ти вече не искаш да бъдем женени? — каза тя, а гласът ѝ бе остър и студен. Бе толкова ядосана, толкова засегната, че ѝ бе трудно да говори.

— Така ще бъде по-добре. Ще представя необходимите документи, преди да си отида. Така че ти ще бъдеш свободна да се омъжиш отново. — Той сви рамене. — Да се омъжиш за Йън, ако ти харесва. Така ще бъде по-добре.

Не можеше да повярва в това, което чуваше. Инстинктивно изпита желание да го удари по лицето. Как може да си прави шеги с любовта им. Нима тя бе свързана с този документ?

— Отиваш си? — чуваше истеричния си глас, който звучеше все по-високо. — Къде отиваш?

— Връщам се обратно в колониите. Тук не ми е мястото. Може би никога не е било. Говоря за това да те направя свободна, Алби. Нещата не вървяха и никога няма да се оправят.

Тя го докосна с ръка по бузата.

— За какво говориш, Ловецо?

— Говоря за свободата ти. Съжалявам, че те обидих. Съжалявам, че те направих нещастна през тези седмици, но това не бива да продължава.

Тя се дръпна от вратата, като гледаше лицето, което някога бе обичала, човека, когото мислеше, че познава.

— И ти си в състояние да ме напуснеш? — Прокара ръка по корема си. От известно време се чувстваше неразположена. Може би носеше неговото дете. Не му казваше, защото искаше да бъде сигурна. Тя го погледна. — И просто си в състояние да си тръгнеш, така ли?

Той извърна лице и тя не можа да види изражението му.

— Това е най-доброто — каза той студено.

Видя го как тръгна към вратата и я отвори. Бе така шокирана, че внезапно ѝ прилоша.

„Ловеца ме напуска. — Съзнанието ѝ бе притъпено. — Той не ме обича. Може би никога не ме е обичал.“

Подпря се на бюрото, за да не падне. Беше достатъчно силна, за да оцелее след нападението на индианците и след толкова седмици, прекарани в гората. Щеше да превъзмогне и това. Трябваше да бъде силна, ако не за себе си, поне за детето, чийто баща я напускаше.

— Ловецо...

Той вдигна пръст, но все още не се обръщаше към нея.

— Нека уговорим подробностите по-късно, съгласна ли си?

Бе толкова рязък. Знаеше какво иска... и какво не иска. Това, което не искаше, бе самата тя.

Албина почувства сълзи в очите си. Къде беше сбъркала? Къде бяха сбъркали? Те бяха толкова искрени във форта, след смъртта на Кейн.

Тя вдигна очи и видя, че той излиза от стаята. Напускаше я... той я напускаше... напускаше Англия. Искаше да изтича след него, да му извика, да го накара да се върне и да ѝ каже в лицето, че не я обича повече. Но бе твърде засегната. Имаше премного гордост у нея. Няма да се моли. Щом не я обича, ще го остави да си тръгне.

Стъпките му отекнаха в коридора. Албина се обърна и покри лицето си с ръце. По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Албина се разхождаше нервно по турския килим в стаята пред спалнята на майка си. Реши да отиде в Лондон, но не в дома на родителите си. Знаеше, че няма да ѝ съчувстват, няма да я разберат. Роланд я бе приютил тази сутрин. Роланд я бе прегърнал, докато тя плачеше за всичко, което според нея бе вече загубено. Роланд бе този, който настояваше в продължение на много дни, че не трябва повече да се крие, а трябва да посрещне бъдещето си, независимо какво е то.

В продължение на две седмици Албина се криеше в къщата на Роланд. Не се срещаше с никого, освен с него и Марк, а също и с Йън, който бе идвал да я види на два пъти. Йън ѝ каза, че Ловеца съвсем сериозно е решил да прехвърли правата си на него. Брачното свидетелство на граф Данън и неговата жена, майката на Йън, Мери, бе предоставен на съответните власти. Йън щеше да бъде новият граф Данън.

Ловеца не бе идвал да я види. Дори не ѝ бе изпратил бележка, въпреки че Йън му бе казал къде е. Йън, както и Албина, не можеше да разбере поведението на Ловеца, но настояваше, че тя трябва да отиде и да се срещне с него, за да го вразуми по някакъв начин. Обясни ѝ, че Ловеца мисли, че тя не го обича и че по-скоро обича живота на една графиня Данън. Когато Албина му каза, че Ловеца не я обича, Йън ѝ отвърна, че е глупачка. Каза ѝ, че те двамата се обичат твърде много, за да допуснат недоразуменията или инатът да попречат на отношенията им.

Албина чу бързите стъпки на майка си по коридора. Дълго бе отлагала разговора с родителите си. Обърна се и видя графинята, която държеше скръстени ръцете си. Тя кимна с глава приветливо.

— Майко.

Графиня Монтроп извади една напарфюмирана кърпичка.

— О, благодаря на Бога, че си добре, дъще. — Прегърна я и я целуна по бузата, като внимаваше да не изтрие червилото си.

— Къде е татко? — попита Албина, когато майка ѝ я пусна.

— О, той искаше да дойде, но има някаква работа. Помоли ме да предам извиненията му.

— Приемам извиненията му — промърмори Албина. — Работата му винаги е била по-важна от нас самите, нали?

— Не мога нищо да ти кажа, дъще. Знам колко ти е трудно. — Тя тръгна към един диван, покрит с брокат. — О, Боже, виждам, че Мери

Джейн е донесла някои неща да се почерпим. — Тя се настани на дивана. — Ще седнеш ли до мен, Мери Албина? Трябва да обсъдим бъдещето ти.

Албина се обърна към майка си.

— Предпочитам да стоя.

Майка ѝ се протегна и си взе едно парче от плодовия сладкиш.

— Не искаш да седнеш. Е, добре, може би ти...

— Мамо, аз съм при Роланд, поне за сега.

— Една неомъжена жена, която стои сама в дома на един мъж.

— Все още съм омъжена. Никой не е анулирал брака ми... поне засега — каза тя тъжно.

— Значи слуховете са верни. В Лондон вече се говори за това. Джефри не е законният наследник на Данън?

Албина се обърна настрана, за да не гледа майка си в очите. Чувстваше, че в гърлото ѝ се надига буца винаги когато мислеше за Ловеца.

— Не, не е.

— Колко жалко. Знаех, че е твърде хубаво, за да е истина, когато ти се върна със съпруг. Но това е нещо, което ние можем да поправим. Баща ти вече мисли по въпроса. — Тя избърса устата си с края на салфетката. — Аз наистина съм шокирана. Ние всички сме шокирани.

— Майко, това че Джефри не е вече граф на Данън не означава, че не ми е съпруг. Ние сме женени от месеци. Спала съм с него.

— За съжаление, както казах, но всичко може да се оправи с пари и малко клюки. — Тя вдигна ръце. — Просто благодари на Бога, че не си бременна. — Тя цъкна с език. — Това щеше да бъде истинско нещастие.

Албина тръгна към стената, където бе закачен един голям портрет на прабаба ѝ. Докосна рамката с пръсти. Тя бе бременна. Беше сигурна в това. Но не бе казала на никого, дори и на Роланд.

— Е, добре... — Майка ѝ плесна с ръце. — Какво ще кажеш за Йън? Той ще иска ли да се ожени за теб?

Албина се обърна изумено.

— Йън?

— Да, именно той е виконт Аштън, за когото е омъжена дъщеря ни. След смъртта на баща си, лека му пръст, той е граф Данън. Най-

добрата партия. Сигурно ще изпита съжаление, че си излъгана от неговия брат.

— Ловеца? По дяволите! Джефри не е излъгал никого! Той беше Данън.

— Кой кого е излъгал няма значение. Това, което има значение, е да се оправят нещата. Искам да те попитам отново, ще се ожени ли Йън за теб?

— Искаш да се хвърля в краката на човек, когото дори не желаете да поканиш в дома си преди месец?

Графинята примига с очи.

— Не си спомням...

— Майко! — Албина почувства, че онемява. Изведнъж се вбеси, вбеси се така, както никога преди. — Не си спомняш, че бяхме в тази стая и ми каза, че Йън не е желан гост на бала с маски?

— Мисля, че прекали с твоето нахалство, дъще. Значи ли това, че той няма да се ожени за теб? Какво ще кажеш, ако ти приготвим нов чеиз? Няма да бъде за първи път Ламбертови да купуват титла, а титлата графиня е нещо, което си струва парите, повярвай ми.

Албина стоеше и гледаше втрещено майка си. В какъв свят бе живяла? Майка ѝ се интересуваше повече от титлата на съпруга на дъщеря си, отколкото от неговия характер. Как щеше да го приема сега, когато само преди няколко седмици говореше друго?

Албина се обърна. Майка ѝ отново започна да говори, но Албина не я чуваше.

„Това не е мястото, където Ловеца иска да остане — мислеше си тя. И тя самата не искаше да е тук. Англия вече не бе нейна родина, тези хора не са вече нейни роднини. — Искам да отида у дома, в Мериленд, у дома с Ловеца, ако той все още ме желае.“

— Мери Албина! Къде отиваш? Мери Албина?

Албина излезе от стаята на майка си и заслиза надолу. Трябва да намери Ловеца. Да му каже какво мисли. Ако не я желае, ще се разделят. Но тя трябваше да знае. Щом като разбере това, ще реши как да отгледа детето си. Ако трябва, ще замине за колониите сама. Ще вземе детето си и ще се устрои там. Ще избяга от всичко, което я отблъскваше тук.

— Албина?

Албина излезе от къщата на майка си, повдигна полите си и се качи в каретата на Роланд.

— Към замъка Данън! — заповяда тя на кочияша. — Колкото може по-бързо.

Каретата потегли по улицата и Албина дори не се обърна, за да погледне майка си.

След няколко часа Албина пристигна в замъка Данън. Пътуването от Лондон ѝ се видя дълго, но накрая бе там.

Скочи от каретата, без дори да чака лакеят да ѝ помогне. Вземаше стъпалата по две, синьото ѝ наметало се развяваше след нея. Направо влетя в къщата.

— Къде е господарят? — попита тя първата срещната слугиня, която бършеше стенните свещници в коридора.

— Господарят Йън ли?

— Джефри. Къде е Джефри?

— Не сме го виждали отдавна, мисис. Поне откакто господарят Йън...

— Йън ли? Къде е той тогава? Знаеш ли къде е? — настоятелно попита тя.

Младата жена посочи надолу по коридора.

— В библиотеката на графа, мадам. Каза да не го безпокоят — извика след Албина, която се насочи натам.

Албина влезе в библиотеката, без дори да почука. Йън я погледна иззад купчината наредени счетоводни книги. Усмихна се.

— Алби!

— Къде е Ловеца?

Той се засмя лукаво.

— Мислих си колко време ще ти трябва, за да се съвземеш. Ловеца е твърдоглав, но знаех, че ти ще се съвземеш.

— Къде е той? — Тя оправи тъмната си коса, която бе паднала на челото ѝ. — Просто ми кажи.

— В къщата на горския пазач. Нещастен случай. Рано сутринта, очевидно пиян, лесничейт паднал върху пушката си и бил смъртно ранен. Ловеца отиде до къщата му, за да прибере багажа му. Каза, че ще полудее, ако не се разходи малко.

Албина се обърна и се затича.

— Вземи кон. Знаеш ли къде е къщата? — извика след нея Йън.

— Ще я намеря — отвърна тя.

Десет минути по-късно тя яздеше през гората, яхнала сивия жребец. Препускаше в галоп по пътеката в посоката, която ѝ бе показал конярят.

— Не е далеч — каза той. — По пътя надолу. Лошо е това, което стана с бедния Келс. Ще намерите лесно къщата.

След една миля през гората тя излезе на открито. Сред гигантските дъбови дървета имаше малка къща. Отпред видя един кон, коня на Ловеца.

— Ловецо? — Албина скочи от коня. Наметалото ѝ се закачи на седлото, докато слизаше. Тя развърза панделките на наметалото и го остави да виси.

— Ловецо! — извика отново тя. — Тук ли си? Хайде, страхливецо! Излез да ме посрещнеш!

— Алби? — Той се показа иззад къщата. Носеше кожени панталони, свободна риза, отворена до кръста, и високи мокасини.

— Отвратителен тип! — извика тя и се нахвърли върху него. — Как можа! Как можа!

— По дяволите! Спри! — Вдигна ръце, за да се защити от ударите ѝ. — Полудя ли?

Тя го удари толкова силно, че го изедва не падна.

— Просто го кажи. Кажи ми, че не ме обичаш, и аз ще си тръгна!

Джефри прокара ръка през косата си. Изглеждаше ужасно. Бузите му бяха хлътнали, очите му кървяха.

— Така е най-добре. Ще видиш — опита се да ѝ каже.

— Добре за кого? Никога не си ме питал какво искам.

— Аз...

— Млъквай! Сега аз говоря! — Тя му се закани с пръст. — Никога не си ме питал какво съм искала. Нито веднъж, откакто сме в Лондон. Казах ти, че тук ни е мястото, но съм бъркала.

— Алби...

Тя го блъсна в гърдите.

— Не съм свършила — извика тя. — Нека ти кажа! Не ме попита нито веднъж какво искам, нито веднъж през тези месеци. Защо не го направи? Знаеше, че съм нещастна, но не ме попита защо.

— Мислех си, че...

— Бях нещастна, защото мразя всичко тук, и не знаех как да ти го кажа. Бях нещастна, защото настоявах да дойдем, но съм сбъркала. Бях нещастна, защото исках да се върнем в Мериленд, но не можех да го призная нито на себе си, нито на теб. Не исках да разруша живота ти, Ловецо. Исих да бъда твоя жена, жената, от която ще имаш нужда тук, в Данън. Знаех, че не мога да бъда тази жена. Може би преди това бях, но не и сега. Но аз те обичам повече от преди. Не ти го казах, защото имаше много работа покрай баща си. Не исках да те натоварвам с излишни грижи. — Тя си пое дълбоко дъх. — Вече казах това, което исках. — Докосна медната обича, която все още носеше на пръста си. — Сега можеш да ми кажеш, че не ме обичаш, и аз ще си тръгна. Просто ми кажи.

— Алби...

Тя сведе очи. Не можеше да го погледне. Обичаше го твърде много. Защо трябваше всичко това да се случи?

— Алби, някой казвал ли ти е, че говориш твърде много?

Тя го погледна. Той се усмихваше. Бе протегнал ръце към нея.

— О, Ловецо — извика тя и се спусна към него. — Ловецо, съжалявам. Съжалявам за всичко.

— Спри, спри — промърмори тихо той, като целуваше покритото ѝ със сълзи лице. — Бях магаре. Аз съм този, който трябва да ти се извини. Просто ми кажи, че идваш с мен. Кажи ми, че тръгваме заедно за Мериленд.

Тя се смееше и плачеше едновременно.

— Да, да. У дома, у дома, където ще отгледаме детето си.

Ловеца я грабна в ръцете си и след това повдигна брадичката ѝ с върха на показалеца си.

— Какво ми казваш, сладката ми?

Тя се усмихна, като бършеше сълзите си с длан.

— Какво мислиш, че ти казвам? Мислиш, че само ще ме любиш през всичките тези месеци, без да зачена?

Сега бе ред на Ловеца да се засмее. Придърпа я към себе си и я целуна по устните.

— Сигурна ли си, че можеш да пътуваш? — попита я той, а гласът му трепереше от вълнение.

— Ако тръгнем скоро, да, ще мога.

— Има кораб, който ще отплува в края на седмицата.

Тя се усмихваше.

— Не е твърде скоро.

— О, Алби, Алби, как съм могъл да бъда толкова глупав? Прости ми. Ще ми простиш ли? Толкова много исках да те направя щастлива и да ти върна това, което ти бях взел онази нощ преди годежа. Желаех го толкова много, че загубих реална представа за нещата.

— Загубил си представа?

— Как да те направя щастлива. Да ти върна това, което ти бях отнел.

— Ловецо. — Тя се повдигна на пръсти и обви ръце около врата му. Целуна го дълго и очакващо. Липсваше ѝ. Беше изпитвала толкова голяма нужда от него.

Той помилва с ръка гърдата ѝ и я целуна нежно.

— Алби — каза тихо той.

— Ловецо. — Тя плъзна ръка по мускулестите му рамене, като си спомняше всяка фибра на тялото му. Притисна бедра до неговите. — Ловецо, искам да ме любиш — промълви тя между целувките. — Моля те, искам те.

— Тук?

Тя пусна ръката си и смело го погали надолу.

— Да, тук — прошепна тя в трескаво желание. — Сега. Стига ми вече Джефри. Искам Ловецо. Искам моя дивак.

Той стенеше, докато тя го галеше.

— Ти ще ме свършиш — измърмори той, като я прегръщаше страстно.

— Можеш само да се надяваш — подразни го тя.

— Вътре ли? — попита я той, като притискаше устни между гърдите ѝ.

— Не. Тук. — Тя плъзна ръката си под ризата му, за да докосне голата му гръд. — Тук, под дърветата. Тук ще можем да усетим аромата на вятъра.

Той се наведе, като все още я държеше в ръцете си. Тя го целуваше отново и отново, тласкана от страст, която по-рано не бе усещала. Не искаше да я люби нежно, не и сега. Искаше да притежава и да бъде притежавана.

Ловеца дръпна връзките на горната ѝ дреха, като освободи гърдите ѝ от корсета. Докосна зърното на гърдата ѝ и го захапа леко

със зъби.

Тя изстена, като се извиваше, и зарови пръсти в лъскавата му, червеникава коса.

— Да — прошепна тя. — Толкова е хубаво.

Той я сложи на земята, беше го заразила с желанието си. Албина развърза кожените връзки на панталоните му. Извади члена му и го погали, без да се срамува.

Той повдигна полите ѝ. След това ще има време за ухажване. Сега и двамата желяеха само да се притежават. Трябваше да задоволят глада си след толкова дни на терзание.

Албина вдигна полите си и разтвори бедра, за да го посрещне. Чувстваше изгаряща страст към него. Сърцето ѝ биеше лудо, ноздрите ѝ се изпълниха с тайния мирис на желанието.

— Сега, Ловецо — молеше го тя.

— Не искам да те нараня.

Тя се засмя, като завъртя глава в сухите листа, обрулени от вятъра.

— Искам да усетя екстаза и повече няма да страдам.

Той я целуна нежно по устните и се притисна към нея. Албина усети члена му. Надигаше се и викаше от желание.

— Ловецо — прошепна тя, докато телата им ритмично се движеха. — Ловецо, обичам те. Обичала съм те винаги.

— Винаги — движението ставаше все по-бързо. — Винаги ще бъдем заедно.

Албина заби нокти в раменете му. Усещаше с цялото си тяло удоволствието, сърцето ѝ ликуваше от това, че я обичаше.

Още един път и двамата едновременно усетиха висша наслада, и двамата бяха задоволени. И двамата се смееха от щастие.

— Като че ли никога не сме го правили така — закачи я той.

Изведнъж чула тропот от приближаващи се копита. Албина седна и започна да завързва корсета си. Ловеца скочи на крака и оправя панталоните си.

— Стой тук — каза ѝ той и тръгна към ъгъла на къщата, която ги скриваше от главния път. — Ще видя кой е.

Изчезна зад ъгъла и точно когато Албина махаше листата от роклята си, го чу, че я вика.

— Оправи се. Това е Йън.

Йън скочи от седлото, приближи колибата и стисна ръката на Ловеца. Дрехите и косата ѝ бяха толкова разбъркани, че тя бе сигурна, че Йън се досеща какво са правили. Но това не я тревожеше. Това, което имаше значение, бе, че тя и Ловеца отиваха у дома, в Мериленд, заедно.

Тя погледна Йън, но усмивката ѝ бързо изчезна. Нещо лошо се бе случило. Видя го изписано върху лицето му.

— Какво има? — попита Ловеца.

Йън дишаше тежко от бързата езда.

— Не можеш да повярваш — възкликна той. — Главният шериф те търси.

Ловеца се намръщи.

— За какво е дошъл? Тя все още е моя жена. — Той се засмя. — Имам все още правото да бъда с нея.

Йън избърса устните си с ръка, като че ли му горчеше.

— Това не е шега, Ловецо. Дошли са за теб, шерифът и няколко войници. Ти си арестуван.

Албина хвана ръката на Ловеца. Бе изплашена като никога досега.

— За какво? Кажи ни!

— За убийството на капитан Йън Кейн.

ГЛАВА 29

Албина почувства огромна тежест върху себе си. Тя инстинктивно се хвана за корема, където растеше детето ѝ, тяхното дете.

— Може би има някаква грешка — каза тя разтреперано. — Този човек бе едно животно. Той е изнасилвал и убивал жени, продавал ги е на диваците.

— Да, но Йън Кейн е племенник на лорд-канцлера.

— Какво значение има това? — Албина се опитваше да разбере. Ще арестуват Ловеца, ще го затворят в Нюгейт. Не, няма да го направят.

— Има голямо значение, моя невинна съпруго. — Ловеца докосна с устни челото ѝ. След това отново погледна Йън. — Чакат ли ме?

— Да. Казах им, че скоро ще дойдеш и че могат да те почакаат. Минах през помещенията на слугите, за да дойда по-бързо.

Албина увисна на ръката на Ловеца.

— Трябва да отидеш и да им обясниш. Трябва да им кажеш защо си го направил. Ще има процес. Никой не може да те обвини. — Опитваше се да убеди себе си, както и другите.

Йън я погледна.

— Пропускаш нещо, Алби. Едва ли ще има справедлив процес, ако изобщо има.

Ловеца оправи една къдрица зад ухото си.

— По дяволите, сигурно просто ще ме хвърлят да гния в Нюгейт. Ще ме обвинят не в друго, а в политическо престъпление.

Албина усещаше, че в очите ѝ напират сълзи, но успя да се овладее. Как можеше Ловеца да остане спокоен? Само преди малко те говореха как ще заминат в колониите, за да започнат нов живот заедно, а сега, пред него бе надвиснала заплахата от доживотен затвор.

— Какво да правим? — Тя гледаше ту Йън, ту Ловеца. — Не можем да позволим да те арестуват. аз вече почти те бях загубила. —

Тя стисна зъби решително. — Няма да те загубя отново.

Ловеца изгледа внимателно Йън. И двамата мълчаха. Албина наблюдаваше лицата им и почти долавяше какво мислят.

— Ядосан ли си, че взех титлата ти, Ловецо? — попита Йън, като се усмихна хитро.

— Хmmm.

— По-ядосан ще бъдеш, ако взема жена ти, нали?

— Точно така. — Сега Ловеца се засмя.

— Как са нещата при теб, братко?

— Добре. А твоите?

Йън присви очи.

— По-добре от твоите, кълна ти се.

— За какво говорите? — попита Албина. — Трябва да ми кажете.

Йън сграбчи ръката на Албина и тръгна към къщата на пазача.

— Елате вътре. Бързо. Имаме само минути, за да планираме действията си и след това ще трябва да се върна обратно, за да оправим нещата. — Имаш ли пушка, Ловецо?

— На коня. — Ловеца отиде да я вземе.

Йън задърпа Албина.

— Какво става? Кажи ми.

— Влизай вътре — заповяда й Йън, като я накара да влезе в къщата. — Можем да спасим кожата му, но ни е нужна помощта ти...

Десет минути по-късно Йън излезе от къщата на пазача, оседла коня и препусна през гората към замъка Данън. Ловеца и Албина останаха ръка за ръка в сянката на високите дъбове, които растяха до къщата.

— Готова ли си? — попита Ловеца тихо.

— Страхувам се.

— И все пак, готова ли си?

Тя се обърна към него и се вгледа в кафявите му очи.

— Мога да го направя.

Той стисна ръцете й.

— Знам, че можеш.

— Просто не искам да те наранявам. Ако нещо стане... — Тя въздъхна. Нямаха друг избор. Знаеше, че това е най-добрият план, който можеха да измислят в този момент.

— Искаш ли да видиш болката на света? — попита я той нежно.
— Да видиш един човек, затворен в зловонната килия в затвора Нюгейт, само с плъхове и паразити наоколо. Няма да се оставя, Алби. По-скоро ще умра, отколкото да позволя да ми отнемат слънцето, теб и детето.

Те се целунаха за последен път, устните му се впиха в нейните.

— Обичам те — прошепна той. — Винаги съм те обичал.

Тя се усмихна, сякаш черпеше сила от него.

— Ще те обичам винаги.

— Ако нещо се случи, направи това, което сметнеш за най-добре. Йън ще се погрижи за теб. Остани тук и нека той да обича детето ни. Съмнявам се дали някога ще има свое собствено. По дяволите, ожени се за него, щом иска. Той е човекът, когото бих избрал за теб.

— Не мога да направя това. Това вече не е моят дом.

— Тогава замини за страната на шоуните и възпитай там нашата дъщеря или син. Винаги ще бъдеш добре дошла при роднините на Пълзящата Костенурка.

Тя сложи пръст на устните си, като го накара да млъкне.

— Не говори за това. Не бива. Нищо няма да се случи. Ще бъдем заедно.

Той я погледна за последен път и докосна бузата ѝ с пръсти. Прибра леко една къдрица от тъмната ѝ коса, която се спускаше върху раменете ѝ.

— Време е.

Ръка за ръка те тръгнаха към конете. Ловеца я вдигна на седлото. Някъде бе загубила шапката си. Сигурно бе паднала на земята, когато се бяха любили.

Ловеца ѝ подаде юздите. Намигна ѝ с чаровната си усмивка, която я бе накарала да се влюби в него. След това удари коня по хълбоците. Албина се наклони напред и потегли към замъка Данън.

Препусна направо по пътя през гората към предната врата на замъка. Видя войници и един висок шериф. Мина покрай техните коне.

— Йън! Йън! — извика тя.

Както бе уговорено, Йън се появи на парадния вход.

— Алби. — Той изтича по каменните стъпала. — Алби, наред ли си, какво е станало, мила?

Тя отметна назад косата си, разпиляна от милувките на Ловеца.

— Той ме нападна! — извика тя. — Джефри! Бях тръгнала да му кажа довиждане, да му кажа, че обичам теб и че ще се сгодим. — Тя го хвана за ръцете, като се опря на него за подкрепа.

— Е, какво? — Йън погледна лицето ѝ напълно сериозен. — Кажи ми, Алби. Кажи ми какво направи този кучи син.

Албина сведе глава. Като по чудо от очите ѝ рукнаха сълзи. Чу, че войниците започнаха да си шушукат помежду си. Очевидно чуваха всяка нейна дума.

— Той... Джефри не иска и да чуе. Казах му моето не. Казах му, че нашата сватба трябва да се анулира, но той твърди, че съм все още негова. Той каза... — Тя отпусна глава на рамото му. — О, Йън...

Чу се шум от конски копита. Един конник галопираше към замъка Данън. Албина вдигна поглед и видя Ловеца, който яздеше право към тях, косата му се развяваше по плещите, в ръцете си държеше пушка. Единственото нещо, което бе по-различно, бе сакото му, което бе закопчал догоре. Очите му бяха диви и широко отворени. Наистина приличаше на луд.

— Албина! — извика Ловеца, като наближи. — Върни се обратно. Ти си моя жена! Моя си и мога да правя с теб всичко, което поискам! Той няма да те притежава! Кълна се в Бога, че ще ви убия и двамата!

Шерифът завъртя коня си, но преди да се спусне към Ловеца, Йън изскочи напред, като дърпаше Албина със себе си и му пресече пътя.

— Тя е моя — изкрещя злобно той. — Сега тя е моя, копеле такова! Моята титла, моите земи, парите ми... — Той сграбчи Албина и я целуна. — Моята жена!

Ловеца дръпна силно юздите и конят му спря.

— Не, можеш да вземеш всичко, но не и тази жена. Тя е моя. Няма да ти я дам!

— Не прави това! — извика Албина, като се дръпна от Йън, опитвайки се да внесе повече обърканост. — Моля те, не прави това.

Чу, че зад гърба ѝ шерифът даваше нареждания на войниците да хванат Ловеца. Още миг и всичко щеше бъде загубено!

— Дай ми я, или ще си я взема сам — изкрещя Ловеца. Той взе пушката с една ръка и я насочи към Йън.

Йън реагира толкова бързо, че Албина не можа да види нищо друго, освен проблясването на стоманата. Той извади пистолета си от кобура, препасан над панталоните му, и стреля, като ехото на изстрела му заглуши изстрела на Ловеца.

Ловеца падна от коня си.

Албина изписка, не от сцената, която разиграваха, а от ужас. Кръв, тя бе видяла истинска кръв...

Конят се изправи на задните си крака, когато ездачът падна.

— О, господи! О, господи! — извика тя.

Конят се стрелна покрай нея.

— Албина! — Йън крещеше след нея.

Тя изтича към Ловеца и падна на колене до неподвижното му тяло. Той лежеше по очи върху калната земя. Наоколо имаше кръв, много кръв!

Йън коленичи до нея, като докосна с устни ухото ѝ.

— Игра — прошепна той. — Това е само игра, мила.

— О, Боже! — изрева високо Йън. — Съжалявам, Алби. Аз го убих. Убих брат си. — Той се хвърли върху Ловеца, като притисна силно лицето му.

Войниците се приближиха и ги заобиколиха. Шерифът слезе от коня си, като застана точно зад Йън и Албина.

— Това ли е той? Това ли е Джефри Рордън? — попита той.

Йън повдигна глава. Албина можеше да се закълне, че видя сълзи в очите му.

— Да, това е той. Не исках да го убия. Повярвайте ми. Той стреля първи. Трябваше да се защитя. Трябваше да защита моята лейди.

— Той стреля пръв — каза един от войниците.

— Видях го. Конникът пръв вдигна пушка.

Албина не можеше да направи нищо, освен да стои, притиснала ръце към очите си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Беше вцепенена от ужас, че Ловеца може би наистина е ранен. Страхуваше бе, че шерифът може и да не повярва на това, което виждаше.

Шерифът се размърда смутено.

— Мъртъв ли е, лорд Данън?

Йън показа голите си ръце, които бяха покрити с кръв.

— Мъртъв. Моят брат е мъртъв — измърмори той като в шок. — Не съм виновен, че баща ми е лъгал. Не съм виновен, че аз съм наследник, а не той.

Шерифът погледна хората си.

— Трябва да вземем тялото.

— Не! — изкрещя Албина, като се просна драматично върху Ловеца. — Той е мъртъв! Тялото му трябва да се приготви за едно прилично погребение. Не може да го вземете! Няма да ви позволя! — Тя вдигна поглед към Йън. — И ти! — Замахна с ръка и го удари тежко по лицето. — Ти го уби! Ти уби моя Джефри!

Йън стана.

— Нали каза, че ме обичаш? Каза ми, че не се интересува от него.

— Махай се — изкрещя тя. — Махайте се всички! — Тя допря буза до топлото лице на Ловеца.

— Оставете ме! Оставете ме със скръбта ми!

Йън се обърна към шерифа.

— Беше акт на самозащита, нали видяхте и вие? — каза той.

Шерифът кимна с глава, като гледаше неподвижното тяло на Ловеца.

— Самозащита. Да. Няма смисъл да даваме пари за обесването на този нещастник. — Той се обърна към коня и хвана юздите. — Войници! — Той се качи на коня си. — Ще докладваме за случая, лорд Данън, но без обвинения. — Той дръпна юздите. — Съжалявам за загубата ви.

Албина погледна шерифа през сълзи. Той наистина си отиваше!

— Госпожо! — шерифът докосна козирката на шапката си и след това обърна коня си. Войниците го последваха.

— Ловецо — прошепна Албина. Тя го разтърси леко. — Ловецо, добре ли си?

— Шшшт — отговори й той.

Сега почувства, че е по-добре.

— Трябва да продължим да разиграваме сцената — прошепна й той. — Трябва да съм мъртъв за всички. Слугите не трябва да знаят нищо.

Слугите бяха започнали да излизат от къщата и другите помещения. Една жена ридаеше. Йън застана на стъпалата.

— Малкъм — извика той. — Помогни ми да го внесем.

Малкъм бе слугата, с когото Ловеца и Йън бяха израснали. Можеха да му се доверят.

— Калейб, изтичай в селото за Маб. Тя ще приготви тялото му за погребение. Не позволявам на никого да го докосва — нареди строго той. — Това е заповед от мен, лорд Данън. Вече трябва да свиквате с новия господар.

Йън и Малкъм се приближиха до тялото на Ловеца. Йън го хвана за ръцете, Малкъм за краката.

Албина ги последва по стълбите нагоре по коридора и към помещението пред оранжерията.

— Това е всичко — каза Йън на Малкъм, когато влязоха в слабо осветената стая. Те го положиха по лице на пода.

Слугата стоеше шокиран, като гледаше тялото.

— Казах, че това е всичко, Малкъм — повтори Йън.

Малкъм не се помръдна. Ловеца повдигна глава.

— Чу ли господаря си, Малкъм, махай се оттук, по дяволите!

Мъжът се отдръпна назад учуден.

— Знаех, че ти не можеш да го убиеш, господарю Йън. Знаех, че никога не би направил постъпил по този начин и с господарката.

Ловеца се опря на лакът. Лицето му и гърдите му бяха покрити с кръв. Но Албина знаеше, че това не е неговата кръв. Изглеждаше твърде добре, за да чувства болка.

— Пази тази тайна до гроб, Малкъм — прошепна той. — Чу, че шерифът бе дошъл за мен. Наистина аз убих Кейн в колониите, но той си го заслужи. Сега Йън ще ти каже какво трябва да направиш, за да ни измъкнеш оттук. — Ловеца се засмя. — Тръгвай. Прави това, което ти казват.

— Ще се върна — Йън намигна на Албина, последва Малкъм и затвори вратата зад себе си.

— Ловецо... — Албина можа да каже само това. Още бе изплашена. Не можеше да повярва, че всичко е минало.

Ловеца седна на пода и избърса кръвта от лицето си. Дъските, върху които бе лежал, също бяха покрити с кръв.

— Мисля, че малко съм попрекалил с кървавите черва — каза той.

Тя сложи ръка на устата си.

— Направи го чудесно — прошепна тя.

Йън се върна в стаята.

— И тримата бяхме чудесни. — Той се приближи до Ловеца и Албина, като се смееше.

След това се намръщи.

— Съвършена игра, Алби, но защо ме удари така? — Той докосна бузата си.

Тя плъзна ръце по бедрата си. Едва чак се отпускате. Всичко щеше да се нареди.

— А ти защо ме целуна?

Ловеца скочи и удари силно Йън по рамото с окървавената си ръка.

— Е, братко, за какво бе целувката?

Йън подръпна черната си коса, вързана на опашка, като продължаваше да се усмихва.

— Това бе единственият шанс да получа истинска целувка от Албина, без да се безпокоя, че ще ми вземеш скалпа.

И тримата се разсмяха и започнаха да съставят по-нататъшния план за действие.

ГЛАВА 30

— Готова ли си? — прошепна Йън и я взе за ръката. — Последно действие. Тя спусна черния воал и скри лицето си от любопитните погледи. Ръката ѝ трепереше. Знаеше, че Ловеца не е мъртъв. Бе се любила с него само преди няколко часа в къщата на горския, където се криеше през последните два дни. Но въпреки това бе ужасно да присъстваш на погребението на любимия си.

— Готова съм — прошепна накрая тя.

— Добро момиче — успокои я той. — Всичко скоро ще свърши. Тази нощ ти и брат ми ще отплувате с вечерния отлив за рая.

Той я дразнеше, разбира се, но думите му я успокоиха. Веднага след погребението Йън щеше да ѝ помогне да отпътува с каретата на Роланд. Никой нямаше повече да я види.

Бяха решили да се доверят на Роланд, защото трябваше да прикрият отсъствието ѝ. Бяха се погрижили, разбира се, и за Ловеца. За всички, които присъстваха, за всички в Англия, той скоро щеше да бъде погребан до гроба на баща си.

Йън кимна на вратаря. Главната врата на замъка Данън се отвори и двамата излязоха навън.

Дворът бе пълен с карети. Всички важни личности на Лондон бяха дошли за погребението — не защото толкова много държаха на Джефри Рордън, а защото бяха любопитни да разберат какво има между вдовицата и новия граф Данън, Йън.

Йън я поведе под ръка покрай каретите към семейната гробница, която се намираше на изток от замъка. Там, на хълма, семейство Рордън погребваше своите мъртви в продължение на четири столетия.

Албина вървеше до Йън с високо вдигната глава и държеше една синя кърпичка. Гостите им направиха път, за да минат. Говореха шепнешком, но всички гледаха любопитно.

Йън вървеше наперено, като истински господар на имението. Когато двамата с Албина застанаха пред махагоновия ковчег, той

кимна властно на преподобния отец, който стоеше настрани и държеше една обвита в кожа Библия.

Отецът започна своето надгробно слово и закъснелите се присъединиха към кръга около ковчега. Албина погледна предпазливо през воала към присъстващите. Без съмнение, тук имаше повече скъпоценни камъни и пищни дрехи, отколкото в приемната на кралицата тази сутрин.

Албина отново се вгледа в ковчега. Трябваше да внимава за ролята, която изпълняваше. Трябваше всички, които присъстват, да повярват, че Ловеца наистина е мъртъв. Тя изхълца високо.

Вниманието на някои от гостите се насочи към нея.

Пасторът продължи да говори за нещастните обстоятелства около смъртта на Джефри Рордън и помоли присъстващите да си спомнят за човека, когото познаваха като виконт Аштън.

Албина извади кърпичката си под воала и попи сълзите си.

Върху устните на Йън заигра усмивка. Но той продължаваше да гледа сериозно. Тази сутрин бе нагизден като петел — с червена жилетка и жълто сако. Носеше копринени чорапи в червено и жълто, на главата си бе сложил шапка с перо.

Албина отново изпъшка, като се радваше на вниманието, което привличаше към себе си. Тя издърпа ръката си от Йън. Той отново я взе. Албина отново я издърпа.

Сред аристократите се понесе шепот. Албина видя майка си и баща си. Роланд стоеше настрани, лицето му бе напълно безразлично.

Албина се усмихна под воала и въздъхна.

Словото на пастора беше към края си. Присъстващите склониха глави и се помолиха. След това церемонията завърши и Йън кимна с глава. Двама гробари започнаха да смъкват ковчега в земята с дебели въжета.

— Момент — извика един глас от тълпата. Албина погледна Йън и усети напрежение след хората.

— Момент, моля — повтори гласът. Тълпата от мъже и жени отстъпи и пропусна шерифа, който се приближи до Йън.

— Моите извинения, графе — промърмори той, — но лорд — канцлерът настоява тялото да бъде изложено за опознаване, преди да бъде погребано.

Албина извика сподавено. Йън хвана ръката й.

— Какво казахте? — попита Йън надменно шерифа.

Шерифът отклони погледа си.

— Казах, че трябва да видя тялото, преди да бъде погребано — повтори той. — Чиста формалност.

— Как смееете да идвате тук и да ни безпокоите, сега, когато сме опечалени? — изкрещя Йън.

Албина наклони главата си. Беше твърде изплашена, за да мръдне. „Играй ролята си — чу тя гласа на Ловеца. — Играй ролята на скърбяща вдовица и всичко ще бъде наред.“

— Трябва да върнете обратно ковчега — каза шерифът на гробарите.

Те започнаха да вдигат ковчега. Йън се наклони и постави ръка върху лъскавия махагон.

— Как смееете. Няма да позволя.

— Страхувам се, че ще трябва, лорд Данън.

Гостите за погребението започнаха да говорят високо. Бяха дошли да присъстват на спектакъл и наистина излезе така.

— Трябва да ми позволите да видя тялото сега. В противен случай ще дойда със заповед, за да го ексхумирам. — Шерифът понижи глас. — Вие не искате това, нали, лорде. Просто ми позволете да го видя.

— Не — изкрещя Албина. — Оставете го да почива в мир. — Тя падна на колене, като се хвърли върху ковчега. Това, за което мислеше, бе, че ако шерифът отвори празния ковчег, тя и Ловеца губеха всичко, за което се бяха борили толкова много.

— Съжалявам — каза шерифът тихо. — Но това трябва да стане. Трябва да знам, че убиецът на Кейн е мъртъв. Трябва да докладвам на лорд — канцлера.

— Не, не — извика Албина, като доближи лице до ковчега.

Йън хвана ръката и.

— Алби, достатъчно — каза й той грубо. — Достатъчно си излагала тази фамилия! Стани!

Очите на Албина се разшириха под воала й. Какво правеше той? Всичко ще провали. Йън накара Албина да стане и да се отмести от ковчега. Той кимна на гробарите. Те бавно отвориха капака.

Албина притвори очи. Не искаше да види лицето на шерифа, когато разбере, че ковчегът е празен.

Шерифът сложи ръката си върху устата, изпитвайки внезапно отвращение.

Албина обърна глава, за да погледне в ковчега. Видя някакво обезформено тяло, облечено в новата червена жилетка на Ловеца.

Няколко жени от тълпата извикаха от ужас. Някой припадна и настъпи суматоха. Изтичаха за студена вода.

Албина почувства, че залита към Йън. Какво ставаше тук? В ковчега имаше някакво тяло в дрехите на Ловеца.

— Дръж се — прошепна Йън. — Играта продължава, мила моя.

Думите му я успокоиха. Трябваше да вярва, че Йън знае какво прави. Тя се дръпна от него, като го удари с ръка.

— Мръсник! — извика тя. — Ти го уби! Ти уби моя Джефри.

Той се опита да я хване.

— Алби, овладей се — извика той достатъчно силно, за да го чуят всички. — Правиш сцени.

— Не ме интересува ни най-малко — извика тя. — Мразя те! Ти го уби.

— Албина — изрева той, като се преструваше, че е ядосан. — Казах ти, че прекали. Прибирай се в замъка и иди в стаята си, докато се успокоиш.

— Нямах право да ми казваш какво да правя — изкрещя тя. — Ти не си ми господар, миризлив мелез! Не съм омъжена за теб! Съпругът ми е мъртъв, мъртъв, защото ти го уби.

— Ако не затвориш глупавата си уста, няма да те приема у дома — заплаши я той, като ѝ се заканваше с пръст.

Тя тръгна назад. Мъжете и жените ѝ правеха път.

— Не ме интересува! Искях да дойда в замъка Данън, но не по този начин! Не с кръв! — Тя се обърна и се затича към каретата, която чакаше покрай пътя, зад гробовете.

— Лакей — извика Роланд, като се промъкваше през тълпата. — Помогни ѝ.

Един от хората на Роланд, облечен в златиста червена ливрея, бяла перука и широкопола шапка, притича към лейди Албина. Той протегна ръка, за да я придържи.

— Внимателно, внимателно, мисис — измърмори той.

Албина направи усилие, за да се овладее, когато чу гласа на лакея. Ловеца? Как е посмял? Възможно ли е?

— Оттук, мисис — успокой я лакеят, като я хвана за ръце и я поведе. — Каретата на господаря ми ви чака.

— Ако напуснеш, никога няма да можеш да се върнеш обратно в Данън — заплаши я Йън. — Предупреждавам те, няма да те приема обратно. Няма да се оженя за теб!

Албина продължаваше да върви, но сега наистина краката ѝ не я държаха. Страхуваше се, че няма да стигне до каретата.

Лакеят... Ловеца в ливреята на лакей... отвори вратата на каретата и тя влезе вътре. Роланд я последва.

Лакеят затвори вратата и каретата потегли. Албина се отпусна на кожената седалка и свали воала от лицето си.

— Роланд! В ковчега имаше мъртвец! — извика тя. — И Ловеца, той беше облечен като твой лакей.

Каретата заобиколи замъка и спря. Вратата се отвори и лакеят скочи вътре. Каретата отново пое по главния път към Лондон.

Лакеят махна шапката и перуката си. Той се смееше. Под бялата перука се виждаше червеникавата му коса.

Ловеца разроши косата си и се отпусна до Албина. За Бога, той се смееше.

Албина не можеше да повярва.

— Не мога да повярвам, че си присъствал на собственото си погребение! — Тя го бутна по рамото. — Можеха да те хванат.

Роланд също се смееше. И двамата мъже мислеха, че това е една голяма шега. Но Албина не се смееше.

— Мъртвецът — каза тя. — Коя бе тази бедна душа в ковчега?

Ловеца постави шапката си върху коляното си, очевидно доволен от края на тази игра.

— Келс, разбира се.

— Келс? — Тя поклати глава — Не познавам Келс. За кого говориш?

— За лесничея, мила. Този, който обезобрази лицето си с пушката в гората. Бедният човек, никога нямаше да го погребат с такива почести, ако го бяха заровили в селските гробища!

Каретата изведнъж намали и спря. Роланд се изправи, за да слезе.

— Моят човек ще ви закара до пристанището. Можете да му се доверите. Йън каза да ви предам, че той ще ви намери, за да се сбогува

с вас, щом като това стане възможно.

Албина подаде ръка на Роланд. Трябваше да се сбогува с Роланд и Йън, но не знаеше, че ще ѝ бъде така тъжно.

— Тръгваш ли?

— Да. — Той хвана ръката ѝ и я целуна. — Бъдете щастливи, Алби. Заслужавате това.

— Благодаря ти — прошепна тя. Беше твърде развълнувана, за да каже нещо повече. — Никога няма да забравя това, което направи за мен, Роланд.

Той я целуна и след това слезе от каретата. Албина вдигна кожената завеса и видя, че той се качи на друга карета. Тя потегли и скоро се отклони по един страничен път.

Ловеца удари тавана на каретата с юмрук и тя отново потегли напред към Лондон. Той вдигна ръка и обгърна раменете ѝ.

— По дяволите, бяхме чудесни, нали?

— Не мога да повярвам, че направи това — каза тя, като го гледаше право в очите. — Да се облечеш като лакей на Роланд с тази смешна перука! Можеха да те хванат! Ти наистина си луд!

Той протегна ръка зад главата ѝ, придърпа я към себе си и я целуна силно по устните.

— Луд, да, но само по теб.

— Почакай. — Тя бръкна в джоба на наметалото си и извади един малък предмет. — Не мога да ти върна годежния пръстен, но понеже отиваш при шоуните, помислих, че може би ще имаш нужда от това. — Тя отвори дланта си, за да му покаже една кръгла обица.

Той се засмя, когато Албина се наведе и му я постави на ухото.

— Благодаря ти.

Тя също му се усмихна и докосна обичката с върха на пръста си.

— Няма защо.

Ловеца отново я привлече към себе си и пръстите му докоснаха откритата ѝ от деколтето гърд.

— Пътуването ще бъде дълго — каза той с познатия ѝ дрезгав глас. — Дълго и досадно пътуване. Бихме могли да изпитаме малко удоволствие...

— Тук? — Той вече я целуваше по шията и надолу по гърдите. Усети как познатата топлина се разлива по тялото ѝ. Плътта ѝ се разтапяше под пръстите му. — Да се любя с теб?

Той повдигна глава и се вгледа в лицето ѝ. Лешниковите му очи проблеснаха лукаво.

— Е, добре, сигурен съм, че не искаш да го правиш с някой друг, мила! Казах ти, че няма да те делия с никого. Особено сега, когато бях в пъкъла и се върнах оттам.

— Ловецо...

Той плени устните ѝ в дълга целувка и я притисна леко назад върху кожената седалка на каретата.

— Стига приказки — промърмори той, като продължаваше да я целува. — Сега просто ме целувай, мила моя. Ще имаш цял живот на разположение, за да се наговориш.

Издание:

Колийн Фолкнър. Албина
ИК „Евразия“, София, 1993
ISBN 954-628-002-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.